

Ta Ái Ninh Tĩnh Lộ Chi Quất Khi (Người Yêu Hương Quýt)

Contents

Ta Ái Ninh Tĩnh Lộ Chi Quất Khi (Người Yêu Hương Quýt)	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	9
4. Chương 3	19
5. Chương 4	30
6. Chương 5	42
7. Chương 6	53
8. Chương 7	70
9. Chương 8	81
10. Chương 9	93
11. Chương 10	101

Ta Ái Ninh Tĩnh Lộ Chi Quất Khi (Người Yêu Hương Quýt)

Giới thiệu

Thể loại: nhất công nhất thụ, đô thị tình duyên, HEEditor: A-MoonTình trạng : Hoàn [10 chương]Mọi sau làm xảy ra t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-ai-ninh-tinh-lo-chi-quat-khi-nguoi-yeu-huong-quyt>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Trên khuôn mặt thanh tú là một đôi mắt phượng, con ngươi đen láy trong suốt, ánh mắt phẳng phất ngọn lửa có thể thiêu rụi làn da..... thân thể đau đớn vì bị một vật lớn xỏ xuyên không ngừng.... lại bị một đôi tay cường tráng đè chặt không thể nhúc nhích.... Khuôn mặt đầy khí suất lãnh ngạo của người nam nhân xa lạ hiện lên trước mắt càng lúc càng lớn.....

Lam Sơ Hạ nằm trên giường đột nhiên từ trong cơn mơ bừng tỉnh, lòng ngực phập phồng hoảng sợ, tim đập kịch liệt làm cho hai bên huyết thái dương đau buốt. Thở dốc một hồi lâu, tâm trạng sợ hãi mới chậm rãi bình tĩnh, nâng bàn tay che đi đôi mắt, cậu trong lòng tự nói với chính mình vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Đã qua hơn một năm, vẫn không thể thoát khỏi cơn ác mộng của mùa hè năm ấy.

Sau khi cha nuôi qua đời được hai năm, kỳ nghỉ hè năm đó cũng chính là lần đầu tiên Lam Sơ Hạ trải qua một mình, bởi vì muốn cho mẹ nuôi có khoảng không gian thoải mái để tiếp đón bạn bè, nên Lam Sơ Hạ lấy cớ đến nhà bạn học ở tạm. Nhưng trên thực tế, cậu muốn một phòng nhỏ trong khách sạn ở ba ngày. Ngay trong buổi tối ngày thứ ba, một người xa lạ xông vào căn phòng của Lam Sơ Hạ, chờ khi Lam Sơ Hạ từ trong giấc ngủ tỉnh táo lại, đã bị đau đớn tra tấn làm cho cậu nói không ra lời.

Nam nhân cường bạo sáng sớm hôm sau liền rời đi, Lam Sơ Hạ trong đầu trống rỗng, thân thể và tâm hồn bị tổn thương trầm trọng, Lam Sơ Hạ chỉ biết ngơ ngác nằm trên giường, sau đó một người nam nhân khác lại tới làm cho Lam Sơ Hạ cực kỳ sợ hãi.

Nhưng may mắn, sự tình cũng không có gì nguy hiểm, người đến kia chính là bằng hữu của nam nhân đó.

Lúc được đưa vào bệnh viện, Lam Sơ Hạ một lần nữa gặp lại người đã hung hăng thương tổn chính mình.

Nam nhân đứng trước giường bệnh, biểu tình trên mặt thực bình tĩnh, đưa ra hai cách giải quyết là hòa giải hoặc trả phí hình sự, Lam Sơ Hạ còn nghe được một đoạn nói chuyện ngắn khi hắn ở ngoài phòng bệnh nói chuyện với người bằng hữu kia:

“.....Cậu đi tìm MB ở đâu vậy? Phục vụ thật kém quá đi... .Cái gì! Cậu nói..... Sao có thể như vậy.....cậu ta cái gì cũng không chịu nói, chỉ biết khóc.... Tôi thấy thực phiền.....Ai có thể nghe được rõ ràng lúc ấy cậu ta đang nói cái gì? Cậu giúp tôi đi hỏi một chút xem... ..”

Khi nghe xong lời nói của hắn, trong đầu cậu một mảnh hỗn loạn, cậu không cần biết nam nhân kia xuất phát từ nguyên nhân gì lại đi cường bạo chính mình, lại càng không muốn quan tâm đến thái độ người kia, cậu chỉ hy vọng đừng để cho bất luận kẻ nào biết được cậu bị đồng tính xâm phạm, sau khi cậu đưa ra yêu cầu duy nhất này, Lam Sơ Hạ nhìn thấy trên mặt người nam nhân kia thoáng hiện lên một tia kinh ngạc cùng hối hận.

Nam nhân kia không có xuất hiện thêm một lần nào nữa, Lam Sơ Hạ nghe bạn bè nói chuyện mới biết được rằng hắn chỉ là khách du lịch đến Cao Hùng để nghỉ hè, cậu cũng nghĩ rằng chính mình và hắn sẽ không bao giờ gặp mặt nhau nữa.

Nhưng mà sau đó, Lam Sơ Hạ lại thường xuyên mơ thấy hắn, mơ thấy ký ức từng bị thương tổn, mơ thấy mình bị đôi mắt đen kia bao quanh, không có chỗ trốn.....

2. Chương 1-2

Lam Sơ Hạ ngồi trên ghế sofa, người phụ nữ khí chất ôn nhu ôm lấy cậu, không ngừng cảm rằm oán niệm: “Thực luyện tiếc Tiểu Hạ, thực luyện tiếc.....”

Phó Thiên Dao tiến đến ngồi xuống bên cạnh, vỗ về mẫu thân khuyên nhủ: “Mẹ, đừng luyện tiếc nữa, mẹ yên tâm, Tiểu Hạ lên đến Đài Bắc có Thiên Kiệt chiếu cố, không có vấn đề gì đâu.”

Mẹ Phó lắc đầu: “Thiên Kiệt làm sao đáng tin được, nó vẫn là một đứa nhỏ.” Phó Thiên Dao nói: “Mẹ, Thiên Kiệt đã hai mươi sáu tuổi rồi, nó làm sao có thể tính là đứa nhỏ. Tiểu Hạ đi lên Đài Bắc học hành, có Thiên Kiệt tài cao học rộng theo hướng dẫn, muốn thi vào Đại học T tuyệt đối là chuyện nhỏ.”

Nghĩ đến tiền đồ tương lai của đứa con này, mẹ Phó mới buông lỏng Lam Sơ Hạ ra, tha thiết dặn dò: “Tiểu Hạ, chuyển lên Đài Bắc phải nhớ chăm chỉ học hành, cuộc sống sau này không cần phải lo lắng bất cứ cái gì, có anh Thiên Kiệt của con lo đảm rồi, để con sống chung với nó làm mẹ yên tâm hơn so với ở kí túc xá trong trường, Thiên Kiệt nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc con.”

Lam Sơ Hạ gật đầu, “Đã biết, mẹ Phó.”

Chờ khi Lam Sơ Hạ quay về phòng, mẹ Phó mới hỏi đứa con gái, “Dao Dao, chuyện này quá nhanh, con có nói cho Thiên Kiệt biết chưa?”

Phó Thiên Dao trả lời, “Con có người bạn là chủ một cái khách sạn trên Đài Bắc, ngày mai con lên đó, sẵn tiện nói cho Thiên Kiệt biết luôn.”

Gật đầu, mẹ Phó lại bắn khoả do dự, cau mày tiến sát vào tai con gái nhỏ giọng, “Dao Dao, con cũng biết cái tính tình kia của Thiên Kiệt, nếu nó.”

Phó Thiên Dao trừng cặp mắt phượng xinh đẹp, “Nó dám! Hiện tại Tiểu Hạ đã là người một nhà của chúng ta, là em trai của chúng ta, Thiên Kiệt nó dám nói ra một chữ không, xem con sẽ làm cái gì để trừng trị nó!”

Mẹ Phó xoay mặt nhìn chồng, hai người cùng mỉm cười, sau đó bà nói với con gái, “Con nói với Thiên Kiệt, để nó sớm chuẩn bị, ngàn vạn lần không được để cho Tiểu Hạ chịu ủy khuất.”

“Mẹ, chuyện này con biết rồi.”

“Ai, vừa mới đón Tiểu Hạ vào cửa thì nó liền đi lên Đài Bắc, mẹ thật luyến tiếc....”

Phó Thiên Dao trấn an, “Mẹ, ngày nghỉ em nó sẽ trở về, mẹ cũng mong muốn Tiểu Hạ đến nơi thật tốt để học hành mà, đúng không?”

Nhà họ Phó ở Cao Hùng rất nổi tiếng, kinh doanh một chuỗi nhà hàng khách sạn lớn. Vợ chồng họ có hai đứa con trai một đứa con gái, người con gái tên là Phó Thiên Dao đứng thứ hai, hiện đang quản lý sản nghiệp của gia đình, còn hai đứa con trai thì không muốn hưởng thụ tài sản của gia đình, đứa con lớn Phó Thiên Nghiêu tốt nghiệp đại học xong cùng với bạn bè mở công ty đầu tư, tổng công ty đặt ở New York, đứa con út Phó Thiên Kiệt thi đậu vào đại học T, sau khi tốt nghiệp liền ở tại Đài Bắc, hiện đang mở một công ty luật sư, một bên ra sức hoàn thành học vị bác sĩ, một bên làm luật sư.

Một tháng trước, Lam Sơ Hạ trở thành đứa con thứ tư của gia đình này. Phó Thiên Dao vốn là đệ tử của cha nuôi Lam Sơ Hạ, việc học hành được thầy yêu thương chiều cố rất nhiều. Sau khi cha nuôi qua đời được hai năm, mẹ kế của Lam Sơ Hạ muốn tái hôn, bà ta vì Lam Sơ Hạ là con của chồng trước nên rất khó xử, khi Phó Thiên Dao biết được sự tình, ra mặt thương lượng muốn Lam Sơ Hạ đến sống trong gia đình mình. Kỳ thật qua năm sau Lam Sơ Hạ đã đủ mười tám tuổi, có thể không cần làm thủ tục nhận nuôi, Phó Thiên Dao đau lòng vì thân phận cô nhi của Lam Sơ Hạ, cô hy vọng sẽ cho cậu một gia đình, tiền trăm hậu tấu xong xuôi hết mọi chuyện mới thương lượng với ba mẹ mình.

Hai vợ chồng họ không có phản đối, Lam Sơ Hạ cứ như vậy liền tiến vào cửa Phó gia.

Trong cùng một ngày hoàn tất giấy tờ nuôi dưỡng, Lam Sơ Hạ đã bắt đầu làm thủ tục chuyển trường.

Lam Sơ Hạ cá tính ôn hòa, cũng không nói chuyện nhiều, bởi vì mang thân phận cô nhi, cậu trở thành đối tượng bị bạn bè trong trường khi dễ, chọc phá.

Khi Phó Thiên Dao phát hiện vết thương trên cánh tay Lam Sơ Hạ, cô rất tức giận, phản ánh nhà trường, còn muốn đích thân đi tìm mấy đứa nhóc kia dạy dỗ.

Lam Sơ Hạ cố gắng ngăn cản Phó Thiên Dao, cậu lo lắng nếu phản ánh với nhà trường, sau đó có thể bị đánh hội đồng. Đối với sự kiên trì của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Dao cảm thấy rất khó xử, nghĩ đến sau này có thể phát sinh loại chuyện này, Phó Thiên Dao đành đưa ra ý kiến muốn Lam Sơ Hạ đến Đài Bắc học.

Lam Sơ Hạ tuy có chút luyến tiếc khi phải rời khỏi cuộc sống thành thị này, nhưng cũng có chút vui sướng, hy vọng đến một thành phố xa lạ sẽ không còn bị người khác khi dễ, cũng có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Không dám đem nguyên nhân chuyển trường thật sự nói cho ba mẹ nghe, Phó Thiên Dao đành phải lấy lý do học hành. Sau khi hoàn thành hết đầy đủ thủ tục, mẹ Phó mới đưa ý kiến muốn Lam Sơ Hạ đến ở nhà Phó Thiên Kiệt, để hắn chăm sóc cậu.

Nghĩ đến tính tình khó gần của đứa em trai này, Phó Thiên Dao băn khoăn không biết nên nói như thế nào với hắn, thậm chí hắn còn chưa biết rằng bản thân đã có thêm một người em trai.

Đài Bắc ngày tháng năm, thành phố đắm chìm trong ánh mặt trời rực rỡ. Trong sân trường Đại học T, chuông tan học vang lên, vừa rồi còn là không khí im lặng nghiêm túc – một thoáng sau liền rộn ràng tiếng cười nói nhộn nhịp.

Giảng viên vừa rời khỏi lớp học, Phó Thiên Kiệt tắt đi cây bút ghi âm cầm trong tay, cúi đầu đọc lướt nhanh phần ghi chép của chính mình, rồi đóng tập lại đứng lên. Hắn vừa bước ra khỏi chỗ lập tức có giọng

nói ở phía sau gọi hần.

“Phó học trưởng, nghe nói anh lại thắng một vụ kiện ở tòa án, chúc mừng anh!”

Quay đầu, Phó Thiên Kiệt nở nụ cười khách sáo, nhìn thấy chỗ người nói chuyện có ba nữ sinh. Ba người kia là ai? Hần nhanh chóng lục lọi trong trí nhớ, nguyên lai là học đệ thua mình hai năm, học môn bắt buộc ngồi phía sau lưng mình ba hàng ghế.

Phó Thiên Kiệt ảm đạm cười, hơi hơi giơ tay, “Cám ơn.”

“Học trưởng, hiện tại là giờ cơm trưa, có thể cùng nhau ăn không?”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười thẹn thùng của hai nữ sinh trước mắt, khóe mắt Phó Thiên Kiệt xẹt qua một tia lạnh lùng khó có thể phát hiện. Những người mời hần cùng dùng cơm chung rất nhiều, cơ hồ mỗi ngày đều có, mặc kệ trước mắt là người con gái xinh đẹp đến cỡ nào, Phó Thiên Kiệt vẫn không hề áy náy từ chối.

“Cám ơn, thật ngại quá, tôi đã có hẹn rồi.”

Nghe câu trả lời như vậy, trên mặt hai nữ sinh nhất thời lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng sau đó liền thay bằng nụ cười tươi rói: “Vậy lần sau? Học trưởng, bọn em có vài điều muốn thỉnh giáo anh, học trưởng đã trở thành đại luật sư, nhất định có rất nhiều kinh nghiệm quý giá có thể dạy bọn em.” Cô gái vừa nói xong liền nháy mắt với hai cô bạn khác đứng kế bên, hai người kia vội vàng gật đầu.

Trên mặt Phó Thiên Kiệt vẫn mang ý cười thản nhiên cười như cũ, “Tôi gần đây rất bận rộn, nếu có thời gian thì hẹn lần sau vậy!” Trả lời đầy ngụ ý, vừa cự tuyệt nhưng cũng không cự tuyệt, Phó Thiên Kiệt liếc mắt nhìn đồng hồ, sau đó gật đầu chào với các nữ sinh rồi bước đi, ba người bất đắc dĩ nhìn theo bóng dáng của hần ở đằng xa.

Học kỳ năm thứ nhất chuyên ngành y khoa, đối Phó Thiên Kiệt mà nói, bài tập cũng không tính là quan trọng, nhưng hần hy vọng sẽ trau dồi, củng cố lại kiến thức một chút, nên hần đã nói trước với trợ lý là vào kỳ nghỉ hè này tiếp nhận ít những vụ kiện lại, đợi đến khi nào rảnh rồi mới bắt tay vào giải quyết, bất quá hiện tại cũng đủ làm cho hần quay như chong chóng giữa trường học và tòa án.

Đỗ thực sĩ ngành luật quốc tế, Phó Thiên Kiệt tự mình thành lập một văn phòng xử lý vụ kiện liên quan đến pháp luật, một bên là sinh viên một bên là luật sư, lúc ấy các giảng viên trong trường đều cảm thấy hần làm vậy rất vất vả, sợ hần không thể xoay sở nổi, nhưng mà Phó Thiên Kiệt rất nhanh chứng tỏ năng lực của mình, trong ba năm ngắn ngủi, thắng liên tiếp các vụ kiện đã làm cho hần nổi danh trong giới luật sư, từ khi xuất đạo tới nay hầu như chưa từng thua bất kỳ vụ án nào.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, hần trong lòng nhanh chóng tính toán thời gian, Phó Thiên Kiệt ra khỏi cửa lớp học. Hần dự định sẽ đến nhà ăn dùng cơm trưa, sau đó hai giờ chiều đi đến văn phòng luật sư, hôm nay phải đem tư liệu của ngày mai kiểm tra lại một lần cuối cùng.

Trên đường đi, nữ sinh xung quanh đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Phó Thiên Kiệt, nhân tài khoa luật của Đại học T - Phó Thiên Kiệt là một nhân vật nổi tiếng, dáng người cao lớn, tướng mạo anh tuấn, đôi mắt đen láy và ánh mắt sắc bén từ xa trăm mét đã tạo cảm giác lạnh lùng, nhưng lại có mị lực khiến người ta tâm hoảng ý loạn, khóe miệng khi cười tạo nên một vết nhăn trên mặt làm cho hần thoát nhìn tao nhã nhưng mang hơi thở đầy nguy hiểm. Phó Thiên Kiệt là một người nam nhân thông minh nhưng cũng rất kiêu ngạo, trong trường bạn bè của hần không nhiều, chưa từng có người nào thấy hần cãi nhau ầm ĩ với bất kỳ ai, rất nhiều nam nhân cùng tuổi với Phó Thiên Kiệt trên người vẫn còn vương nét ham chơi, trầm mê trong một số chuyện ngây thơ vớ vẩn, còn Phó Thiên Kiệt đã trở thành một nam nhân thân thể cường tráng, tác phong thành thực.

Ở trong trường, vô số các cô gái đều thầm thương trộm nhớ Phó Thiên Kiệt, nhiều người cố lấy hết dũng khí để thổ lộ với hần cũng không ít, Phó Thiên Kiệt chưa từng chú ý qua....., giống như xem đó là lời cự tuyệt, tuy hơi có chút lạnh nhạt. Thậm chí có nhiều người nghi ngờ rằng hần chỉ là “người máy”, tác phong làm việc lãnh ngạo, thái độ học hành cuồng nhiệt, còn về phương diện khác hoàn toàn không có chút cảm xúc.

Hai người con trai lớn của Phó gia tính tình giống y chang nhau, muốn thiên hạ là của mình thì tự mình phải làm chủ nó chính là lời nói tâm đắc nhất của bọn họ. Không muốn bại dưới bàn tay hoàn mỹ của anh trai, Phó Thiên Kiệt lúc nào cũng cố gắng, mua được một căn nhà trong khu nhà cao cấp ở trung tâm thành phố Đài Bắc, chứng tỏ năng lực của Phó Thiên Kiệt không hề tầm thường.

Mở cửa xe, Phó Thiên Kiệt ngồi vào tay lái bắt đầu khởi động. Động tác cho dù nhỏ nhất của hắn cũng làm rất tiêu sái, làm cho ngay cả những người đi đường cũng bị hấp dẫn hướng theo, nhìn không chuyển mắt, càng không bàn đến tiếng thét nho nhỏ của đám nữ sinh đi trong trường. Sau khi chiếc xe thể thao gầm nhẹ vài tiếng, liền lướt gió mà chạy đi.

Cuối tuần ngay trong tuần đó, Phó Thiên Dao đi đến Đài Bắc dự hội nghị, Phó Thiên Kiệt nhận được tin nhắn liền đi đón cô, sau đó trực tiếp chở cô đến khách sạn.

“Mày thật sự nhẫn tâm để cho chị mày ở khách sạn!”

Chất vắn bén nhọn thét lên ầm ĩ ở bên tai, hoàn toàn không để ý rằng trên hành lang xa hoa của khách sạn còn có vài người khách khác, Phó Thiên Kiệt nâng tay xoa xoa thái dương, sau đó lạnh lùng đáp trả, “Chị à, chị biết tôi sẽ không cho chị ở lại nhà của tôi mà.”

“Mày còn chưa lập gia đình thì lo cái gì!”

Vừa nghe những lời này liền biết cái bà cô già này chỉ đùa giỡn với mình, Phó Thiên Kiệt biết thời thế trưng lên khuôn mặt tươi cười, kéo chị gái của mình vào trong phòng khách sạn.

“Cậu không đi đón chị, chị biết là cậu bận rộn công việc ở tòa án, nhưng ngay cả chỗ ở mà cậu cũng không mời chị về nhà cậu, cái này hơi quá đáng!” Ngồi trên ghế sofa, Phó Thiên Dao không hề có chút khách khí mà tiếp tục công kích thẳng em.

“Được rồi, chị à, đừng có nóng giận nữa. Vậy thì buổi tối tôi chở chị đi mua sắm, tình nguyện làm người hầu kiêm công nhân khuôn vác cho chị, như vậy chịu chưa?”

Phó Thiên Dao vừa lòng lộ ra khuôn mặt tươi cười, ôm lấy cánh tay của đứa em trai: “Àn, thêm một chuyện nữa, mang người đẹp trai anh tuấn như cậu vào công ty, nhất định sẽ có vô số ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn chị, thật là vui vẻ sướng khoái!”

Phó Thiên Kiệt hỏi: “Có chuyện gì quan trọng mà chị lại đột nhiên lên Đài Bắc vậy?”

“Ừ, đồng nghiệp có mở một buổi tiệc, mà chị cũng có một số công việc cần giải quyết, thuận tiện muốn thăm cậu, nên mới lên đây.”

“Trong nhà gần đây vẫn khỏe cả chứ?”

Phó Thiên Dao xĩa vào trán thằng em một cái, cười nói: “Xem ra cậu còn có chút lương tâm. Gần cả tháng trời cũng không thèm gọi điện thoại về nhà lấy một cú, mẹ và ba đều nhớ cậu.”

“Chị à, tôi làm sao có thể suốt mướt như vậy.”

“Được rồi, biết phong cách làm việc của cậu y như cái máy tính mà. Ba mẹ đều khỏe cả, trong nhà cũng không xảy ra chuyện gì. Anh cả có gọi điện về nói, hắn làm việc ở New York cũng tương đối thuận lợi.”

Phó Thiên Kiệt gật đầu.

“Nhưng mà.....” Phó Thiên Dao trầm ngâm một chút, đầu hơi cúi xuống, bàn tay mân mê đôi môi, bộ dạng như nửa muốn nói nửa không.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Phó Thiên Kiệt lập tức quan tâm nhìn chị gái.

“Có chuyện chị muốn nói với cậu.” Thật sự vào thời điểm đối mặt với thằng em, trong lòng Phó Thiên Dao vẫn có chút không yên. Đầu là người một nhà, cá tính của thằng em này cô quá rõ, bắt quá, cho dù tảng đá có cứng rắn đến đâu cũng tuyệt đối không thể lừa gạt được hắn, hắn là luật sư, lời nói vừa phát ra hắn đều nhớ rõ đến từng câu từng chữ, người đang nói dối như thế nào cũng đều không tránh khỏi ánh mắt sắc bén đầy uy lực của hắn.

Phó Thiên Dao đem hết mọi chuyện từ đầu chí cuối về Lam Sơ Hạ nói ra, lại nói thêm chuyện Lam Sơ Hạ khi học ở trường bị khi dễ, cùng với nỗi băn khoăn của mình, cuối cùng cô nói: “Tiểu Hạ từ nhỏ đã sống trong cô nhi viện, thẳng đến năm mười hai tuổi mới được thầy thu dưỡng, có được một gia đình, không nghĩ tới hai năm sau đó, thầy Lam qua đời. Hiện tại mẹ nuôi của Tiểu Hạ muốn kết hôn, theo tình theo lý cũng không thể trách cô ấy ích kỷ, nhưng mà nếu vậy thì Tiểu Hạ sẽ..... Chị kỳ thật rất muốn lưu nó lại bên người để chăm sóc, nhưng hiện tại.....” Nói xong, Phó Thiên Dao nâng mắt lên nhìn Phó Thiên Kiệt.

Phó Thiên Kiệt trầm mặc một lát, thở dài một hơi hỏi: “Cậu ta khi nào thì lên đây?”

Một phen ôm lấy cổ của Phó Thiên Kiệt, Phó Thiên Dao vui vẻ la lên: “Tiểu Kiệt, chị biết chỉ có em là tốt nhất!”

Trong lòng hắn không hề tình nguyện để người khác chia sẻ không gian riêng tư của mình, nhưng hiện tại việc đã đến nước này, Phó Thiên Kiệt không thể cự tuyệt chị gái, bởi vì người em trai mới này đi theo hắn thì người nhà mới yên tâm thêm một chút, hơn nữa sau khi biết hết ngọn nguồn câu chuyện, Phó Thiên Kiệt đối với hành động của chị gái cũng thực tán thưởng. Hắn nguyên bản còn muốn nói cái gì đó, nhưng không nói ra lời, chỉ gọi một tiếng “Chị.....” rồi trầm mặc.

Phó Thiên Dao dùng sức cào loạn sợi tóc của em trai, rước lấy cái nhìn chằm chằm không hờn giận của người trước mắt.

“Cuối tuần sau, cỡ mười một giờ trưa Tiểu Hạ sẽ xuống xe, cậu đi đón nó, ngàn vạn lần đừng quên đó, nó chưa bao giờ rời nhà đi xa như vậy.”

Phó Thiên Kiệt hừ một tiếng, “Đã mười bảy tuổi đầu.....”

“Hừ, ai dám so với đại thiên tài như cậu, hai mươi sáu tuổi đã có tới hai cái học vị tiến sĩ, một cái học vị thạc sĩ, một bên làm bác sĩ một bên đương chức luật sư, chỉ có ba năm mà thăng liên tiếp gần mười vụ án lớn nhỏ, cho tới bây giờ chưa từng thua.”

Nghe giọng nói ca ngợi nhưng đầy vẻ trêu chọc của chị gái, Phó Thiên Kiệt bật cười: “Anh cả lợi hại hơn.”

“Hai người các người đều là siêu nhân.”

“Chúng ta chỉ làm tốt những chuyện nên làm thôi.” Phó Thiên Kiệt không chút khách khí nói.

Phó Thiên Dao trừng mắt liếc nhìn em trai, không nói gì.

Chuyện tình mà cô lo lắng rốt cuộc cũng giải quyết xong, Phó Thiên Dao thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau khi dành ra gần nửa ngày dặn dò hắn phải chăm sóc Lam Sơ Hạ như thế nào, mới chịu đi dùng cơm.

Trước khi về nhà, Phó Thiên Kiệt chìa tay ra trước mặt chị gái, “Ảnh chụp của cậu ta.”

Phó Thiên Dao cười cười thần bí: “Chị cho cậu một cái surprise, Tiểu Hạ siêu đáng yêu, khi gặp mặt cậu từ từ mà nhìn. Đúng rồi, để chị đưa số điện thoại di động của Tiểu Hạ cho cậu.”

“Tiếp một người không cần rườm rà như vậy.” Phó Thiên Kiệt nhún đôi mày rậm, biểu tình hình như có chút bất mãn.

“Hiện tại Tiểu Hạ chính là em trai của cậu đó a.”

Nghe được hai chữ “em trai” này, trong lòng liền dâng lên một cảm giác khác thường, Phó Thiên Kiệt thấy mình dường như đã thoát khỏi sự áp bức của anh cả, thoát khỏi sự ụy hiếp của chị hai...

Em trai.....

Nghĩ tới cái gì, sau khi tiến vào thang máy, Phó Thiên Kiệt lại hỏi: “Sau khi cậu ta đủ mười tám tuổi chắc sẽ không cần sống nơi này cùng tôi đi!”

Phó Thiên Dao bất đắc dĩ nở nụ cười: “Ừ, ừ.”

“Được rồi, nhớ kĩ lời nói lúc này của chị.”

“Ừ! Thiên Kiệt, đã là người một nhà thì không cần quá đáng như vậy!”

Phó Thiên Kiệt không hề hé răng, Phó Thiên Dao càng thêm bất đắc dĩ: “Ok, ok, chị hiểu rồi, sau khi Tiểu Hạ đậu đại học, chị sẽ an bài chỗ khác..... Được rồi! Chị không nói nữa, cậu phải nhớ chuẩn bị sẵn phòng khách, rồi đón Tiểu Hạ cho đúng giờ, nhớ chưa.”

Buổi tối, sau khi về đến nhà, việc làm trước tiên của Phó Thiên Kiệt là đi quan sát phòng dành cho khách. Tuy diện tích có nhỏ hơn một chút, nhưng đồng dạng cũng có ban công, có thể thưởng thức khung cảnh ban đêm đầy phồn hoa náo nhiệt của thành phố Đài Bắc. Trong phòng đầy đủ mọi thứ, vốn cũng không cần mua thêm thứ gì, hơn nữa bà chị không có dặn qua những việc như mua quần áo mới, hay vật dụng, đồ đạc hàng ngày, chăn màn, gối nệm, cho nên thoát nhìn hẩn tựa hồ cũng không cần chuẩn bị gì nhiều.

Sau khi Phó Thiên Kiệt dạo qua một vòng trong phòng tắm, khoe miệng mỉm cười, trong lòng hạ quyết tâm xong liền về phòng check mail.

Mấy ngày kế tiếp, Phó Thiên Kiệt vật lộn, vùi đầu vùi cổ vào kỳ thi ở trường đại học, chẳng đến khi máy điện tử nhắc nhở mới làm cho hẩn nhớ đến cuối tuần này phải mở rộng cửa nhà để đón tiếp một thành viên mới trong gia đình lên ở, lập tức trong lòng Phó Thiên Kiệt nảy sinh một cảm giác là lạ, vì thế liền không muốn ở nhà ngồi ngốc, lái xe đến văn phòng luật sư của hẩn để giải sầu.

Văn phòng luật sư của Phó Thiên Kiệt nằm trong một tòa nhà lớn, diện tích văn phòng không lớn lắm, nhưng lại rất gọn gàng ngăn nắp.

“Cái gì, tại sao hôm nay cậu lại đến đây?” Thời điểm Phó Thiên Kiệt mở cửa văn phòng, hai trợ lý của hẩn liền đứng dậy, mà ngồi giữa sofa – Diệp Nhã Ngạn vốn đang đọc báo, nghe được tiếng động liền ngừng đầu hồi.

“Hôm nay không có gì làm nên tôi chạy đến đây nhìn một chút. Tại sao anh lại ở đây?” Cởi áo khoác tây trang treo lên móc, Phó Thiên Kiệt đi đến bàn làm việc ngồi xuống.

Diệp Nhã Ngạn lấy một ly nước đá đưa cho Phó Thiên Kiệt, “Mới vừa qua tháng năm mà thời tiết đã nóng như vậy rồi.”

“Đúng vậy.” Phó Thiên Kiệt đáp lời, đứng lên đi đến bên cửa sổ, kéo rèm che lại.

“Tôi ở nhà cũng không có việc gì làm nên ra ngoài tản bộ, đi tới đi lui liền đi đến đây.” Diệp Nhã Ngạn cười nói, “Còn cậu? Hôm nay không đi thư viện sao?”

Phó Thiên Kiệt phát tay, “Kế hoạch có biến.”

“Vì cậu phải chuẩn bị cho kỳ thi cuối cùng cho nên gần đây, chúng ta không có tiếp thêm vụ án kiện nào cả, sau khi hết tháng sáu, kỳ thi cũng chấm dứt, khoảng thời gian đó mới có án kiện, cậu không cần vội.”

Nghe Diệp Nhã Ngạn nói như vậy, Phó Thiên Kiệt nâng tay xoa xoa hai bên thái dương, “Đúng vậy! Cũng nhờ vậy mà thoải mái được một khoảng thời gian.”

“Có vài người được ủy thác tới, tôi phải vất vả lắm mới khuyên được bọn họ về.”

“Anh cứ nói tôi sắp phải thi học kỳ nên rất cần dành thời gian để đọc sách.”

Diệp Nhã Ngạn cười nói: “Chúng tôi đều nói như vậy mà.”

Văn phòng luật sư “Thiên Kiệt” này, khai trương chỉ mới hơn một năm, quy mô cũng không tính là lớn, nhưng danh tiếng rất nổi, Phó Thiên Kiệt chuyên đánh vào mấy vụ án có liên quan đến tài chính, tác phong ở tòa án lãnh ngạo cường thế, đối với những vụ án dây dưa tiền bạc, liền đưa ra những phân tích rất chuẩn xác, giúp đương sự của mình giành được ích lợi, sau vài lần thắng kiện, danh tiếng của hẩn đã khắc sâu trong ấn tượng của các đồng nghiệp trong nghề, thanh danh từ đó mà tăng lên vùn vụt.

Diệp Nhã Ngạn là học trưởng mà Phó Thiên Kiệt quen biết trong lúc nhập ngũ, hẩn so với Phó Thiên Kiệt lớn hơn một tuổi, tốt nghiệp khoa pháp luật tổng hợp ở đại học F, ở quân doanh hai người trở thành bạn chí cốt. Thời điểm Phó Thiên Kiệt đang lên kế hoạch mở văn phòng luật sư, liền nghĩ ngay tới Diệp Nhã Ngạn – cá tính ôn hòa, nội tâm trầm tĩnh, rất giỏi trong việc thu thập tư liệu, hẩn và Phó Thiên Kiệt giống

như hai góc bù trừ, hơn nữa trong sự nghiệp, hẳn không có dã tâm lớn như Phó Thiên Kiệt, cho nên hẳn mới cam tâm làm trợ lý của tên học đệ đa tài này.

Diệp Nhã Ngạn cùng Phó Thiên Kiệt đang tán gẫu với nhau,

Phát hiện nếp nhăn giữa mi tâm Phó Thiên Kiệt, Diệp Nhã Ngạn hỏi: “Làm sao vậy? Có tâm sự? Học hành gần đây áp lực quá lớn?”

Phó Thiên Kiệt lắc đầu: “Áp lực học hành tôi sẽ không để trong lòng, là việc riêng.”

“Nói nghe một chút, để coi tôi có thể giúp được gì không.”

Nghe Diệp Nhã Ngạn nói như vậy, bên môi Phó Thiên Kiệt liền mỉm cười, hẳn cùng người trợ lý ở văn phòng luật này đều biết cá tính của Diệp Nhã Ngạn rất hiền lành, hẳn chính là đối tượng để bọn họ rút bầu tâm sự.

Nhìn nụ cười bình thản trên mặt người bạn chí cốt kiêm đồng sự, đôi mắt màu cà phê đang nhìn chính mình sau đôi mắt kiếng màu vàng kim, Phó Thiên Kiệt nâng tay vuốt những sợi tóc rối lại cho chỉnh tề.

Động tác trẻ con làm cho Diệp Nhã Ngạn bật cười thành tiếng.

“Rất cuộc là có chuyện gì a? Thiên Kiệt, cậu nhìn biểu tình hiện tại của cậu kìa.

“Bà chị hai của tôi muốn đem một người đến ở nhà của tôi, chỉ sợ phải ở đến hai năm.”

“Nga.....” Diệp Nhã Ngạn mở to đôi mắt, hẳn biết tính cách của Phó Thiên Kiệt rất khiết phích, nhà của hẳn chính là vùng cấm địa, không cho phép bất luận kẻ nào xâm phạm. Nơi kia bố trí rất hoa mỹ lại sang trọng, Diệp Nhã Ngạn dù gì cũng chỉ đi vào vài lần ít ỏi mà thôi, hiện tại cư nhiên có người vào ở, lại ở đến hai năm.

“Tại sao thế? Đứa nhỏ là họ hàng bà con gì muốn đến Đài Bắc học hành sao?” Diệp Nhã Ngạn biết đôi chút về gia đình Phó Thiên Kiệt, hẳn nhớ rõ chị hai nhà họ Phó vẫn chưa kết hôn, hẳn không phải là con cháu ruột gì.

“Không phải, là đứa nhỏ con của thầy chỉ, hiện tại cậu ta đã thành em trai của tôi, nhà chúng tôi thu dưỡng cậu ta.”

“Vậy cậu hẳn là phải chiều cố cậu ta.” Diệp Nhã Ngạn nhìn biểu tình trên mặt Phó Thiên Kiệt, chỉ sợ là hẳn đã đồng ý rồi, trách không được mang vẻ buồn bực.

“Tôi biết.”

“Đứa nhỏ bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười bảy, chuyển trường lên đây học tiếp cấp ba.”

Diệp Nhã Ngạn “ừ” một tiếng, hoàn hảo vẫn là đứa nhỏ mới lớn, thật khó tưởng tượng đến cái cảnh Phó Thiên Kiệt ẵm một đứa bé trên tay.

“Có cần đi mua đồ gì cho nhóc đó không? Muốn tôi đi cùng cậu không?” Diệp Nhã Ngạn lại hỏi.

Phó Thiên Kiệt vỗ vai Diệp Nhã Ngạn một cái, hẳn thừa biết cá tính khoái chăm sóc người của Diệp Nhã Ngạn, “Anh đó a! Thực giống gà mẹ, không cần đâu, tôi sẽ cho cậu ta một tấm thẻ tín dụng.”

Diệp Nhã Ngạn nhú mày: “Việc này.... Không tốt lắm đâu!”

“Có cái gì không tốt, cậu ta đã lớn như vậy rồi, dù sao cậu ta cũng cần xài tiền, đưa cho cậu ta rồi về sau sẽ bớt một gánh nặng hơn. Bà chị hai không nói rằng tôi không được cho cậu ta tiền a,..... Không nghĩ tới một người hai mươi sáu tuổi như tôi đây lại phải dưỡng một thằng nhóc.”

Diệp Nhã Ngạn bị câu nói cuối cùng của Phó Thiên Kiệt chọc cười, hẳn lại hỏi: “Người khi nào thì đến?”

“Ngày mai.”

“Ngày mai?”

“Đúng vậy!” Phó Thiên Kiệt đứng lên, thân thủ đem Diệp Nhã Ngạn cũng đang ngồi trên ghế kéo đứng lên, “Đi, cùng đi ăn cơm, đây chính là bữa cơm độc thân cuối cùng của tôi.”

“Ai, Thiên Kiệt, đừng nói như vậy, cái gì mà bữa cơm độc thân cuối cùng, cậu cũng không phải đi kết hôn.”

Phó Thiên Kiệt cầm lấy áo khoác, quay đầu lại nói: “Quy luật sống độc thân của tôi đã bị phá vỡ rồi.”

Diệp Nhã Ngạn đi theo phía sau Phó Thiên Kiệt, khóa cửa văn phòng kĩ càng rồi nghe Phó Thiên Kiệt đang đứng chờ nói thêm: “Dùng cơm xong rồi đi chơi bóng đá đi, tôi cần vận động một chút để bình ổn lại tâm tình.”

“Thiên Kiệt, đối với đứa nhỏ cần phải có kiên nhẫn.”

Phó Thiên Kiệt lắc đầu nói: “Tôi nghĩ rằng cậu ta sẽ tự chăm sóc được bản thân.”

Diệp Nhã Ngạn vừa nghe vội nói, “Đừng như vậy, Thiên Kiệt, cậu là anh trai người ta đó.”

“Tôi làm sao có thời gian?” Phó Thiên Kiệt đơn giản đáp lại.

Đi đến khu phố buôn bán sầm uất, Phó Thiên Kiệt cùng Diệp Nhã Ngạn, cả hai đều có ngoại hình xuất chúng, hấp dẫn vô số ánh mắt từ phía chị em phụ nữ.

Diệp Nhã Ngạn là điển hình thư sinh nhã nhặn, tóc ngắn, mày rậm, khuôn mặt chữ điền, sống mũi thẳng tắp, đeo một đôi mắt kiếng màu vàng kim, tươi cười thân thiết, khí chất tao nhã lễ độ. Phó Thiên Kiệt hoàn toàn ngược lại: dáng người cao gầy, tóc đen dài ngắn vừa phải, ngũ quan tuấn mỹ, dưới đôi mày rậm là hàng lông mi dài cùng đôi mắt phượng đen láy, mi mắt vừa nhấc lên, hàn quang lãnh ngạo bắn tứ phía, thường làm cho những người nhìn thẳng hoang mang. Bởi vì dung nhan quá mức tuấn mỹ, cho nên vào lần đầu tiên Phó Thiên Kiệt biện hộ vụ kiện, những người tới tòa án tham dự bàn tán nghị luận không ít, nghi ngờ tài năng của hắn, nhưng rất nhanh mọi người liền phát hiện, nam nhân này lời nói vừa phát ra có bao nhiêu là sắc bén, đầy tính thuyết phục, làm cho người ta không thể nào chống đỡ được.

Cùng nhau dùng cơm xong, hai người lại đến phòng tập thể thao đánh cầu, chơi đồ đầy mồ hôi mới ra về. Trước khi đi, Diệp Nhã Ngạn dặn dò Phó Thiên Kiệt: “Thiên Kiệt, hảo hảo chiều cố em trai của cậu cho tốt.”

Phó Thiên Kiệt chỉ cười, không nói gì.

3. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối tuần, Phó Thiên Kiệt y theo thời gian ước định ra nhà ga đón người, xe lửa đến trạm, dòng người như nước ào ạt tràn ra khỏi khoan xe, sau đó dần dần tản đi, Phó Thiên Kiệt đứng ở gần trạm ra, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào đám đông nườm nượp kia, cố gắng phân biệt tìm kiếm, nhưng thẳng đến khi đám đông trở nên thưa thớt, vẫn không thể nhìn thấy thân ảnh giống với người kia. Đột nhiên Phó Thiên Kiệt nhớ rằng hắn đã có số điện thoại di động của nhóc con, hắn cau mày lấy điện thoại trong túi quần ra bắt đầu bấm số.

Tiếng chuông vang lên ở nơi rất gần, Phó Thiên Kiệt phút chốc quay đầu lại.

Một thiếu niên thân hình gầy yếu, mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen, đứng ở giữa dòng người, đang quay lưng về phía hắn, bên chân đặt một túi hành lý tương đối nhỏ, trên lưng còn đeo cái bao lô rất to.

Phó Thiên Kiệt không đợi đến khi điện thoại kết nối liền trực tiếp ấn phím tắt, mắt thấy thiếu niên đó đang tính bắt điện thoại đặt lên tai nghe, nhưng sau đó lại bỏ xuống.

Hắn đây chính là cậu ta, Phó Thiên Kiệt hướng chỗ cậu đang đứng bước qua.

“Cậu là..... Lam Sơ Hạ?”

Nghe được câu hỏi, thiếu niên xoay người, ngẩng đầu.

Lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, Phó Thiên Kiệt liền ngẩn ra, giống như bị sét đánh đứng im bất động ngay tại chỗ.

Người thiếu niên trước mắt so với Phó Thiên Kiệt thấp hơn nửa cái đầu, ước chừng 178cm, mái tóc đen mềm mại có chút dài chấm cổ, lông mi đen dày, quá xinh đẹp vượt ngoài sức tưởng tượng, sống mũi thẳng tắp, đôi môi hồng nhạt sáng bóng, thiếu niên có một đôi mắt to ẩm ướt, con ngươi đen láy sâu thẳm, bị ánh mắt nhìn chăm chú vào sẽ làm cho người đối diện theo bản năng hiện lên một cảm giác mơ màng. Không thể nói cho hết được thiếu niên có bao nhiêu thanh tú, nhưng cũng có nét đáng yêu.

.....Khuôn mặt kia..... Là em! Trí nhớ tự động bay vút qua làm cho hắn bỗng quay trở về mùa hè của hai năm trước, trong một căn phòng khách sạn không biết tên, hắn từng mạnh mẽ giữ chặt lấy em.....

Nhìn chằm chằm Lam Sơ Hạ, biểu tình Phó Thiên Kiệt ngưng trọng lại, trầm mặc không nói nên lời. Em có thể nhớ ra hắn không? Hai năm trước, hắn cùng em gặp mặt hai lần, lần đầu tiên ở khách sạn, lần thứ hai ở bệnh viện..... phải đối mặt với em như thế nào đây? Hiện tại sẽ nói cái gì? Người mà hắn từng cường bạo lại chính là em trai của hắn.....

Lam Sơ Hạ kinh ngạc nhìn Phó Thiên Kiệt, người đàn ông trước mắt cao lớn mang gương mặt mà suốt đời cậu vĩnh viễn không thể quên, cơn ác mộng bị phong tỏa sâu trong trí nhớ lại trở mình hiện ra rõ ràng rành mạch. Giấc ngủ mộng lung của cậu bị người ta đánh thức, toàn thân bị một vật rất lớn xỏ xuyên đến đau đớn, xuyên qua hai con mắt đầm lệ là hình ảnh một người đàn ông xa lạ đang ôm chặt cậu.... chính là đôi mắt ấy! Đôi mắt phượng lạnh lẽo, giống như đang thôi miên cậu, làm cho cậu không thể nói nên lời. Cậu khóc, nài nỉ, cầu xin hắn buông tay, nhưng hắn như thế nào cũng không chịu dừng lại.....

Trước khi đến Đài Bắc, Lam Sơ Hạ thường xuyên nghe chị Dao nhiều lần nói em trai út của cô có bao nhiêu là xuất sắc, tài năng, cậu muốn xem ảnh chụp lại bị câu nói “chừng nào hai người gặp nhất định sẽ bị shock đó, Tiểu Hạ, tương lai em trưởng thành cũng dễ nhìn giống như Tiểu Kiệt a!” ngăn trở, không nghĩ tới.....

Thật khiếp sợ, lại thật ngoài ý muốn.....

Trong vài giây ngắn ngủi mà trong đầu Lam Sơ Hạ đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, người đàn ông lúc trước hung hăng tổn thương mình, hiện tại đã trở thành anh trai hợp pháp, hơn nữa bọn họ lại sắp sống chung.

Rời đi..... Hay là lưu lại? Trực tiếp mua vé tàu hỏa trở về Cao Hùng không phải là không được, nhưng sau đó thì sao? Phải giải thích với chị Dao như thế nào, còn có cả ba mẹ Phó? Lam Sơ Hạ trong lòng tự hỏi bản thân rằng mình có dũng khí để đối mặt với người này hay không? Chuyện này đã trôi qua được hơn hai năm, nhưng nỗi đau đớn cùng khuất nhục vẫn như vết sẹo khắc sâu trong lòng, cho dù hiện tại đã kết vậy nhưng cậu vẫn không dám đụng tới.

Làm sao bây giờ? Chuyện này phải lập tức đưa ra quyết định. Lam Sơ Hạ trong lòng tự an ủi chính mình: không cần phải sợ, không cần sợ hắn, hắn không phải tên côn đồ, hắn chính là..... chính là..... Nghĩ đến người kia gần như đối đãi tàn bạo với mình, Lam Sơ Hạ thân mình có chút run rẩy.

Không thể trốn tránh được sự thật rành rành ngay trước mắt, biện pháp tốt nhất trong lúc này chỉ có thể che dấu, coi như chưa từng gặp mặt, chưa biết gì về hắn, giữa hai người cũng chưa từng phát sinh chuyện gì cả.

Bàn tay siết chặt lấy nhau để bình tĩnh lại, khôi phục tâm tình, Lam Sơ Hạ ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Phó Thiên Kiệt, đôi mắt đen láy cố gắng chống lại đôi mắt phượng tinh tế kia, sau đó cậu làm ra vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Xin chào..... tôi là Lam Sơ Hạ, lần đầu gặp mặt, về sau..... thỉnh chiều cố nhiều.” Chỉ là nhìn thoáng qua, Lam Sơ Hạ liền vội vã cúi đầu, cậu sợ cặp mắt kia.

Nghe được Lam Sơ Hạ nói chuyện, Phó Thiên Kiệt không kịp chuẩn bị liền sững sờ một chút.

Giọng nói của thiếu niên nhuần mà nhu, nhỏ nhẹ như mèo con, khiến cho Phó Thiên Kiệt trong lòng nhất thời rung động.

Phó Thiên Kiệt hít sâu một hơi, tại sao lại thế này? Lam Sơ Hạ thế nhưng không hề nhận ra hắn? Hơi hơi hạ tầm mắt, hắn muốn nhìn biểu tình trên mặt thiếu niên, nhưng thiếu niên liền gục đầu xuống làm cho hắn không thể nào phán đoán ra được suy nghĩ lúc này của cậu.

Phó Thiên Kiệt có cảm giác không khí trong lúc này giữa hai người thực kỳ dị, nhưng cũng không nói thêm được cái gì. Nên làm cái gì bây giờ? Hắn phải lập tức quyết định, nếu Lam Sơ Hạ không nhận ra hắn, như vậy..... coi như đây chính là lần đầu tiên gặp cậu đi!

Bày ra khuôn mặt luôn lạnh lùng kiêu ngạo, nhìn mái tóc màu đen trên đỉnh đầu của thiếu niên trước mắt, Phó Thiên Kiệt nói một câu rất đơn giản: “Cậu đến ở cùng tôi phải tuân thủ ba nguyên tắc. Thứ nhất, phòng ngủ của tôi và thư phòng là cấm địa, cậu tuyệt đối không được đi vào nửa bước, cũng tuyệt đối không thể di chuyển đồ vật này nọ, nơi khác thì tùy ý; thứ hai, thời gian làm việc của tôi không cố định, bởi vậy lúc tôi làm việc hay nghỉ ngơi thì cậu tuyệt đối không được quấy rầy; thứ ba, tôi thích sạch sẽ, thỉnh cậu phải biết giữ gìn vệ sinh chung.”

Đợi một chút, Lam Sơ Hạ không nghe thấy Phó Thiên Kiệt nói thêm gì nữa, nhanh chóng giương mắt nhìn hắn một cái rồi lại cúi đầu.

Phó Thiên Kiệt hỏi: “Có nhớ kỹ chưa?”

Lam Sơ Hạ gật gật đầu.

“Được rồi, hy vọng những lời tôi nói vừa rồi cậu có thể ghi nhớ và tuân thủ theo, tôi ghét mấy người không nghe lời, không biết ghi nhớ.” Nói xong, Phó Thiên Kiệt phân phó: “Tóc cậu quá dài, cắt ngắn lên một chút. Cửa hàng may đồng phục đi học tôi sẽ ghi lại số điện thoại cho cậu, tự mình đi qua đó đo và đặt may.” Nói xong, Phó Thiên Kiệt lại dừng lại, Lam Sơ Hạ không dám nhìn lên mặt hắn, ở trong lòng yên lặng lặp lại từng lời nói của hắn một lần nữa, sau đó Lam Sơ Hạ tiếp tục gật đầu, Phó Thiên Kiệt tạm ngừng một khoảng giữa hai lời nói chính là để cho cậu có thời gian để ghi nhớ kỹ.

Phó Thiên Kiệt đưa một phong thư màu trắng cho Lam Sơ Hạ: “Đây là tiền tiêu vật tháng đầu tiên của cậu, về sau đúng mỗi tháng, tôi sẽ để vào ngăn tủ thứ nhất bên trái bàn học của cậu. Mặt khác, tôi sẽ làm riêng cho cậu một thẻ ATM, mỗi lần rút tiền không cần nói với tôi, muốn mua cái gì thì cứ việc mua. Hồ sơ, văn kiện chuyển trường cậu hẳn là có mang theo bên người, ngày mai tự mình đi giải quyết thủ tục nhập học. Về sau tôi sẽ lái xe chở cậu đi học, nhưng sẽ không đón cậu, tự mình ngồi xe buýt về nhà, nhớ kỹ địa chỉ, không cần đi nhầm tòa nhà khác.”

Nghe lời căn dặn của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ lại gật đầu. Nguyên lai hắn cũng không nhận ra cậu, Lam Sơ Hạ âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm. Suy ngẫm lại, hắn như thế nào có thể nhớ rõ cậu, có lẽ..... hắn căn bản không có đem chuyện kia để trong lòng, nghĩ đến việc này, tâm tư Lam Sơ Hạ lại trầm mạnh xuống. Hắn, là đại luật sư như thế mà, hắn là cái loại người như thế..... hắn.....

“Tất cả có nhớ kỹ chưa?” Phát hiện Lam Sơ Hạ cúi đầu tựa hồ có chút thất thần, Phó Thiên Kiệt đề cao giọng hỏi.

“Ân.”

“Đi theo tôi!” Phó Thiên Kiệt nói xong, liền bước đi trước, Lam Sơ Hạ một tay lôi kéo hành lý, lưng đeo ba lô đi theo sát phía sau lưng hắn.

Nhìn thấy người đàn ông trước mắt một thân tây trang sang trọng, Lam Sơ Hạ âm thầm nở nụ cười tự giễu, người này cùng với người trong trí nhớ của cậu thật đúng là giống nhau, lạnh lùng, kiêu ngạo, cường thế, căn bản không cho phép người khác cự tuyệt. Trước khi gặp hắn, cậu có đoán qua tính tình cùng tướng mạo của người anh trai này, nhưng hết thảy những việc chân thật trước mắt, đã hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Nhìn thấy Phó Thiên Kiệt dừng ở một chiếc xe màu lam, Lam Sơ Hạ không khỏi chần chờ một chút. Luật sư mà lại đi chiếc xe nổi bật như thế này sao?

Phó Thiên Kiệt đứng bên cạnh tựa hồ phát hiện ra được suy nghĩ của Lam Sơ Hạ, giọng nói lạnh lùng phát ra trên đỉnh đầu cậu: “Bình thường ra ngoài tôi sẽ đi chiếc Alfa Romeo Spider này, khi đi làm sẽ có một chiếc xe khác - BMWs 7 màu đen.”

Lam Sơ Hạ hoảng sợ, người này không cần nhìn đến mặt cậu mà đã đoán được cậu đang suy nghĩ cái gì.

Thấy Lam Sơ Hạ đang cố hết sức nâng hành lý, Phó Thiên Kiệt duỗi tay ra nhận lấy, giúp cậu sắp lên xe gọn gàng, Lam Sơ Hạ không dám nhìn đến gương mặt của Phó Thiên Kiệt, cúi đầu vừa định nói cảm ơn, giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

“Động tác quá chậm chạp.”

Thấy Phó Thiên Kiệt mở cửa xe chỗ ngồi bên phó lái, một bàn tay khoát lên cánh cửa, sau đó đứng yên bất động, Lam Sơ Hạ nghi hoặc, hắt lái xe thì cần gì mở cánh cửa bên này, chẳng lẽ hắt muốn cho mình lái xe sao? Đợi một chút, Lam Sơ Hạ đột nhiên bừng tỉnh, Phó Thiên Kiệt là đang giúp cậu mở cửa, cậu liền vội vàng ôm ba lô, cúi đầu tiến vào bên trong ngồi xuống.

Lúc này Phó Thiên Kiệt đã sớm không còn kiên nhẫn, mắt phượng híp lại, nhìn thoáng qua Lam Sơ Hạ bên trong đang cúi đầu rút vai, sau đó đi đến bên kia của chiếc xe mới mở cửa ngồi vào.

“Cài dây an toàn.”

Lam Sơ Hạ vừa nghe thấy, khẩn trương kéo sợi dây an toàn ở bên ghế lên, sờ soạng gần nửa ngày cũng không thể cài lại, một tay Phó Thiên Kiệt đặt lên tay lái, còn một tay nhàn rỗi nhưng cũng không có quay sang trợ giúp.

Ước chừng qua gần một phút, lúc này Lam Sơ Hạ mới cài được dây an toàn, cậu vẫn rất sợ Phó Thiên Kiệt đột nhiên ra tay giúp đỡ, nhưng thấy hắt chỉ lo nhìn về phía trước, không hề có động tác dư thừa, Lam Sơ Hạ cảm thấy có hơi chút thoải mái.

Xe chạy trên quốc lộ hướng về thành phố, hai người đều không ai nói chuyện, Phó Thiên Kiệt là không có kiên nhẫn để nói, còn Lam Sơ Hạ là không dám nói.

Từ trong thang máy ở bãi giữ xe ngầm đi lên tầng cao nhất của building, Phó Thiên Kiệt lấy chìa khóa mở cửa nhà.

Đổi dép lê ở huyền quan, Lam Sơ Hạ mang theo hành lý, đi vào ngôi nhà mình sắp ở trong thời gian tới.

Phó Thiên Kiệt kéo hộp tủ ở bàn trà, lấy ra một cái chìa khóa giao cho Lam Sơ Hạ, nói: “Cánh cửa màu trắng là phòng của cậu, cửa màu đen là phòng ngủ và thư phòng của tôi, những phòng khác thì có viết sẵn trên miếng thủy tinh trên cửa, tin chắc cậu sẽ không nhầm lẫn. Vào phòng nghỉ ngơi, dọn dẹp đồ đạc của cậu gọn gàng, rồi bảy giờ tối tôi mang cậu ra ngoài dùng cơm.” Nói xong, Phó Thiên Kiệt liền ly khai, để một mình Lam Sơ Hạ đứng trong phòng khách rộng thênh thang.

Phó Thiên Kiệt vừa rời khỏi thì cổ áp lực vô hình nặng nề giảm bớt không ít, Lam Sơ Hạ bây giờ có thể thoải mái nhìn xung quanh nhà.

Các phòng cơ hồ đều thông với nhau, không gian tương đối thoáng. Một bên phòng khách có kèm theo ban công dài cặp theo vách tường, ánh sáng phi thường tốt. Trong nhà bố trí hai màu đen trắng xen kẽ, đơn giản đến lạnh lùng, đồ dùng được bài trí thực tình xảo, bởi vì vậy cũng không làm cho người ta cảm thấy quý dị, ngược lại có cảm thấy rất hoa mỹ.

Lam Sơ Hạ đẩy cánh cửa phòng của mình, trừ bỏ sàn nhà lót bằng gỗ đen giống như bên ngoài, thì tất cả mọi thứ trong phòng cậu hầu như đều màu trắng, vách tường màu trắng, giường nhỏ màu trắng, chăn màn gối đệm màu trắng, tủ quần áo màu trắng, tủ sách và bàn học, thậm chí ngay cả cái đồng hồ báo thức nhỏ nhỏ cùng đèn bàn đều cũng màu trắng.

Mở hành lý của mình ra, Lam Sơ Hạ bắt đầu sắp xếp lại quần áo, từng kiện một chậm rãi cất vào trong tủ quần áo.

Cũng không có nhiều đồ đạc cần phải dọn dẹp cho lắm nên Lam Sơ Hạ chỉ làm một chút là xong hết, cậu đẩy cánh cửa ở ban công ra, theo lối đi nhỏ cặp bên phòng. Ánh nắng của tháng năm làm Lam Sơ Hạ không khỏi nheo mắt. Lặng lẽ đứng hít thở khí trời, Lam Sơ Hạ cảm thấy tất cả những việc xảy ra trước mắt có gì đó không thật, giống như là một giấc mơ, ngày hôm qua chính mình còn ở tại Cao Hùng, hôm nay và về sau nữa, sẽ sinh sống ở Đài Bắc, cùng cái người mà mình vừa sợ vừa xa lạ này ở chung dưới một mái nhà.

Trong đầu Lam Sơ Hạ lại hiện lên khuôn mặt của Phó Thiên Kiệt. Duyên phận đúng là kỳ quái, nhưng thật may mắn là hắn không có nhận ra cậu, như vậy có thể làm cho cậu bình tĩnh mà ở đây! Nghĩ đến thái độ lạnh lùng của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ cảm thấy an tâm, càng ít xuất hiện trước mặt Phó Thiên Kiệt càng tốt, nếu thật sự hắn không nhớ ra thì cái chuyện trong quá khứ đó cứ như vậy mà biến mất.

Trong một căn phòng ngủ khác, Phó Thiên Kiệt đã thay chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, nằm trên giường nghỉ ngơi, mới đầu còn suy nghĩ đến những chuyện như công việc, học tập, nhưng cuối cùng cũng quay trở lại Lam Sơ Hạ.

Nghỉ hè năm đó, Phó Thiên Kiệt bớt chút thời gian để về phía nam thăm ba mẹ, cùng một số người bạn, đó là khoảng thời gian rất vui vẻ, Phó Thiên Kiệt buông hết những vụ kiện rắc rối, bài học hay bài tập trong trường, cùng mấy người bạn, chơi bởi đến điên cuồng.

Phó Thiên Kiệt cũng không phải là người thích giấu diếm khuynh hướng giới tính của mình, cho nên chuyện này gia đình và đám bạn đều biết. Ba mẹ của hắn tính tình cũng khá phóng khoáng, cũng không nói cái gì, anh cả và chị chỉ nhắc nhở mập mờ rằng phải giữ mình trong sạch. Phó Thiên Kiệt từ nhỏ đã mắc bệnh khiết phích, mà hắn cũng không phải là tuýp người tùy tiện, đa số thời gian hắn đều đổ dồn vào công việc và học hành, thành tích đạt được phải nói là xuất sắc.

Mấy thằng bạn biết được khuynh hướng của hắn, cho nên trước khi hắn sắp quay về Đài Bắc, thần bí nói với hắn là bọn họ có chuẩn bị một “món quà” rất “tình thú” tặng cho hắn.

Ngay từ đầu hắn đã đoán ra là loại “quà” gì, cũng biết bạn bè của hắn biết loại hình mà hắn thích như thế nào, cho nên thật trong tâm của Phó Thiên Kiệt cũng có vài phần chờ mong. Cho đến lúc nhìn thấy đứa nhỏ nằm trên giường, dung mạo xa lạ nhưng tinh xảo đáng yêu làm cho Phó Thiên Kiệt kích động không thôi.

Khi thiếu niên mở to đôi mắt mơ màng vì bị đánh thức, nhìn đến cặp mắt đen trong suốt đó, ngay lập tức trong đầu Phó Thiên Kiệt chỉ có một ý niệm: em nhất định phải là của mình.

Vốn tưởng rằng sẽ có một buổi tối khoái trá, cho nên Phó Thiên Kiệt tính sẽ đối đãi ôn nhu với đứa nhỏ này, làm cho song phương đều trải qua một đêm sung sướng, nhưng ngay tại thời điểm kia MB này lại không chịu phối hợp, làm cho Phó Thiên Kiệt vừa vội vàng vừa xao động, tâm tình của hắn thực phức tạp, tuy rất thích đứa nhỏ này, nhưng lại tức giận vì đã bước chân làm nghề này mà còn kiêu ngạo. Hắn nghĩ rằng giấy giũa, đánh đá, khóc lóc cầu xin chính là tiểu mục đã được an bài sẵn, mới đầu Phó Thiên Kiệt còn phối hợp, cùng thiếu niên giằng co để tạo nên tình thú, lúc sau Phó Thiên Kiệt không còn kiên nhẫn để vui đùa nữa, hắn trở nên thô bạo, đến cuối cùng hắn đem cổ tay đứa nhỏ cột vào thành giường mới hoàn toàn chế phục được sự vùng vẫy của cậu, rồi hưởng thụ thành quả đến tận hừng mới thôi.

Làm đến tận hừng đông, Phó Thiên Kiệt sau khi đã tắm rửa qua, mặc quần áo chuẩn bị rời đi, nường theo rặng đông ngoài cửa sổ mới nhìn thấy khuôn mặt thiếu niên đang ngủ say, trong lòng ẩn chút cảm giác quái dị, hắn nhớ lại sự giãy dụa đêm qua của thiếu niên, nhận thấy..... MB này tựa hồ diễn xuất rất chân thực.

Một mực ngồi bên giường đến sáng bảnh, thiếu niên vẫn chưa tỉnh lại, vì Phó Thiên Kiệt còn có việc, nên hắn phải lưu lại một phong thư đựng tiền boa dày cộm, nhẹ nhàng vuốt ve hai má thiếu niên, sau đó rời khỏi căn phòng.

Phó Thiên Kiệt vừa về đến nhà, liền nhận được điện thoại dồn dập từ bạn bè, nguyên lai cái khách sạn cao cấp kia cũng có lúc nhầm lẫn chìa khóa phòng, cái người xa lạ kia không phải là “món quà” từ câu lạc bộ đem đến, mà chỉ là một người bình thường, là vật hy sinh vô tội bị hắn mê loạn, cuồng bạo cả đêm, mà càng đáng sợ hơn là đối phương chỉ mới có mười sáu tuổi, vẫn chưa trưởng thành. Thân là luật sư, Phó Thiên Kiệt biết rõ chính mình đã phạm vào tội gì, trách nhiệm đương nhiên phải gánh vác, Phó Thiên Kiệt chạy đến bệnh viện, nhìn thấy thiếu niên nằm trên giường bệnh, liền nhớ tới cái tát mà hắn đã giáng xuống hai má cậu để bắt cậu im lặng, cũng bắt buộc cậu mở rộng thân thể để đón nhận hắn, khuôn mặt tinh xảo đáng yêu khi đối mặt với Phó Thiên Kiệt giống như đang nhìn thấy ma quỷ, tuy rằng ở ngoài mặt không có biểu lộ bất cứ cảm xúc nào, nhưng cái người mà từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ hối hận vì việc gì như Phó Thiên Kiệt lại lần đầu tiên trong cuộc đời nảy sinh cảm giác hối hận cùng đau xót không thôi.

Thiếu niên vì quá sợ hãi, đôi môi run rẩy cái gì cũng không nói. Cuối cùng cậu không đưa ra yêu cầu gì cả,

ở bệnh viện tỉnh dưỡng hai ngày liền ly khai, đây là người duy nhất làm cho Phó Thiên Kiệt khi rời khỏi Cao Hùng cảm thấy lưu luyến nhất.

Một lần nữa quay trở về với cuộc sống xoay quanh công việc và học hành bận rộn, Phó Thiên Kiệt lại phát hiện ra rằng, không biết bắt đầu từ khi nào, hình ảnh thiếu niên xa lạ đó tiến nhập vào giấc mơ của hắn hằng đêm. Hắn thường mơ thấy khuôn mặt của thiếu niên, còn cái chuyện đã xảy ra, cho dù muốn quên đi, nhưng lại không thể quên được cái buổi tối hôm đó. Lấy tác phong kiêu ngạo quyết liệt của Phó Thiên Kiệt ra mà nói, thì khi thiếu niên tỏ vẻ sẽ không thừa kiện hắn và cũng không bắt hắn phải bồi thường cái gì, chắc hẳn hắn có thể quên đi chuyện này dễ dàng. Lúc này đây, Phó Thiên Kiệt không biết vì sao lại không buông xuống được, dưới đáy lòng vẫn ẩn nhẫn cái gì đó không thể gỡ bỏ, có lẽ vì dưới ngọn đèn mờ ảo trong khách sạn đã nhìn thấy được dung mạo đáng yêu của thiếu niên, trong nháy mắt cảm thấy có chút..... thích em, hơn nữa vì nảy sinh loại tâm tình yêu thích không nên có này, cho nên mới không thể quên được em.

Buông lỏng hai tay, Phó Thiên Kiệt thở phào một hơi. Trước lúc rời khỏi Cao Hùng, hắn vẫn không biết được tên họ của thiếu niên đã bị hắn tổn thương, sau đó hắn có hỏi thăm, nhưng bạn bè ai cũng không biết, thiếu niên sau khi hồi phục hồi thể nào cũng không chịu nói. Vấn đề này Phó Thiên Kiệt có thể giải thích rằng, chuyện này đã lưu lại như một nỗi ám ảnh đối với thiếu niên, cậu đương nhiên không muốn để cho người khác biết tên của mình, cậu thậm chí hy vọng từ nay về sau, hai người vĩnh viễn không gặp mặt nhau.

Thật sự không thể dự đoán được người kia hiện tại đang ở cách vách phòng ngủ của hắn, còn là em trai của hắn, Phó Thiên Kiệt có chút dở khóc dở cười. Không bị Lam Sơ Hạ nhận ra, điều đó làm cho Phó Thiên Kiệt vừa cảm thấy bất an, vừa đau đầu. Duy trì tình cảnh trước mắt là tốt nhất, làm thế nào mà hắn có thể.... chủ động bắt tay cậu rồi cười nói, “Xin chào, còn nhớ tôi không? Tôi là người một năm trước đã cưỡng bạo em, hiện tại trở thành anh trai của em...”

Không thể! Thiếu niên nhất định đã đem phần trí nhớ tồi tệ này chôn sâu dưới đáy lòng, chẳng lẽ hắn lại muốn đào vết thương cũ đó lên? Tuyệt đối không! Nếu Lam Sơ Hạ không nhận ra hắn, Phó Thiên Kiệt nguyện ý xem Lam Sơ Hạ như một người em trai đúng nghĩa. Phó Thiên Kiệt cảm thấy hiện tại hắn đối đãi với Lam Sơ Hạ bình thân, không thân không lạ là tốt nhất, như vậy cả hai sẽ không cảm thấy khó xử.

Có lẽ vì ngồi xe lửa quá lâu, nên Lam Sơ Hạ vừa đặt lưng lên giường liền ngủ, thẳng đến bảy giờ tối, Lam Sơ Hạ trong mơ màng cảm thấy trong lòng có việc gì đó, lập tức mở to mắt, nhớ tới Phó Thiên Kiệt từng nói qua sẽ chở cậu ra ngoài ăn, liền nhảy xuống giường, nhìn đồng hồ trên bàn học đang chỉ đúng bảy giờ năm phút, Lam Sơ Hạ kích động thay đổi quần áo, cào cào mái tóc, sau đó chạy ra khỏi phòng.

Quả nhiên, Phó Thiên Kiệt đã ngồi sẵn trên bộ ghế băng nhung màu đen xa xỉ trong phòng khách.

Thấy Lam Sơ Hạ chạy đến, Phó Thiên Kiệt nhíu chân mày, đôi mắt phượng xinh đẹp xẹt qua một tia nhìn khó chịu, hắn không nói gì thêm mà chỉ đứng lên.

Lam Sơ Hạ không dám đối diện với ánh mắt của Phó Thiên Kiệt, cúi đầu đứng ở một bên.

“Hy vọng từ nay về sau, cậu có cùng người nào hứa hẹn thì phải nhớ đến đúng giờ.” Thời điểm ra khỏi cửa, Phó Thiên Kiệt đưa lưng về phía Lam Sơ Hạ nói lên một câu như thế.

Lam Sơ Hạ không đáp lại, chỉ biết ngoan ngoãn theo sát phía sau Phó Thiên Kiệt.

Vào nhà hàng, sau khi gọi hai phần thịt bò, Phó Thiên Kiệt mới nhớ ra hỏi đối phương có ăn được không, Lam Sơ Hạ bị bắt ngờ liền gật đầu, ý nói có thể.

Đĩa thịt bò được đưa lên, sau khi ăn vài miếng, Phó Thiên Kiệt mới phát hiện Lam Sơ Hạ không thường xuyên ăn cơm Tây, động tác có chút ngốc, dao nĩa thỉnh thoảng gõ vào nhau. Nhìn một lúc, mới chú ý đến khách nhân xung quanh đang dùng ánh mắt khó chịu nhìn đến, Phó Thiên Kiệt buông dao nĩa của mình xuống, thân thủ đoạt đi đồ ăn trong tay Lam Sơ Hạ, thay cậu cắt miếng thịt bò thành những khối nhỏ, sau đó trả đĩa về vị trí của cậu.

Lam Sơ Hạ nâng mi mắt cảm kích nhìn Phó Thiên Kiệt, ai ngờ lại lọt vào đôi mắt lạnh lùng của đối phương.

“Nếu không biết dùng dao nĩa hoặc ăn không quen, vừa rồi phải nói cho tôi biết! Biểu đạt ý kiến của bản thân khó khăn đến như vậy sao?”

Trong lòng Lam Sơ Hạ đột nhiên đập mạnh, những lời này tựa hồ đã nghe Phó Thiên Kiệt nói qua trong lúc đó, căn môi tận lực bảo trì khuôn mặt không có biểu tình, Lam Sơ Hạ lại cúi đầu.

Phó Thiên Kiệt trong lòng thầm ‘hừ’ một tiếng, đứa nhóc này tưởng mạo tuy rằng đáng yêu, nhưng cá tính lại nhất gan y như thỏ con, làm cho hắn không thể chịu được.

Dùng xong bữa tối, Lam Sơ Hạ theo Phó Thiên Kiệt trở về nhà, Phó Thiên Kiệt lấy ra một tờ giấy giao cho Lam Sơ Hạ: “Đây là điện thoại và địa chỉ của cửa hàng may đồng phục, biết sẵn như vậy sẽ không làm lãng phí thời gian. Mặt khác trên đó còn có ghi điện thoại nhà và chỗ tôi làm việc, còn số điện thoại di động của tôi cậu hẳn đã biết rồi, bảy giờ sáng ngày mai rời giường, tôi chờ cậu đến trường.”

Lam Sơ Hạ trong đầu ghi nhớ lời nói của Phó Thiên Kiệt, sau đó gật đầu.

Xoay người tỉnh rồi đi, Phó Thiên Kiệt nhưng nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nói: “Đúng rồi, cậu.... gọi tên của tôi đi, Thiên Kiệt, hoặc Phó Thiên Kiệt cũng được, tôi gọi cậu là Tiểu Hạ.”

Nhìn thấy thân ảnh của Phó Thiên Kiệt biến mất sau cánh cửa thư phòng, Lam Sơ Hạ trở mắt nhìn.

Phó Thiên Kiệt đã phát giác ra cậu đến giờ vẫn chưa gọi tên hắn, thậm chí ngay từ lúc gặp mặt cậu cũng không hỏi hắn tên gì, cậu thật sự không biết phải xưng hô với hắn như thế nào, rất xa lạ, lại rất..... cái tên ‘Lam Sơ Hạ’ này, cho dù hắn rất muốn, nhưng cũng không dám kêu ra.

Sau khi tìm hiểu sơ qua về phòng bếp và phòng tắm, Lam Sơ Hạ quyết định đi ngủ một giấc. Đặt đồng hồ báo thức vào sáng hôm sau, rồi ngã người lên cái giường trắng nho nhỏ, gối đầu mềm mại xấp xấp làm cho Lam Sơ Hạ cảm thấy rất thoải mái, nhưng đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, Lam Sơ Hạ lại ngồi dậy, đến bàn học, lấy ra quyển sổ ghi chép lại vài đồ dùng cần thiết, vừa ghi vừa âm thầm cảm thấy may mắn vì trong phòng của cậu có nhà tắm riêng, tuy nhỏ nhưng sẽ không cùng Phó Thiên Kiệt sử dụng chung một phòng tắm, đã làm cho cậu cảm thấy khá thoải mái rồi.

Trong thư phòng, Phó Thiên Kiệt im lặng nhìn văn kiện thật dày trong tay, phân tích số liệu, đọc đọc, đột nhiên nghĩ đến người đang ở sát vách, không khí tựa hồ mang theo chút độ ẩm, trong lòng không khỏi gọi sóng, bất quá chỉ trong một cái chớp mắt, nội tâm dao động liền bình tĩnh trở lại.

Một đêm không mộng寐.

Lúc Lam Sơ Hạ rời giường đồng hồ báo thức vẫn chưa reo, cậu nhanh nhẹn mặc quần áo, sửa sang một chút liền rời khỏi phòng, phát hiện Phó Thiên Kiệt so với mình còn thức dậy sớm hơn.

Nhìn thấy Phó Thiên Kiệt đang làm bữa sáng, Lam Sơ Hạ có chút bất ngờ, cậu ở Phó gia vài ngày, biết chị Dao không rành trù nghệ, bởi vậy không nghĩ rằng em trai của cô lại biết, hơn nữa thoạt nhìn rất điêu luyện.

Bày ra bữa sáng Tây Âu, Phó Thiên Kiệt gọi: “Tiểu Hạ, lại đây.”

Lam Sơ Hạ ngoan ngoãn cúi đầu đi tới ngồi xuống, sau đó tiếp nhận ly sữa ấm áp của mình, yên lặng uống cạn.

Thấy Phó Thiên Kiệt chạy chiếc xe màu đen có rèm che ra khỏi gara, Lam Sơ Hạ âm thầm thở dài, cậu không hy vọng ngày đầu tiên đến trường học, bị các bạn nhìn thấy mình bước xuống từ một chiếc xe rất đẹp mắt nhưng xa xỉ.

Lam Sơ Hạ bước vào phòng giáo viên làm thủ tục nhập học, lại tình cờ nghe thấy mấy thầy cô thì thầm với nhau: “Như thế nào lại không có cha mẹ a”, trong lòng Lam Sơ Hạ chỉ biết thầm thở dài một tiếng.

Ngày đầu tiên đi học trong ngôi trường mới bình thần trôi qua, Lam Sơ Hạ vai đeo ba lô đón xe buýt đi đến cửa hàng may đo đồng phục, sau đó đi cắt tóc, rồi vào siêu thị mua một số vật dụng hằng ngày. Lúc về đến nhà, vừa vặn đúng sáu giờ chiều.

Sau khi dọn dẹp hết mọi thứ, Lam Sơ Hạ bắt đầu cảm thấy do dự, hôm nay..... có cần theo Phó Thiên Kiệt ra ngoài dùng cơm nữa không? Cũng chưa có nghe hắn đề cập qua, chẳng lẽ mỗi ngày đều phải ra ngoài ăn

cơm? Đang suy nghĩ, điện thoại nhận được tin nhắn từ di động của Phó Thiên Kiệt gửi tới: Tôi về trễ, tự ra ngoài ăn cơm.

Lam Sơ Hạ đi vào nhà bếp, mở cánh cửa tủ lạnh, trừ bỏ bia và nước lọc, thì chỉ còn ít nguyên liệu nấu bữa sáng, thì ra, Phó Thiên Kiệt rất ít khi dùng cơm tối ở nhà, cậu lại nhớ Phó Thiên Kiệt từ dạo qua, trừ phòng ngủ và thư phòng, thì các nơi khác có thể tùy ý, vì thế Lam Sơ Hạ cầm theo tiền mở cửa đi ra ngoài.

Vào siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn và gia vị, Lam Sơ Hạ trở về đem từng loại từng loại cất vào trong tủ lạnh, bắt đầu xoắn tay áo nấu cơm, kỳ thật cuộc sống ở cô nhi viện lúc trước đã rèn luyện của cậu bản tính tự lập, nhưng thực đáng tiếc ở chỗ, không thay đổi được tính tình ôn hòa nhút nhát của mình.

Cậu tự nấu cho mình một phần cơm đúng điệu Trung Quốc thơm ngào ngạt, ăn một chút xong rồi thu dọn, trở về phòng lấy sách giáo khoa ra ôn tập. Đến tận mười giờ tối, Lam Sơ Hạ mới nghe thoảng loảng tiếng mở cửa, Phó Thiên Kiệt đã trở lại.

Một lát sau, Lam Sơ Hạ lặng lẽ đem cửa phòng hé ra một chút, muốn nhìn Phó Thiên Kiệt đang làm cái gì.

Nghe tin tức thời sự trên TV, thuận tay mở nắp chai rượu vang đỏ để trên bàn trà, Phó Thiên Kiệt ngồi trên ghế sofa, chân này gác lên chân kia, thân mình nhàn hạ vào lưng ghế mềm mại, trong tay cầm ly rượu, đôi mắt nửa mở nửa khép đang nghỉ ngơi.

Tư thế ngồi của hắn thật đẹp, thật tiêu sái, giống như người mẫu quảng cáo, một người đàn ông thành đạt, mang theo cảm giác vô trăn, làm cho người ta ảo giác rằng người bình thường không thể tiếp cận hắn.

Lam Sơ Hạ không dám tiếp tục nhìn lên nữa, nhẹ nhàng khép lại cánh cửa phòng.

Phó Thiên Kiệt ngồi trên sofa, ngẩng đầu nhìn lên lầu một chút, sau đó nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, lúc đang dùng bữa sáng, Phó Thiên Kiệt nhìn Lam Sơ Hạ mặc đồng phục ngồi đối diện, tựa hồ muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng vẫn im lặng.

Thấy hắn không lên tiếng, Lam Sơ Hạ cũng trầm mặc.

Buổi tối trở về nhà, Lam Sơ Hạ phát hiện trên bàn học có một cái máy tính xách tay, cây bút ghi âm có sợi dây buộc vào máy tính.

Nguyên lai đây là điều Phó Thiên Kiệt muốn nói buổi sáng.

Ngón tay lướt qua lớp vỏ màu ngân bạch của máy tính, trong lòng Lam Sơ Hạ dâng lên một loại tư vị không nói nên lời.

Nếu..... nếu trong lúc đó không có phát sinh chuyện gì, có phải mình với hắn có thể thân thiết hơn một chút hay không? Ngay cả bản thân Lam Sơ Hạ cũng không biết.

Mặc dù đang sống dưới cùng một mái nhà, vậy mà hai người đụng mặt nhau lại rất ít, trừ bỏ khoảng thời gian dùng bữa sáng mỗi ngày ra, bọn họ hầu như không thấy nhau. Phó Thiên Kiệt bận bịu công việc... Còn cậu thì việc học hành, cậu còn đăng kí học thêm một ít môn ngoài giờ, sau khi tan học cũng ở lại thư viện làm bài tập; Lam Sơ Hạ vừa chuyển sang một trường học mới, dùng hết thời gian cùng sức lực để cố gắng thích ứng với hoàn cảnh học tập.

Ngày cứ như vậy mà trôi qua, đến một ngày, những thói quen như vậy đã bị thay đổi.

Trong ngày đó, Phó Thiên Kiệt đang bận bị một vụ kiện, gặp mặt vài người, tuy không có tranh chấp, nhưng cũng không ai phục ai. Mắt thấy không thể giải quyết được, bụng đói đến run rẩy, bọn họ cũng đành phải đi ra nhà hàng nào đó ăn chút gì bỏ bụng. Sau khi no bụng, Phó Thiên Kiệt trực tiếp lái xe về nhà, đương lúc chạy đến dưới tòa nhà, hắn trong lúc vô thức ngẩng đầu, nhìn đến tầng cao nhất vẫn còn sáng đèn.

Đó là.... ngọn đèn trong phòng Lam Sơ Hạ.

Điều khiển xe chạy chậm lại, Phó Thiên Kiệt nhìn ngọn đèn nơi cửa sổ kia bỗng nhớ tới một câu đại loại như thế này: nhà là tòa thành, gia đình là vương quốc. Phó Thiên Kiệt từ nhỏ đã sống khép kín, mà bây

giờ, để cho một người xa lạ vào ở trong nhà mình, như vậy,..... đột nhiên, trong lòng Phó Thiên Kiệt nảy sinh một cảm giác không nói nên lời.

Đi vào phòng khách, Phó Thiên Kiệt ngồi ở ghế sofa, sau khi mở TV lên lại nhìn chăm chăm vào cách cửa màu trắng đang đóng chặt, nhớ tới khoảng thời gian này, Lam Sơ Hạ rất ít khi cùng hắn nói chuyện, luôn cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Xuyên qua phòng khách, Phó Thiên Kiệt nghe được một mùi thơm, là hương quýt ngọt ngào thân nhiên phiêu tán trong không khí, mới đầu Phó Thiên Kiệt không có để ý, nhưng lúc tựa vào bên cạnh tủ lạnh uống nước, cổ hương thơm đó nhẹ nhàng bay lại. Suy nghĩ một chút, Phó Thiên Kiệt mới nhớ đến, dường như.... từ khi Lam Sơ Hạ dọn đến đây, trong nhà bắt đầu có loại hương này.

Hít sâu một hơi, hắn biết được mùi này đến từ dầu gội đầu, tuy biết là vậy, nhưng Phó Thiên Kiệt thật sự cảm thấy là hương thơm từ những trái quýt chín mọng, mới lúc này có uống qua nước ép cam, nhưng không sánh bằng hương quýt thơm thoang thoảng này.

Phó Thiên Kiệt muốn cười, trong một lúc nhất thời, trong lòng dâng lên vô số ý nghĩa, nếu hắn không phải..... nếu lúc trước không xảy ra..... hiện tại có như thế nào đi chăng nữa thì cũng vô dụng, Phó Thiên Kiệt uống hết ly nước lạnh, xoay người tiến vào thư phòng.

Tuy rằng số lần gặp mặt rất ít, nhưng cuộc sống có thêm một người thật sự rất khác với lúc trước. Có đôi khi, Phó Thiên Kiệt trở về sớm, có thể ngửi được mùi đồ ăn chưa tán đi trong nhà bếp; trở về trễ, có thể cảm nhận được hương thơm ẩn ẩn từ dầu gội của Lam Sơ Hạ. Dụng cụ trong nhà bếp lúc đầu rất ít khi sử dụng, nay thường xuyên có dấu vết đã dùng qua, tủ lạnh cũng thành hai bên bất đồng, một nửa là của Phó Thiên Kiệt, toàn là bia, nước khoáng, một nửa của Lam Sơ Hạ, chủ yếu là rau xanh.

Nguyên bản cuộc sống rất thoải mái, từ khi Lam Sơ Hạ đến đây ở, không khí ấm áp càng ngày càng đậm, cuộc sống Phó Thiên Kiệt cũng dần dần hình thành thói quen như: nếu đọc sách đến một nửa mà đói bụng, hắn sẽ đến tủ lạnh lấy bánh mì ra ăn, ngẫu nhiên cũng uống 'ké' nước trái cây.

Lam Sơ Hạ mở ngăn kéo lấy tiền tiêu vặt tháng thứ hai, phát hiện có hơn một vạn khối, cho nên lúc dùng bữa sáng ngày hôm sau, Lam Sơ Hạ cúi đầu, sợ hãi hỏi: “Cái kia.... tiền tiêu vặt.... hình như đưa nhiều hơn?”

Ánh mắt Phó Thiên Kiệt vẫn tập trung vào tờ báo, mặt không chút thay đổi đáp: “Vấn đề ngu ngốc như vậy mà cậu cũng phải hỏi sao?” sau đó không nói gì nữa.

Lam Sơ Hạ ngồi trong lớp học nhớ lại những lời này, cậu cũng muốn tự cười nhạo chính mình: Vì cái gì lại đưa nhiều hơn? Mua đồ ăn về Phó Thiên Kiệt cũng có ăn, đưa cậu tiền tiêu vặt cũng là mua cho hắn, chẳng qua số lượng so với trong tưởng tượng nhiều hơn mà thôi, ai! Chính mình đúng là ngu ngốc, tại sao lại hỏi hắn vấn đề này, tự làm mình mất mặt.

Từ đó về sau, Lam Sơ Hạ không còn chủ động lên tiếng nữa, muốn hỏi cái gì thì nhất định phải suy nghĩ kỹ lưỡng một chút, mà chắc sau này, cũng không hỏi thêm điều gì nữa đâu.

Bữa sáng cứ như thế mà trải qua trong yên tĩnh, đôi khi cũng sẽ có nói vài câu, bất quá tất cả đều do Phó Thiên Kiệt nói.

“Nước thơm ép hôm qua uống không ngon, lần sau đổi sang ô mai đi, mặt khác mua thêm ba hũ mứt nho.”

“Bánh mì không tồi, về sau đừng mua phá lấu nữa, ăn cái đó đối với thân thể không tốt.”

“Trong tủ lạnh vẫn còn trống một ngăn, nếu cậu thích ăn kem cũng có thể mua một ít.”

Đôi khi nghe được vài câu hàm ý quan tâm, Lam Sơ Hạ theo bản năng cả kinh, nghĩ rằng: hắn cũng quan tâm đến mình sao? Rồi sau đó liền bình thường trở lại, người này chỉ thay mặt người nhà của hắn mà chiếu cố mình thôi, cho nên vài sự quan tâm nhỏ nhỏ đương nhiên sẽ có.

Có mấy lần nghe được vài câu nói như thế, Lam Sơ Hạ sẽ lặng lẽ giương mắt nhìn lên Phó Thiên Kiệt, phát hiện khuôn mặt hắn không chút thay đổi, vẫn vừa đọc báo vừa nghe tin tức vừa nói chuyện, sau đó uống cà phê.

Lam Sơ Hạ cho đến bây giờ vẫn rất sợ đối diện với ánh mắt của Phó Thiên Kiệt, bọn họ đã sống chung với nhau gần một tháng, chia đều mỗi ngày đều có nói một hai câu, nhưng nhìn nhau thì cơ hồ không có.

Kỳ thật..... Phó Thiên Kiệt tuy rằng lạnh lùng, nhưng cũng có vài mặt ôn nhu, Lam Sơ Hạ nghĩ như vậy, bổi rồi đeo ba lô, đi theo sau lưng Phó Thiên Kiệt xuất môn.

Ở trong trường học, Lam Sơ Hạ chậm rãi thích ứng môi trường mới, cũng bắt đầu có những bạn mới. Thành tích của cậu bình thường, cũng sẽ có bạn học chủ động giảng lại bài cho cậu, hoặc là cho cậu mượn tập để ghi chép lại.

Lam Sơ Hạ trước khi ngủ rất thích ra đứng hóng gió ở ban công, gió ban đêm thổi mang theo hơi nước lành lạnh, thích thú nhìn cảnh đêm lấp lánh ánh đèn nê ông dưới chân.

Rất đẹp, như thực như mộng..... Đây mới chính là những vì sao trong thành phố.

Có thể thật sự quên đi hết thấy những chuyện trong quá khứ hay không? Không thể, không thể, bởi vì người kia..... hần đang ở ngay trong ngôi nhà này, chỉ cần nhìn thấy thân ảnh của hần, Lam Sơ Hạ sẽ không thể không nghĩ đến cái đêm kia.

Tại sao? Tại sao lại là mình? Và tại sao lại là hần?

4. Chương 3

Phát hiện thấy đêm qua Phó Thiên Kiệt không về nhà, lúc sáng rời giường, Lam Sơ Hạ bắt đầu cảm thấy lo lắng cho hắn, muốn gọi điện thoại hỏi thăm lại sợ làm phiền đến hắn, cẩn thận suy nghĩ, Phó Thiên Kiệt lớn như vậy rồi, hắn có thể tự chăm sóc bản thân. Có lẽ lúc này mà gọi điện thoại, sẽ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hắn, không chừng còn bồi thêm một câu: “Không cho phép quấy rầy công việc của tôi”, cho nên cậu lưỡng lự, cảm thấy bản thân làm vậy thực mất mặt, Lam Sơ Hạ cuối cùng vẫn buông ống nghe xuống, một mình đón xe buýt đến trường.

Đến tận lúc tối, Phó Thiên Kiệt vẫn chưa trở về, Lam Sơ Hạ vừa ăn cơm, vừa thỉnh thoảng nghiêng tai lắng nghe, rồi ngược nhìn đồng hồ, đoán rằng Phó Thiên Kiệt đêm nay có thể sẽ không trở về nhà.

Đến mười giờ đúng, Lam Sơ Hạ vào nhà bếp lấy nước uống, mới phát hiện phía sau có động tĩnh, cậu vừa quay đầu lại, kinh ngạc thấy Phó Thiên Kiệt đang tựa vào cửa bếp nhìn cậu.

Đã được một đoạn thời gian dài cho đến tận tối nay, đây là lần đầu tiên ánh mắt hai người gặp nhau.

Phó Thiên Kiệt đã thay đổi áo sơ mi cùng quần dài bằng vải bông mềm mại mặc ở nhà, trong tay cầm cái ly thủy tinh, đôi mắt phượng đen bóng nhìn cậu chăm chú, làm cho Lam Sơ Hạ cảm thấy một trận bất an.

Phó Thiên Kiệt đi chậm chậm tới, không nói gì, chỉ đưa cái ly đang cầm trong tay đến trước mặt Lam Sơ Hạ.

Lam Sơ Hạ sững sốt, cũng đưa tay tiếp nhận, sau đó mở tủ lạnh lấy nước lọc, thay Phó Thiên Kiệt đổ đầy vào cái ly rồi trả lại cho hắn.

Lúc này, Phó Thiên Kiệt đang đứng bên người Lam Sơ Hạ, gần đến nỗi cơ hồ có thể chạm đến lồng ngực hắn, cánh tay rắn chắc của đối phương mang theo cảm giác ấm áp, Lam Sơ Hạ ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám, hạ mi mắt đứng im.

Thấy cơ thể cứng ngắc và thái độ khấn trương của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt chớp mắt mấy cái, xoay người đi đến cửa bếp, như chợt nhớ ra cái gì liền quay đầu lại nói: “Gần đây công việc của tôi rất nhiều, rất bận rộn, kỳ thi ở đại học đã kết thúc, trong văn phòng có rất nhiều case cần phải giải quyết, cho nên tôi sẽ thường xuyên ngủ lại nơi đó, hoặc là ở khách sạn gần chỗ làm, vì vậy không thể chờ cậu đi học.”

Lam Sơ Hạ cúi đầu lắng nghe, không đáp một tiếng.

Phó Thiên Kiệt đột nhiên gọi: “Tiểu Hạ.”

Lam Sơ Hạ giật bắn người, nhanh chóng ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo lần nữa đối diện với cặp mắt phượng lợi hại kia, trái tim đập dồn dập trong lồng ngực.

Thế nhưng Phó Thiên Kiệt chỉ gọi hai tiếng như vậy rồi thôi, không nói thêm gì nữa, xoay người đi về phòng của hắn.

Chỉ kêu tên của mình thôi sao? Lam Sơ Hạ có chút khó hiểu, cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

Mấy ngày kế tiếp, Phó Thiên Kiệt lại tiếp tục không về nhà, Lam Sơ Hạ một mình ở trong căn nhà thật to, đáy lòng có một sự tĩnh lặng không nói thành lời, mà bên trong sự tĩnh lặng này lại ẩn chứa một chút tịch mịch. Lam Sơ Hạ kỳ thật không muốn ở nhà một mình, từ nhỏ đã trở thành cô nhi, cậu đối với những nơi quanh què có một loại cảm giác sợ hãi, cho nên lúc này cho dù là Phó Thiên Kiệt cũng tốt, chỉ cần có hắn ở nhà, Lam Sơ Hạ dù sao cũng không cảm thấy cô đơn.

Từ khi bắt đầu sinh hoạt cùng nhau, Lam Sơ Hạ một mực quan sát Phó Thiên Kiệt, lúc mới đầu, cậu nghĩ Phó Thiên Kiệt là người “sống về đêm”, cậu cũng đã chuẩn bị tâm lý cho việc nhìn thấy hắn đem nữ nhân hoặc nam nhân khác về nhà, nhưng kết quả là tất cả những suy đoán của Lam Sơ Hạ đều không có xảy ra. Cuộc sống của Phó Thiên Kiệt đơn giản đến nỗi khiến cho người ta kinh ngạc, trường học, văn phòng luật, tòa án, cục cảnh sát, đây là những địa phương hắn thường lui tới, toàn bộ thời gian của hắn đều dồn hết cho việc học và công việc, thời gian cá nhân ít ỏi đến đáng thương, bất cứ lúc nào cậu cũng chỉ thấy hắn đang đọc sách, hoặc xem tài liệu.

Lam Sơ Hạ mê mang, cậu không đoán ra được Phó Thiên Kiệt rốt cuộc là cái dạng người như thế nào. *Anh ta chẳng lẽ không thích bạo lực sao? Anh ta không mua nam nhân qua đêm sao?* Sự thật diễn ra ngay trước mắt không khỏi thay đổi cách nhìn của cậu về Phó Thiên Kiệt. Lam Sơ Hạ nghĩ rằng: *có lẽ do thời gian ở chung quá ngắn, tiếp qua một đoạn thời gian nữa, nói không chừng mình sẽ phát hiện ra được một mặt đáng sợ khác của Phó Thiên Kiệt chẳng?*

Buổi tối hôm nay, Phó Thiên Kiệt trở về nhà rất sớm, sau đó hắt một mạch đi vào thư phòng, không trở ra nữa.

Thấy Phó Thiên Kiệt không việc gì bất ổn, Lam Sơ Hạ yên lòng. Trong lúc làm bài tập, đột nhiên Lam Sơ Hạ nghe thấy tiếng chuông cửa dồn dập vang lên, dọa cậu nhảy dựng, không biết đã trễ như thế này rồi mà còn ai đến đây nữa. Lam Sơ Hạ biết Phó Thiên Kiệt đối với không gian riêng tư của mình rất cố chấp, sẽ không dễ dàng cho người lạ vào nhà, sau hơn một tháng trời ở nơi này, đây chính là lần đầu tiên Lam Sơ Hạ nghe thấy có người bấm chuông.

Lam Sơ Hạ chạy nhanh ra ngoài cửa, nhắc điện thoại nói chuyện với người đang đứng ngoài: “Xin hỏi anh muốn tìm ai?”

Lúc này Phó Thiên Kiệt đã đi ra khỏi thư phòng, nói với Lam Sơ Hạ: “Để cho anh ta vào nhà.”

Một lát sau, chuông lần thứ hai vang lên, Lam Sơ Hạ mở cửa, một vị nam nhân trẻ tuổi đứng ở ngoài: “Xin chào.”

Tiếp đón khách nhân vào nhà, Lam Sơ Hạ nhìn thấy người trước mắt này đeo một cái kính gọng vàng, dáng vẻ nhã nhặn cất lời: “Xin chào, tôi là Diệp Nhã Ngạn, đồng nghiệp của Thiên Kiệt ở văn phòng luật, cậu chắc là Tiểu Hạ?”

Lam Sơ Hạ kinh ngạc khi nghe đối phương kêu tên mình, cậu theo bản năng gật đầu.

Phó Thiên Kiệt chậm chậm đi tới: “Nhã Ngạn, tìm được tư liệu chưa?”

“Àn, tìm được rồi.”

Phó Thiên Kiệt dẫn Diệp Nhã Ngạn vào thư phòng: “Tôi chờ anh này giờ.”

“Nghe được điện thoại của cậu, tôi lập tức chạy đến.”

Đột nhiên nghe thấy người tên Diệp Nhã Ngạn này gọi mình là “Tiểu Hạ”, Lam Sơ Hạ nghĩ: *Phó Thiên Kiệt đã giới thiệu mình cho nhóm đồng nghiệp của anh ta sao? Xem ra anh ta thật sự coi mình là người trong nhà, anh ta cũng không giấu diếm chuyện bản thân có thêm một đứa em trai.* Nghĩ đến thân thể của mình, Lam Sơ Hạ có chút ảm đạm, nhớ đến sự đối đãi ôn nhu của những người ở Phó gia, lại nghĩ đến Phó Thiên Kiệt, nội tâm đột nhiên đập mạnh.

Một lúc sau, Lam Sơ Hạ phát hiện Diệp Nhã Ngạn cùng Phó Thiên Kiệt vẫn phi thường nhập tâm bàn bạc công việc ở thư phòng, Lam Sơ Hạ nghĩ mình nên pha trà cho khách mới phải đạo, nên cậu vào nhà bếp, nhưng như thế nào cũng không kiếm ra lá trà. Bình thường Phó Thiên Kiệt chỉ uống cà phê, mà do chính tay hắn pha, hắn có trộn cả một bộ dụng cụ pha cà phê, nhưng mà Lam Sơ Hạ không biết cách sử dụng những thứ đó. Nghĩ nghĩ, Lam Sơ Hạ đành phải pha loại cà phê hòa tan mà hắn đã mua, vốn dùng để nâng cao tinh thần khi làm việc khuya.

Nhẹ nhàng gõ cửa, cố ý làm cho hai người đang say sưa bàn bạc công việc kia chú ý đến, cậu mới bưng cái khay có đặt hai tách cà phê nóng bước vào phòng.

Lam Sơ Hạ không nói lời nào, chỉ cẩn thận đặt hai tách cà phê xuống bàn, sau đó lập tức ly khai.

Cậu nghe thấy giọng nói của Diệp Nhã Ngạn vang lên từ phía sau: “Cám ơn cậu, Tiểu Hạ.”

Ánh mắt Diệp Nhã Ngạn nhìn chăm chú vào nơi Lam Sơ Hạ rời đi, sau đó hắn quay sang cười nói với Phó Thiên Kiệt: “Em trai của cậu thật hiểu chuyện a!”

Phó Thiên Kiệt nhìn tách cà phê, sau đó mỉm cười: “Thật ngại quá, chỉ lo cùng anh thảo luận vụ án.”

“Không sao.”

Một hơi uống hơn phân nửa cà phê trong tách, Diệp Nhã Ngạn lại cầm lấy bản hồ sơ, tay kia cầm bút, đột nhiên nói: “Thiên Kiệt, không nghĩ tới Tiểu Hạ lại đáng yêu như vậy, cậu chắc không biết là cậu ta với cậu có vài điểm giống nhau, thật đúng là hữu duyên.”

Câu nói của Diệp Nhã Ngạn vô tình đụng đến tâm sự của Phó Thiên Kiệt, hắn giật mình, sau đó lắc đầu nói: “Chúng tôi tuyệt đối không giống nhau.”

Lúc Diệp Nhã Ngạn sắp sửa ra về, Lam Sơ Hạ đã thay đổi áo ngủ nhưng chưa có ngủ, vẫn đi ra tiễn khách.

Diệp Nhã Ngạn tươi cười nói: “Tiểu Hạ, cà phê uống ngon lắm a!”

Nhìn người nam nhân nở nụ cười ôn hòa trước mắt, Lam Sơ Hạ thực tự nhiên giơ tay chào hắn: “Diệp đại ca, tạm biệt!”

Nghe được cách xưng hô của Lam Sơ Hạ đối với Diệp Nhã Ngạn, Phó Thiên Kiệt không khỏi quay đầu nhìn về phía Lam Sơ Hạ, thấy đôi mắt Lam Sơ Hạ giống như chứa một mảng nước trong suốt, đáy lòng Phó Thiên Kiệt trở nên kích động, không khỏi nhớ đến cái đêm hè một năm về trước, đôi mắt kia rừng rừng nước mắt, động lòng người, ánh mắt đó khơi dậy tất cả dục vọng cuồng bạo ở đáy lòng hắn, giống như ngọn lửa thiêu hủy toàn bộ lý trí.

Lam Sơ Hạ vừa quay đầu sang lại chạm phải đôi mắt của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ lập tức cả kinh, sau đó nhận ra cậu đang mặc áo ngủ bằng vải bông đứng trước mặt Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ bắt đầu sợ hãi, cậu cúi gục đầu xuống, hai tay nhanh chóng nắm chặt cổ áo, sau đó cậu gần giống như chạy trốn vào phòng ngủ của mình.

Nhìn thân ảnh Lam Sơ Hạ biến mất sau cánh cửa phòng màu trắng, nghe thấy tiếng đóng cửa thật mạnh, trong lòng Phó Thiên Kiệt nảy sinh một trận đau đớn, hắn không có lập tức quay trở về thư phòng tiếp tục làm việc, mà chậm rãi ngồi xuống bộ ghế sofa trong phòng khách.

Phó Thiên Kiệt càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng chua chát, Lam Sơ Hạ vì sao có thể tự nhiên kêu Diệp Nhã Ngạn là “Diệp đại ca”? Cậu chưa bao giờ xưng hô với hắn như vậy. Phó Thiên Kiệt không khỏi nghĩ đến việc Lam Sơ Hạ có phải vẫn còn nhớ rất rõ ràng chuyện đã xảy ra đêm đó? Vì sao Tiểu Hạ đối với một người xa lạ như Diệp Nhã Ngạn lại có thể tự nhiên thân thiết đến như vậy? Có phải vì Diệp Nhã Ngạn thoát nhìn là người dễ gần không? Nghĩ như vậy, Phó Thiên Kiệt bất đắc dĩ cười khổ, đứng lên trở về thư phòng.

Ngày hôm sau Diệp Nhã Ngạn lại tới nữa, Lam Sơ Hạ mỉm cười tiếp đón hắn, Diệp Nhã Ngạn cũng rất tự nhiên nở nụ cười tươi rói: “Xin chào, Tiểu Hạ.”

Công việc làm được hơn một nửa, Phó Thiên Kiệt đi pha cà phê, Diệp Nhã Ngạn ra khỏi thư phòng, đi dạo xung quanh phòng khách, hoạt động gân cốt sau mấy tiếng ngồi cứng ngắc trên ghế, hắn thấy Lam Sơ Hạ ra khỏi phòng, liền bắt chuyện với cậu.

“Tiểu Hạ, chuyển đến trường mới đã quen chưa?”

“Thích nghi rất chậm.”

“Không nên gấp gáp, dần dần sẽ quen thôi.”

Nhìn thấy nam sinh trước mắt này dung mạo cực kì đáng yêu, Diệp Nhã Ngạn đối với cậu nảy sinh nhiều hảo cảm, không nghĩ rằng em trai của Phó Thiên Kiệt lại là một đứa nhỏ thanh tú đến như vậy.

Diệp Nhã Ngạn ngồi xuống ghế sofa, nhẹ giọng hỏi Lam Sơ Hạ: “Tiểu Hạ, ở cùng với Thiên Kiệt có quen không?”

“Àn.” Lam Sơ Hạ không biết những lời này của Diệp Nhã Ngạn có ý gì, chỉ biết gật đầu.

“Thiên Kiệt thoát nhìn có chút lạnh lùng, khô khốc, nhưng đối nhân xử thế tốt lắm, cậu đừng sợ hắn.”

“Ân.”

“Hắn rất nghiêm khắc đi.”

“Ân.” Đối với câu này, Lam Sơ Hạ lại gật đầu, cậu nhớ đến phong cách làm việc cẩn thận tỉ mỉ mà lãnh đạo của hắn.

Diệp Nhã Ngạn nở nụ cười: “Tính cách của hắn rất nghiêm túc, đặt ra yêu cầu rất cao đối với người khác, hắn là người như vậy, cậu đừng để ý.”

Lam Sơ Hạ lại gật đầu.

Đúng lúc này, Phó Thiên Kiệt bưng hai tách cà phê tiến lại, nâng giọng hỏi: “Anh đã nói cái gì với Tiểu Hạ?”

“Yên tâm, không có nói xấu cậu đâu.” Diệp Nhã Ngạn nói xong nháy mắt với Lam Sơ Hạ, sau đó liền đi theo Phó Thiên Kiệt trở lại thư phòng.

Lam Sơ Hạ nghĩ đến những lời của Diệp Nhã Ngạn nói lúc này, cậu cảm thấy Phó Thiên Kiệt có được một người đồng nghiệp như Diệp Nhã Ngạn thật là tốt, có câu ‘vật hợp theo loài’, cậu tin rằng Phó Thiên Kiệt hẳn cũng có một mặt thiện lương, nhưng mà..... còn mặt khác thì sao? Nói không chừng cái mặt kia ngay cả Diệp Nhã Ngạn cũng không nhìn ra. Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng hình tượng Phó Thiên Kiệt trong mắt Lam Sơ Hạ bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Gần đây, công việc của Phó Thiên Kiệt rất nhiều, khi trở về nhà thì trời đã khuya, thậm chí có lúc hơn nửa đêm mới về, Lam Sơ Hạ không giống trước kia tự nhốt mình trong phòng nữa, thỉnh thoảng sẽ ra phòng khách ngồi xem TV.

Hôm nay, Lam Sơ Hạ đang học bài đột nhiên cảm thấy bụng kêu rột rột, vì thế đi nấu mì gói ăn cho đỡ đói. Khi mì sắp chín, cậu nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa.

Là Phó Thiên Kiệt đã trở về sao? Tại sao hôm nay anh ta lại về sớm như vậy? Nhớ đến Phó Thiên Kiệt đã từng nói qua không cho cậu ăn mì gói, Lam Sơ Hạ có chút sợ hãi, cậu vội vàng bưng bát mì, cúi đầu bước nhanh về phía phòng mình.

Không lường trước được, mới bước ra khỏi cửa bếp, đầu cậu đã đụng phải Phó Thiên Kiệt, tay run lên, hơn phân nửa bát mì đổ hết ra ngoài, nước nóng chảy thẳng xuống mu bàn tay cậu.

“A!” Lam Sơ Hạ bị nóng, theo bản năng buông tay, cả bát mì đều rơi xuống mặt đất.

Lam Sơ Hạ vừa ngẩng đầu, thấy ánh mắt Phó Thiên Kiệt đang nhìn mình chăm chăm, đôi mắt phượng hẹp dài mang theo vài phần ngạc nhiên, Lam Sơ Hạ sợ Phó Thiên Kiệt cũng bị dính bẩn, vội vàng cao thấp quan sát hần, may mắn tây trang của hần một chút vết bẩn cũng không có, ngay cả dép lê cũng sạch sẽ.

Lúc ánh mắt Lam Sơ Hạ dừng trên bãi chiến trường trên mặt đất, vội vàng cúi đầu nói: “Thực xin lỗi..... tôi lập tức dọn....” Nói xong xoay người muốn chạy, lại bị Phó Thiên Kiệt một phen giữ chặt lấy.

“A.....” Lam Sơ Hạ nhỏ giọng la lên một tiếng đầy hoảng sợ, cậu đã bị Phó Thiên Kiệt bế lên, chân dài bước nhanh ra khỏi nơi hỗn loạn đó, trực tiếp đi đến nhà bếp, sau đó nhẹ nhàng đặt cậu đứng xuống mặt đất, nắm chặt hai cổ tay nhỏ, đưa tới trước vòi nước rửa sạch.

Lam Sơ Hạ lúc này mới cảm thấy cơn đau ập tới.

Phó Thiên Kiệt mở vòi nước, cầm tay cậu để dưới nước lạnh một lúc, sau đó nhanh chóng hứng đầy một chậu nước, đến tủ lạnh lấy vài khối băng đá bỏ vào, rồi đem hai bàn tay cậu nhúng vào trong chậu.

Lam Sơ Hạ nhìn hai bàn tay đều bị phồng, tắm ở trong nước đá lạnh ngắc làm cho lưng cậu run lên, cậu gất gao cắn chặt răng, mà Phó Thiên Kiệt lại cầm lấy cổ tay Lam Sơ Hạ không có ý định buông ra, cảm giác bị giữ lấy mạnh mẽ như vậy làm cho hai chân Lam Sơ Hạ hơi phát run.

Giống như..... Đây không phải là lần đầu tiên bị hần nắm cổ tay chặt như vậy, một lần kia.....

Lam Sơ Hạ đơn giản nhắm mắt lại, không dám suy nghĩ nữa.

Nhìn thấy bộ dáng hơi hơi run rẩy của cậu, trong lòng Phó Thiên Kiệt xẹt qua một suy nghĩ khác thường, nghĩ rằng, tuy đã ở chung lâu như vậy, đây là khoảng cách gần nhất của hai người, không nghĩ tới lại nhờ vào cái dạng lý do này.

Những phần khác không bị bỏng đã lạnh cóng lên, Phó Thiên Kiệt vẫn như cũ nắm chặt cổ tay không cho phép cậu động đậy, thẳng đến khi hần phát hiện Lam Sơ Hạ có chút giãy dụa mới trầm giọng nói: “Phương pháp xử lý vết bỏng như thế này là tốt nhất.”

Đợi đến khi được lấy tay ra khỏi nước đá, Lam Sơ Hạ nhìn mu bàn tay đều đỏ bừng, tay trái đỏ hơn một chút, còn tay phải gần như sưng đỏ cả bàn tay, may mà không có dấu hiện nổi bọng nước hay sưng mủ. Lấy tay khỏi nước đá không bao lâu, trên mu bàn tay lại bắt đầu phát nóng khiến cho cậu tự mình nhúng tay vào nước.

Sau khi đổi qua chậu nước đá khác, Phó Thiên Kiệt mới nói: “Tôi chở cậu đi bệnh viện.”

Lam Sơ Hạ vội vàng lắc đầu tỏ vẻ không cần.

“Thật sự không đi?”

“Ân.”

“Vậy tiếp tục ngâm tay vào nước đá.” Phó Thiên Kiệt nhìn Lam Sơ Hạ, cũng không kiên trì bắt ép cậu nữa, phân phó một câu này xong, hắn liền rời khỏi nhà bếp đi lau dọn chỗ dơ trên sàn nhà.

Trong lòng Lam Sơ Hạ thực ảo não, cậu cảm thấy chính mình thực ngu ngốc, cuối cùng chẳng những để cho Phó Thiên Kiệt phát hiện mình lén ăn mì gói, còn để cho hắn phải dọn dẹp.

Phó Thiên Kiệt bên kia cũng ảo não, hắn cảm thấy đứa nhỏ này mỗi khi nhìn thấy hắn giống như nhìn thấy quỷ, không phải hắn chỉ về nhà sớm hơn một chút thôi sao, vì cái gì lại sợ hãi đến như vậy?

Phó Thiên Kiệt thay Lam Sơ Hạ bưng chậu nước đá chuyển đến phòng khách, ngồi xuống nhìn mu bàn tay đỏ bừng của cậu, Phó Thiên Kiệt chậm rãi mở lời: “Tiểu Hạ....”

Thân mình Lam Sơ Hạ run lên, ngẩng đầu liếc nhìn Phó Thiên Kiệt một cái, đôi mắt đen tròn toát ra nỗi khiếp đảm cùng hối lỗi, nhưng chỉ trong lập tức, cậu liền cúi đầu trở lại hình dáng con thỏ nhỏ yếu ớt.

“Tuy rằng tôi có nói là ăn mì gói không tốt cho cơ thể, nhưng nếu cậu thích ăn thì cứ ăn, bây giờ cậu còn đói không?”

Lam Sơ Hạ lắc đầu.

Mu bàn tay của cậu vẫn còn nóng rực, không thể nào không ngâm nước đá được, Phó Thiên Kiệt đành phải chuẩn bị chăn mền, trải trên ghế sofa cho cậu ngủ, lại ân cần giúp cậu kéo cái bàn lại gần hơn một chút.

Trước khi tắt đèn, Lam Sơ Hạ nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Phó Thiên Kiệt nghe xong cũng không quay đầu lại, ngón tay nhẹ nhàng ấn công tắc điện, sau đó cả phòng khách chìm trong đêm tối.

Qua giữa đêm, mu bàn tay của cậu tuy còn đau, nhưng so với hồi tối đã đỡ hơn rất nhiều, làn da đỏ bừng thoát nhìn có chút sưng, nhưng không có bọng nước.

Đến bữa sáng, Lam Sơ Hạ dùng tay trái cầm chén, tay phải cầm bánh mì, vừa ăn vừa nhìn trộm Phó Thiên Kiệt.

Phó Thiên Kiệt đang đọc tin tức trên báo, thẳng đến khi ăn xong bữa sáng, trong lúc dọn dẹp chén bát trên bàn, hắn nhân tiện hỏi một câu: “Muốn tôi đưa đến trường không?”

Lam Sơ Hạ không muốn vì vết thương nhỏ này mà phải xin nghỉ phép, đành gật đầu.

Từ đầu năm học tới giờ cậu cố gắng đi học đầy đủ không nghỉ bữa nào, vậy mà cuối cùng vẫn phải bỏ hết hai tiết học, nguyên nhân là do Phó Thiên Kiệt không nói lời nào tự động chở cậu thẳng đến bệnh viện khám, hẳn cũng giúp cậu gọi điện thoại đến trường xin nghỉ hai tiết.

Buổi chiều cùng ngày, Phó Thiên Kiệt ngồi trên ghế sofa ở văn phòng, kiên nhẫn lắng nghe khách hàng kể lể dài dòng, một lúc sau hắn chỉ đơn giản trả lời: “Case này tôi đã lo liệu xong xuôi, xin cô cứ yên tâm, tôi chưa bao giờ ra tòa mà không nắm chắc phần thắng. Thời gian chuẩn bị kiện cáo cần ba ngày, trong ba ngày này chúng ta có thể cùng thảo luận với đối phương để tìm ra cách giải quyết hợp lý nhất, tôi biết cô không muốn bức hắn đến đường cùng, nhưng nếu không giải quyết được, cô cũng có thể đưa ra yêu cầu về việc bồi thường tiền bạc, nếu cô muốn hắn ta bị táng gia bại sản cũng có thể.”

Vị khách “nga nga” gật đầu liên tục, vẻ mặt mang theo biểu tình kinh sợ.

Sau khi tiễn khách, Diệp Nhã Ngạn thấy Phó Thiên Kiệt đang dọn dẹp tài liệu bỏ vào bao hồ sơ, hắn lập tức hỏi: “Bây giờ cậu đã muốn về rồi sao? Còn chưa đến năm giờ mà!”

“Ân, tôi đem tài liệu về nhà sửa sang lại.”

“Kỳ quái.....” Diệp Nhã Ngạn cùng thư ký Hà Mĩ trao đổi ánh mắt, lại không khỏi tò mò nói: “Khoảng thời gian gần đây, cậu nếu không có việc gì gấp cũng không vội vàng trở về nhà mà? Tôi còn tính rủ cậu đêm nay cùng nhau đi ăn để chúc mừng vụ án đã kết thúc.”

Phó Thiên Kiệt bỏ bao hồ sơ vào cặp, một tay cầm lấy áo khoác, nói: “Mới vừa hoàn thành xong một case tôi cũng muốn chúc mừng, nhưng đây chỉ là case nhỏ thôi, đợi đến khi hoàn thành một case lớn, lúc đó cùng nhau đi ăn mừng!”

“Nhưng vì lúc này cậu đã thi xong trong trường rồi, cho nên chúng tôi.....”

Phó Thiên Kiệt đi đến cửa quay đầu lại nói: “Hai người cứ đi ăn mừng trước! Sắp tới, tôi sẽ về nhà một thời gian!”

“Cái gì? Thiệt là tò mò, Thiệt Kiệt, vì sao phải về nhà?” Hà Mĩ nháy mắt với Diệp Nhã Ngạn, bắt đầu lộ ra tính nhiều chuyện của nữ nhân.

“Có chút việc.....”

“Nếu có chuyện gấp muốn tìm cậu.....”

Không đợi Diệp Nhã Ngạn nói xong, Phó Thiên Kiệt đã tiếp lời: “Không sao đâu, nếu có chuyện khẩn cấp,

tôi sẽ tự giải quyết trước.” Nói xong, hắn lập tức rời đi, bỏ lại hai người đang đứng nhìn nhau khó hiểu.

“Thiên Kiệt lúc nào cũng bày ra bộ dáng không có gì mà hắn làm không được.” Hà Mĩ nhìn Diệp Nhã Ngạn, “Em a! Thật sự rất muốn cùng hai đại soái ca đi Pub uống một chén, quả nhiên! Muốn có thêm Thiệt Kiệt đúng là gian nan vất vả a.”

“Quên đi, Thiên Kiệt chắc có chuyện riêng của hắn.”

Thời điểm tan học, Lam Sơ Hạ đang do dự xem rốt cuộc nên trở về nhà nấu cơm hay giải quyết luôn bữa chiều ở bên ngoài, chính là lúc cậu đang mang theo suy nghĩ đó ra khỏi cổng trường, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe màu lam đang đậu, kính xe từ từ hạ xuống, khuôn mặt anh tuấn của Phó Thiên Kiệt hiện ra trong tầm mắt Lam Sơ Hạ.

Anh ta tới đón mình.....

Lam Sơ Hạ cúi đầu, vội vàng đi đến chỗ chiếc xe.

Không khí mát mẻ bên trong xe cùng với không khí oi bức bên ngoài giống như chia làm hai thế giới.

Phó Thiên Kiệt cầm tay lái, một bên lái xe một bên hỏi: “Tay..... Thế nào?”

“Hoàn hảo, không còn đau nữa.”

Nhìn cả hai bàn tay của Lam Sơ Hạ đều phải quấn băng gạc giống như một con mèo nhỏ có đôi tay màu trắng, trong lòng Phó Thiên Kiệt dâng lên một chút áy náy, nếu không phải do hắn, thì chúng nó cũng không bị bao bọc thành như vậy trong cái thời tiết nóng bức này.

Sau khi về đến nhà, Phó Thiên Kiệt thay đổi quần áo, đi vào nhà bếp chuẩn bị thức ăn.

Lam Sơ Hạ trộm nhìn hắn một cái, liền quay về phòng của mình trốn trong đó. Một lát sau, Lam Sơ Hạ nghe thấy tiếng gõ cửa, Phó Thiên Kiệt ở bên ngoài nói: “Tiểu Hạ, ăn cơm.”

Phó Thiên Kiệt làm thức ăn rất ngon, rau trộn cũng phi thường ngon miệng, Lam Sơ Hạ kinh ngạc về trù nghệ của Phó Thiên Kiệt, cảm thấy nam nhân này lúc nào cũng khiến cho cậu đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Cậu dùng tay trái cầm muống húp cháo, rồi lại ăn thêm một chén cơm đầy, sau khi ăn xong, Lam Sơ Hạ muốn phụ dọn dẹp, lại bị ánh mắt của Phó Thiên Kiệt ngăn lại, cậu đành phải ngoan ngoãn ra phòng khách ngồi.

Sau khi Phó Thiên Kiệt rửa chén xong đi tới, trong tay cầm theo hòm thuốc, ngồi vào bên cạnh Lam Sơ Hạ, đặt băng gạc cùng thuốc trị phỏng lên bàn, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Lam Sơ Hạ, cởi bỏ lớp băng gạc trên tay cậu.

Tay trái Lam Sơ Hạ phần bị bỏng rất nhỏ, cũng không nghiêm trọng lắm, sau khi bôi thuốc mỡ lên tay trái, Phó Thiên Kiệt không có quần băng gạc lại nữa; tay phải so ra có vẻ nghiêm trọng hơn, bôi thuốc xong vẫn phải bọc lại như cũ.

Thân thủ băng bó của Phó Thiên Kiệt rất điêu luyện, cơ hồ làm cho Lam Sơ Hạ không có cảm giác đau đớn, cậu không khỏi có chút kinh ngạc: người nam nhân này thoát nhìn rất cường thế, không ngờ cũng có thể làm ra động tác “mềm nhẹ” đến như vậy.

Lam Sơ Hạ ngồi rất gần Phó Thiên Kiệt, có thể ngửi được mùi sữa tắm thoang thoảng trên người hắn, khi cậu không cẩn thận nhìn đến đôi mắt phượng hẹp dài trong gang tấc, Lam Sơ Hạ cảm thấy bất an, không dám cử động. Thật vất vả chịu đựng, Lam Sơ Hạ cả người chảy đầy mồ hôi.

Sau khi đem cất cái hòm thuốc xong, Phó Thiên Kiệt lại hỏi một câu: “Viết bài được không?”

Lam Sơ Hạ cúi đầu trả lời: “Được.”

Nghe đáp án như thế, Phó Thiên Kiệt hơi nhú mào, sau đó đứng dậy ly khai.

Vốn tưởng rằng chuyện này chỉ diễn ra trong một ngày, ai ngờ hôm sau, lúc Lam Sơ Hạ đi ra khỏi cổng trường, nhìn thấy chiếc xe màu lam quen thuộc, cậu cảm thấy có chút *bất khả tư nghị*. [*]

[*]**Bất khả tư nghị** () nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”, “vượt ngoài lí luận”.

Về đến nhà, nhìn thấy bộ dáng Phó Thiên Kiệt mặc cái tạp dề mà cậu thường mặc khi làm đồ ăn đang đứng rửa chén, Lam Sơ Hạ có chút cảm động, được đại luật sư nổi tiếng chăm sóc, tuy không nhiều, nhưng Lam Sơ Hạ rất quý trọng. Cậu nhớ về hai năm trước, lúc còn ở cùng với cha nuôi, đó là khoảng thời gian đẹp nhất, trân quý nhất, sau khi cha nuôi qua đời, cái loại cảm giác “người nhà” này liền mỏng dần đi.....

Buổi tối nằm trên giường, Lam Sơ Hạ không ngủ được, cậu liên tục nghĩ về chuyện giữa mình và Phó Thiên Kiệt, cậu cố gắng đem tên nam nhân thô bạo một năm trước so sánh với “ca ca” hiện tại, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy đây rõ ràng là cùng một người, cũng có vài chỗ tương tự, nhưng mà hiện tại lại rất bất đồng, Lam Sơ Hạ có cảm giác giữa cậu và hắn tựa hồ có chút gì đó thay đổi.

Hết chương 3

5. Chương 4

Mấy ngày kế tiếp, Phó Thiên Kiệt đều chở Lam Sơ Hạ đến trường, đi cạnh con người cao lớn như Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ mang theo tâm tình thực phức tạp, cậu cảm thấy vừa an toàn lại vừa nguy hiểm.

Vết thương ngày càng chuyển biến tốt đẹp, vào ngày nọ lúc đang ăn tối, Phó Thiên Kiệt không hề báo trước đã bước đến, cầm lấy bàn tay Lam Sơ Hạ, đưa tới trước mắt nhìn.

Lúc bàn tay Lam Sơ Hạ bị cầm lấy, cả cánh tay không tự chủ run lên.

Lật qua lật lại kiểm tra một chút, Phó Thiên Kiệt phát hiện mu bàn tay nguyên bản đỏ bừng nay đã bắt đầu chuyển sang ám nâu, làn da đã bắt đầu kết vảy hình thành nên làn da mới. Sau đó hắn mới chú ý đến vẻ khảnh trương cùng lo sợ của Lam Sơ Hạ, vì thế trầm giọng nói: “Bây giờ đang lên da non cho nên khoảng thời gian này không được chạm vào. Sao thế, cậu rất sợ tôi?”

Cầm thấy ngón tay của Phó Thiên Kiệt hơi thả lỏng, Lam Sơ Hạ nhân cơ hội rút bàn tay của mình về, sau đó lắc đầu đáp: “Không phải.”

“Dù sao thì cũng đã là người một nhà, không cần sợ tôi.” Phó Thiên Kiệt sau khi bỏ lại một câu nói như vậy liền đi vào thư phòng, lưu lại một mình Lam Sơ Hạ ngồi ngẩn người ở bàn ăn.

Lam Sơ Hạ cúi đầu nhìn vào làn da đã dần hồi phục trên mu bàn tay, nhớ lại lời nói của Phó Thiên Kiệt, *có ý gì? a, đúng rồi, hắn hoàn toàn không có nhận ra mình, nói cách khác, mình trong mắt hắn chỉ đơn giản là một thành viên mới trong gia đình, vậy thì những sợ hãi và phiền não của mình, trên thực tế căn bản không tất yếu, hơn nữa thái độ mình cứ xa lạ như vậy sẽ làm cho hắn không thoải mái, hắn bây giờ căn bản cho rằng chưa từng gặp mình trong quá khứ.*

Lam Sơ Hạ nghĩ đến những quan tâm chăm sóc của Phó Thiên Kiệt sau khi cậu bước chân đến Đài Bắc, máy tính cá nhân, tiền tiêu vặt đúng hạn xuất hiện ở ngăn kéo, chỗ đến trường, còn sự chăm sóc lúc cậu bị thương.... Cậu bắt đầu có chút rung động, Phó Thiên Kiệt tuy rằng rất lạnh lùng, nhưng nội tâm lại rất ấm áp. Lam Sơ Hạ tự khuyên mình nên cố lên, nhất quyết không nên sợ Phó Thiên Kiệt nữa, không cần suy nghĩ về cái “quá khứ” trong lòng nữa, mà cứ xem Phó Thiên Kiệt như.....

Xem hắn như.....

Như.....

Lam Sơ Hạ như thế nào cũng không thể nói được cái từ kia, cậu dùng sức nắm chặt tay, cố gắng cả ngày trời cũng không thể nào thốt lên được, cho dù trong lòng có muốn như thế nào cũng không thể nói thành lời, cậu tự hỏi chính mình vì sao không thể chấp nhận được cái từ đó, có phải vì từ sâu trong đáy lòng vẫn còn tồn tại bóng ma ngày trước, cậu không tránh khỏi một trận bi thương.

Có lẽ ngay từ đầu cậu nên xưng hô như thế, thì tình cảm của hai người trong lúc đó sẽ chuyển biến, giống

người nhà hơn, nhưng mà chỉ cần nhìn thấy đôi mắt phượng dài kia, tâm không khỏi run rẩy, đừng nói đến hai từ “ca ca”, mà ngay cả “Thiên Kiệt” hoặc “Phó Thiên Kiệt” đều không mở miệng được.

Mãi cho đến kỳ nghỉ hè, Lam Sơ Hạ và Phó Thiên Kiệt vẫn như vậy, cho dù sống cùng một nhà, nhưng dường như giữa hai người có một bức tường băng, có thể nhìn thấy nhau, nhưng lại không cảm thấy độ ấm của đối phương.

Sau khi tiễn Lam Sơ Hạ lên chuyến xe lửa về Cao Hùng, Phó Thiên Kiệt ngồi vào trong xe của mình, trong lòng lại nảy sinh một cảm giác không thoải mái. Ban đầu hắn nghĩ rằng, sau khi Lam Sơ Hạ rời đi, nhất định hắn sẽ cảm thấy nhẹ nhõm, như vừa trút đi một gánh nặng, ai ngờ lúc này đây lại bắt đầu cảm thấy cô đơn.

Loại cảm giác xa lạ này kéo dài đến tận buổi tối, khi Phó Thiên Kiệt nằm trên giường càng trở nên mãnh liệt hơn, hắn nghĩ rằng sự tồn tại của Lam Sơ Hạ đối với hắn mà nói, đáng lẽ ra không có ý nghĩa gì quan trọng, vậy mà bây giờ vì cái gì lại.....

Trong phòng hắn, mùi hương quýt thoang thoảng giống như đã theo Lam Sơ Hạ quay về Cao Hùng.

Lam Sơ Hạ trở về Phó gia, được chào đón rất nhiệt tình, một nhà ba người đều nghênh đón cậu bằng một cái ôm nồng nhiệt.

Mẹ Phó căn dặn người giúp việc chuẩn bị một bàn ăn rất phong phú, một bên gấp rau một bên không ngừng hỏi han.

“Tiểu Hạ, cuộc sống ở Đài Bắc đã quen chưa? Việc học hành còn gặp gì khó khăn hay không?”

“Ân, đều tốt lắm.”

“Có đi shopping hay dạo phố gì không?”

“Thỉnh thoảng.”

Mẹ Phó tha thiết dặn dò: “Tiểu Hạ, đừng chú trọng quá vào việc học mà quên chăm sóc bản thân.”

“Con đã biết, cảm ơn mẹ Phó đã quan tâm.”

“Khụ, thằng nhóc này, đã là người một nhà, từ nay về sau không cho phép nói những lời cảm ơn khách sáo như vậy.”

Ăn cơm xong, ngồi coi TV với cha mẹ một lát, Phó Thiên Dao lặng lẽ kéo Lam Sơ Hạ vào thư phòng, mang theo biểu tình thần bí hỏi han: “Tiểu Hạ, Thiên Kiệt đối xử với em có tốt hay không? Phải nói thiệt cho chị biết đó nha!”

Lam Sơ Hạ nghĩ nghĩ, rồi gật đầu, “Ân, tốt lắm.”

“Thật sự?” Phó Thiên Dao kề sát vào khuôn mặt Lam Sơ Hạ, đôi mắt to nhìn chăm chăm vào mắt cậu.

“Ân, thật sự.”

“Thằng quý kia, hừ! Nói như vậy thì chị cũng không cần khách khí nữa, Tiểu Hạ, chị nói cho em biết, thằng quý Thiên Kiệt kia tính tình rất kì quái! Nó mà trưng khuôn mặt lạnh lùng của nó ra thì em cứ việc lạnh lùng lại với nó, coi ai lạnh hơn, bắt quá Tiểu Hạ đừng có lo lắng quá, cho dù Thiên Kiệt rất khó gần, nhưng thái độ làm người của nó thật không tồi, mặc dù..... nó bị bệnh khiết phích khá nặng, ai dám đụng tay đụng chân vào nó thì nó liền tức giận.”

Lam Sơ Hạ cúi đầu, nhìn mu bàn tay còn ẩn ẩn vết đỏ của mình mà trả lời: “Anh ấy.....tốt lắm.”

“Không cần thay nó nói tốt, chị hiểu nó. Nếu em cần nó làm cái gì, thì cứ trực tiếp nói với nó, nó chắc chắn sẽ làm, hơn nữa chỉ cần nói ngắn gọn thôi, ân, Thiên Kiệt đúng là không tồi.” Hai tay ôm lấy bả vai Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Dao cười nói: “Thiệt Kiệt chính là anh trai của em, cho nên muốn nói cái gì với nó thì cứ nói, làm nũng cũng được, sai biểu cũng được, nếu thích cái gì thì nói nó mua cho, nó có cả đồng tiền đó. Còn nữa, đi ra ngoài với nó rất hãnh diện, bởi vì nó rất đẹp trai nha, hơn nữa còn phong độ.....” Nói xong, Phó Thiên Dao bật cười, Lam Sơ Hạ cũng lộ ra nụ cười nhẹ.

Lam Sơ Hạ nằm trong căn phòng của mình, đêm đã khuya nhưng không hề buồn ngủ một chút nào.

Phó Thiên Kiệt..... Phó Thiên Kiệt, rốt cuộc anh là người như thế nào a? Lam Sơ Hạ nghĩ rồi lại nghĩ, nhưng không thể tìm ra được đáp án.

Đây chính là kỳ nghỉ hè vui vẻ nhất đối với Lam Sơ Hạ, mẹ nuôi đã tái hôn, cậu cũng có qua thăm bà, thấy cuộc sống của bà bây giờ rất tốt, người chồng mới rất thương yêu bà, điều này làm cho Lam Sơ Hạ cảm thấy yên tâm. Cậu cũng tham gia họp lớp với bạn bè, lần này cậu mang theo rất nhiều tiền tiêu vặt, sẽ không còn..... lo lắng để người khác trả thay mình nữa.

Hằng ngày, sau khi dùng xong bữa sáng, sẽ đọc một vài tin tức trong tờ báo mới, đến giữa trưa thì theo người giúp việc vào nhà bếp học nấu vài món ăn, có khi ngồi uống trà cùng mẹ Phó, hoặc đến hồ bơi ở khách sạn của Phó gia tập bơi lội, đến chạng vạng cùng chơi cờ với ba Phó, cuối tuần thì bị Phó Thiên Dao kéo đi shopping, giúp cô mua đồ vật này nọ.

Lam Sơ Hạ quả thực là một đứa nhỏ yên lặng, lại rất có lễ phép, cho nên trong thời gian gần liền nhận được thiện cảm từ mọi người trong Phó gia, ngay cả người giúp việc, lái xe đến người làm vườn đều rất thích cậu.

Mẹ Phó đặc biệt rất thương yêu Lam Sơ Hạ, hơn nữa hai đứa con trai thân sinh của bà cũng không ở bên cạnh, cho nên bà rất luyến tiếc, không muốn Lam Sơ Hạ trở về, đành đưa ra yêu cầu muốn Lam Sơ Hạ chuyển trường về đây.

Phó Thiên Dao lặng lẽ hỏi Lam Sơ Hạ, cậu suy nghĩ một chút rồi đáp: “Nếu em trở về, vậy anh ấy....”

“Em nói Thiên Kiệt sao! Đừng lo, loại nam nhân như nó còn có thể tịch mịch hơn sao? ‘*Hàng đêm sanh ca*’* chính là dùng để nói về nó a.”

*** Hàng đêm sanh ca -** : cuộc sống về đêm, kiếp sống về đêm.

Lam Sơ Hạ vội vàng giúp Phó Thiên Kiệt giải thích: “Không, anh ấy không có. Mỗi ngày trừ bỏ việc học thì anh ấy đều ở tòa án, phi thường bận rộn. Một khi nhận được case nào mới liền cắm đầu vào làm, có đôi khi cũng không về nhà, thậm chí vì tiết kiệm thời gian, còn mượn phòng khách sạn gần chỗ làm ngủ lại.”

Phó Thiên Dao “ừ” một tiếng: “Nó và anh hai Thiên Nghiêu đều là mấy kẻ cuồng công tác.”

“Em nghĩ..... tốt nhất vẫn không cần chuyển về lại, bởi vì ba Phó vẫn hy vọng em có thể học ở đại học T, về việc học bên kia em nghĩ rằng, có thể dễ dàng loại được những đối thủ hơn.” Sau khi uyển chuyển nói lời cự tuyệt, Lam Sơ Hạ cảm thấy chính mình có chút mâu thuẫn, cậu rõ ràng muốn tránh khỏi Phó Thiên Kiệt càng xa càng tốt, nhưng không biết vì cái gì, cậu không thể rời khỏi Phó Thiên Kiệt được, nghĩ đến cuộc sống đơn độc của hắn, cậu đột nhiên nảy sinh một cảm giác khó chịu.

Phó Thiên Dao nở nụ cười, ôm lấy Lam Sơ Hạ: “Chị cũng hiểu được việc học hành ở Đài Bắc tốt hơn nhiều so với ở đây. Được rồi, chị sẽ đi nói với mẹ! Mẹ nha, chính là rất thích em đó a, đã sớm nói với bà là đứa con trai nào lớn lên đều muốn đi tìm cuộc sống riêng cho mình, chỉ có mỗi đứa con gái đây vẫn chịu ở chung với bà thôi!”

“Mẹ Phó rất thương chị a!” Lam Sơ Hạ vội vàng nói.

Phó Thiên Dao bật cười ha hả, thân thủ捏 hai bên má của Lam Sơ Hạ một chút: “Chị mày đương nhiên biết mẹ rất thương chị mà!”

Kỳ nghỉ hè rất nhanh đã trôi qua. Lam Sơ Hạ không giống những thằng nhóc cùng tuổi ham chơi, cậu dành phân nửa thời gian ở trong nhà đọc sách, nói chuyện phiếm với hai lão nhân, hoặc đi cướp công việc của người giúp việc.

Ngày nghỉ cuối cùng, nghe thấy Phó Thiên Dao nói phải dặn dò Phó Thiên Kiệt đến nhà ga để rước mình, Lam Sơ Hạ vội vàng tỏ vẻ không cần thiết: “Em đã nhớ đường, có thể tự mình trở về mà.”

“Thật sự rất nguy hiểm, cứ để nó đến đón em là được rồi.”

“Anh ấy bề bộn nhiều việc, không cần đâu, em không muốn ảnh hưởng đến công việc của anh ấy.”

Đầu tiên Phó Thiên Dao cảm thấy vui vẻ, “Ân, vẫn là Tiểu Hạ của chúng ta ngoan nhất, lúc nào cũng suy nghĩ thay người khác.” Sau đó, cô liền nghi hoặc, “Tiểu Hạ..... em xưng hô với Thiên Kiệt như thế nào? Gọi nó là ca ca hả?”

Lam Sơ Hạ trong lòng cả kinh, cúi đầu ngập ngừng không nói lời nào.

“Là Thiên Kiệt không cho em kêu như vậy sao? Thằng quỷ đó! Rõ ràng đã là người một nhà, chờ đi, để chị mắng nó.” Nói xong, Phó Thiên Dao thật sự lấy điện thoại ra.

Lam Sơ Hạ vội vàng ngăn cô lại.

“Không, không phải! Anh ấy không có nói như vậy!”

“Đó là vì..... em..... em.....” Nghĩ rằng chính mình đã làm cho chị Dao hiểu lầm, Lam Sơ Hạ quỳnh lên, đôi mắt ửng đỏ.

Thấy bộ dáng gần như sắp khóc của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Dao lộ ra biểu tình hối hận, cô ôm lấy vai Lam Sơ Hạ: “Không có việc gì không có việc gì, là chị quá hấp tấp, chuyện này cần một chút thời gian. Em là con trai, thân thiết với ba mẹ và chị thì dễ dàng hơn, còn đối với Thiên Kiệt, khẳng định cần ít thời gian, đều do thằng quỷ Thiên Kiệt kia, trưng ra bộ mặt lạnh lùng như vậy để làm gì. Tiểu Hạ, chị chỉ cách cho em nha, em cứ gọi nó là ca ca, nó nghe xong mặt nhăn mày nhú gì thì cứ mặc kệ, gọi nó là ca ca, nó không dám không đáp ứng đâu.”

Nghe Phó Thiên Dao nói như vậy, Lam Sơ Hạ khẽ nhếch miệng, trong lòng lại nghĩ đến chuyện khác: cậu vẫn không thể mở miệng gọi Phó Thiên Kiệt hai tiếng ‘ca ca’, người trong nhà sớm muộn gì cũng cảm thấy kỳ lạ, lúc này thì tốt, bởi vì cậu về nhà chỉ có một mình, nếu đợi đến kỳ nghỉ đông, lễ mừng năm mới, lúc bọn họ cùng nhau trở về, khi đó.....

Bất quá, năm mới còn đến nửa năm, nói không chừng khi ấy quan hệ của cậu với Phó Thiên Kiệt đã chuyển hóa, Lam Sơ Hạ trong lòng thực hy vọng, quan hệ anh em giữa hai người sẽ dần tốt đẹp.

Lam Sơ Hạ đón xe buýt từ nhà ga trở về ngôi nhà nằm trong khu chung cư cao cấp Tín Nghĩa, mở cửa căn nhà sau hai tháng mới quay lại, cậu phát hiện đồ đạc trong nhà hết thấy đều không có thay đổi. Chậu cây cảnh bên ngoài ban công, ly thủy tinh nằm trên quầy bar, cạnh ghế sofa còn đặt một tờ báo, vật dụng trong nhà bếp..... tất cả đều không có thay đổi.

Lam Sơ Hạ nhẹ nhàng lật xem tờ báo, đúng là ngày hôm nay, lại mở tủ lạnh kiểm tra một chút, phát hiện nước khoáng cũng vừa mới mua.

Hắn..... thời điểm làm việc nhất định cũng tỉ mỉ giống như vậy! Thật sự là một người vĩ đại!

Lại nghĩ đến thành tích học tập bình thường của mình, Lam Sơ Hạ không khỏi cúi đầu. Cậu không phải là người thông minh, luôn cần một đoạn đường vòng khá dài mới có thể giải thích được một vấn đề, so với những người vĩ đại của Phó gia, thật sự rất khó tưởng tượng bản thân có thể đứng cùng một chỗ với họ.

Tại văn phòng luật, Diệp Nhã Ngạn đang chú ý đến biểu tình của Phó Thiên Kiệt, hắn tò mò hỏi: “Làm sao vậy? Có chuyện gì?”

“Nga, không.”

“Lại nói tiếp, Tiểu Hạ chắc đã quay trở lại rồi! Cậu không đi đón nó?”

Phó Thiên Kiệt nhìn thoáng qua Diệp Nhã Ngạn, trong lòng vô cùng hối hận khi đem chuyện này kể cho hắn nghe: “Không cần, nó cũng không phải là không biết đường.”

“Trong nhà có thêm một người, cảm thấy rất lạ lẫm đi! Hiện tại có quen chưa?”

Phó Thiên Kiệt nghĩ nghĩ, lạnh nhạt đáp: “Tốt.”

“Nó là em trai của cậu à!” Diệp Nhã Ngạn vỗ vai Phó Thiên Kiệt rồi đi ra ngoài, lưu lại một mình Phó Thiên Kiệt ngồi trầm tư ở văn phòng.

Kỳ thật đối với việc Lam Sơ Hạ ở tại nhà hắn trong mấy tháng qua cảm giác cũng không mấy khác lạ, lúc đầu đúng thật hắn có chút không vừa mắt, cảm thấy cậu y như con thỏ nhỏ nhu nhược, cái gì cũng không dám nói, luôn cúi đầu làm cho hắn chỉ nhìn được cái đỉnh đầu của cậu. Bất quá sau khi chậm rãi thích ứng, Phó Thiên Kiệt phát hiện cuộc sống của Lam Sơ Hạ rất có quy luật, ngủ sớm dậy sớm, còn chăm chỉ đọc sách, thỉnh thoảng làm việc nhà.

Phó Thiên Kiệt rất ghét những kẻ cầu thả, cũng chán ghét những chỗ bừa bộn, hơn nữa còn mắc bệnh khiết phích, bởi vậy ngay từ ban đầu đã lập ra vài quy tắc với Lam Sơ Hạ, trừ bỏ phòng ngủ và thư phòng thì nơi khác cậu có thể tùy ý ra vào, khi hắn phát hiện Lam Sơ Hạ tự tiện mua đồ dùng mới để vào nhà bếp, hay đồ ăn, vật dụng bị cậu đụng chạm qua, trong lòng cảm thấy khó chịu. May mà sau khi để ý thấy hắn vài lần “nhắc nhở”, thì Lam Sơ Hạ sử dụng vật gì xong đều để lại chỗ cũ, hơn nữa cũng không thấy cậu có ý phản kháng, lúc này Phó Thiên Kiệt mới cảm thấy cuộc sống ở chung với Lam Sơ Hạ dần dần có điểm cân bằng.

Bất quá Phó Thiên Kiệt cũng không loại trừ suy nghĩ hơi độc địa một chút là: cậu chính là người không biết phản kháng.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu nghĩ Lam Sơ Hạ yếu đuối, tựa hồ cũng không đúng. Lần đó bị phỏng, cậu không hề khóc, vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ nhìn thấy đôi mắt rưng rưng lệ, nhưng không hề thấy. Chuyện này khiến cho Phó Thiên Kiệt rất kinh ngạc, sau sự kiện hôm đó, Phó Thiên Kiệt có cái nhìn khác về Lam Sơ Hạ, hẳn bắt đầu cảm thấy rất thích cá tính của Lam Sơ Hạ.

Phó Thiên Kiệt ở lại văn phòng xem hồ sơ đến tận tối, rồi sau đó cùng Diệp Nhã Ngạn và Hà Mĩ đi ăn cơm xong mới lái xe về nhà. Khi xe chạy đến gần tòa building, hắn cố ý chậm tốc độ lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước, quả nhiên phát hiện tầng cao nhất đã sáng đèn. Em đã quay lại.

Đương lúc Phó Thiên Kiệt đứng ở phòng khách, lại không hề phát hiện dấu vết của cậu: tấm màn cửa sổ sắt đất vẫn đóng im ỉm, trên sofa không có một nếp nhăn, ly chén ở nhà bếp, đồ uống trong tủ lạnh cũng chưa từng có người đụng qua. Hắn mang theo một tia nghi hoặc cùng buồn bã rời khỏi nhà bếp, Phó Thiên Kiệt không khỏi hoài nghi rằng đèn trong phòng của Lam Sơ Hạ có phải do hắn đã mở hay không, thậm chí hoài chi bản thân vì nhớ cậu mà đi mở đèn phòng của cậu hay không?

Phó Thiên Kiệt nhú chân mày, cảm thấy hắn sắp bị điên rồi.

Lúc Phó Thiên Kiệt đang ngồi trên ghế sofa, hình như có một mùi hương nhẹ nhàng bay lại đây – hương quýt, đó là hương thơm dầu gội mà Lam Sơ Hạ hay dùng.

Em thật sự đã trở lại.....

Hương thơm dịu ngọt thản nhiên làm suy nghĩ của Phó Thiên Kiệt trở nên tốt đẹp hơn, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh..... làn da bóng loáng mềm mại của cậu, lúc ôm lấy cảm thấy đôi mắt ướt át.... Khi hắn mãnh liệt nhận ra suy nghĩ của chính mình liền bừng tỉnh, vội vàng uống mấy ngụm nước lạnh để bình tâm, sau đó mở TV.

Cùng lúc đó vang lên một tiếng ‘lạch cạch’, cánh cửa màu trắng mở ra, Lam Sơ Hạ xuất hiện trong phòng.

Tuy rằng Lam Sơ Hạ đã chuẩn bị tốt tâm lý khi gặp Phó Thiên Kiệt, nhưng khi nhìn thấy hắn rõ ràng ngồi ở cách đó không xa, đôi mắt phượng dài nhìn chăm chăm mình, cậu cảm thấy đôi chân như muốn nhũn ra.

Lam Sơ Hạ muốn mở miệng chào hỏi, nhưng lại không biết nên nói cái gì, ở trong đầu vội vàng sắp xếp từ ngữ: “Tôi đã trở lại”? cũng không tính là đã trở lại! Hai người đang ở chỗ này, nói câu này tựa hồ có chút vô nghĩa; “Anh đã trở lại”? khụ khụ, chẳng phải đều giống nhau sao; “Ăn cơm chưa”? câu này có lẽ sẽ bị hắn cho là nhiều chuyện, dựa vào cái gì mà quản khi nào người ta ăn cơm..... nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nói cái gì cũng không được, khuôn mặt cậu không khỏi đỏ ửng lên.

Phó Thiên Kiệt ngồi gác chân trên sofa, nhìn vẻ mặt túng quẫn của Lam Sơ Hạ, trong lòng không khỏi bật cười, nhưng trên mặt vẫn không gợn sóng.

Phát hiện chính mình đứng ở cửa quá lâu, Lam Sơ Hạ càng thêm khó chịu, lâu như vậy vẫn chưa nói được lời nào, cảm thấy bản thân thực ngốc, nhưng thật sự phải nói cái gì đây, cậu đành đỏ mặt nhìn Phó Thiên Kiệt gật đầu một cái, sau đó liền vội vàng đóng cửa phòng lại.

Phó Thiên Kiệt mặt lạnh nhìn Lam Sơ Hạ mở cửa rồi đóng cửa, cuối cùng nhịn không được bật cười, nghĩ thầm, thằng nhóc này, nghỉ hè ở nhà, hẳn là bị bà chị nhồi nhét vào đầu cái ý niệm không cần sợ hãi, kết quả cậu một chút cũng không tiếp thu, vẫn giữ vẻ khiếp đảm như vậy.

Ngày hôm sau, lúc đang cùng ngồi dùng bữa sáng, rốt cuộc hai người cũng trò chuyện với nhau câu đầu tiên.

Phó Thiên Kiệt buông tách cà phê trên tay xuống hỏi: “Tiểu Hạ, nghỉ hè có vui không?”

Lam Sơ Hạ sững sốt, sau đó nhanh chóng gật đầu: “Àn.”

Phó Thiên Kiệt cũng chỉ hỏi một vấn đề này, sau đó liền im lặng.

Ngày khai giảng năm học mới, Phó Thiên Kiệt cùng Lam Sơ Hạ đều trở về trường, bắt đầu lại cuộc sống bận rộn thường ngày.

Phó Thiên Kiệt trong tay tới hai gánh nặng, một bên công việc, một bên trường học, chạy đến tối mắt tối mũi, có khi còn không về nhà. Lam Sơ Hạ đã bắt đầu làm quen được một vài bạn mới, trừ bỏ thời gian đi học, ngẫu nhiên sẽ cùng nhau đi dạo phố hoặc vào quán nước uống hồng trà.

Bên cạnh trường học mới mở một quán trà sữa, sau khi tan học, Lam Sơ Hạ bị ba người bạn học rủ rê đi cùng. Mọi người ngồi cùng một bàn, một bên nhâm nhi trà sữa, một bên *thất chủ bát thiết** sôi nổi.

**Thất chủ bát thiết* []: bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.

“Tiểu Hạ, lúc trước nhìn thấy có xe đến rước cậu, là người anh trai mà cậu từng nhắc tới phải không?”

“Àn.”

“Di? Không phải cậu nói cả nhà đều ở Cao Hùng hết sao, như thế nào ở đây cũng có người?”

“Còn một người ở nơi này học Y khoa, tớ đang ở cùng với hắn.”

“Hắn học ở trường nào vậy? Nhìn cái xe của hắn, không giống như sinh viên.”

“Ân, đại học T, vừa học Y, vừa đang làm luật sư.”

“Thật sao, đúng là lợi hại, rất khó để thi vào khoa Luật a.”

Lam Sơ Hạ nghĩ tới Phó Thiên Kiệt, nói: “Hắn rất thông minh, nghe nói từ khi ra tòa đến nay chưa từng thua vụ nào.”

“Hắn trông như thế nào?” Một cô gái cũng nhao nhao hỏi, “Tiểu Hạ đẹp như vậy, hắn nhất định cũng không kém đi.”

Mấy cậu nam sinh ngồi kế bên bắt mắt nói: “Cậu ta chỉ được cái dễ nhìn mà thôi.”

“Ai cần mấy cậu lo!” Cô gái tiếp tục truy vấn: “Tiểu Hạ, có phải không a?”

Trong đầu hiện lên khuôn mặt hoàn mỹ anh tuấn của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ gật đầu: “Hắn rất tuấn tú.”

“Đúng như tôi nghĩ, em trai đẹp như vậy thì chắc chắn anh trai càng phải xuất sắc hơn, hì hì.”

Lúc này, một nam sinh nhỏ giọng nói: “Tiểu Hạ, có một chuyện tớ cần nhắc nhở cậu, thằng Đại Hùng của lớp kế bên đã chú ý đến cậu, cậu phải cẩn thận một chút.”

“Đại Hùng? Nghe nói thằng ấy là một tên côn đồ thứ thiệt.” Một nữ sinh tròn mắt nói.

Lam Sơ Hạ thực kinh ngạc: “Tớ? Như thế nào? Vì sao?”

“Còn không phải do bộ dạng đẹp trai của cậu sao, từ khi cậu chuyển đến trường này, không lúc nào là không có nữ sinh viết thư cho cậu, ngay cả đám học sinh năm ba cũng chú ý đến, thằng đó sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.”

“Tớ đâu có làm gì nó đâu, lại càng không có cướp bạn gái của nó a.” Lam Sơ Hạ chớp mắt. Ở trường học cậu không có gì nổi bật, lúc nào cũng yên lặng, thật không hiểu vì sao chính mình lại gặp phải chuyện này.

“Haiz, còn không phải nhìn bộ dạng rất dễ bị khi dễ của cậu sao. Không phải là tớ dạy đời, mà là cậu thật sự cần phải cứng rắn hơn một chút, nếu không để đám người kia xem thường. Bất quá cũng không cần phải lo sợ bọn nó, bọn họ không có gì giỏi cả, bất quá đánh nhau một trận, tớ sẽ giúp cậu.”

Lam Sơ Hạ lắc đầu: “Không, không cần thiết phải đánh nhau.”

.....

Ngồi trên xe buýt trở về nhà, Lam Sơ Hạ nhớ lại những lời cậu bạn vừa nói lúc nãy, không nghĩ tới việc chuyển trường đến nơi này, vẫn còn gặp cảnh bạo lực học đường như vậy. Nhìn mình giống loại người dễ bị khi dễ đến vậy sao? Chắc là do thái độ của mình lúc nào cũng bình thản mới làm cho người khác cảm thấy như vậy? Lúc ở Cao Hùng, sở dĩ bị khi dễ là vì tất cả mọi người đều biết cậu không có gia đình, là cô nhi, không có ai bảo hộ, sau khi bị đánh một trận bộn nó còn gọi cậu là ‘đồ không cha không mẹ’. Hiện tại, cậu đã có gia đình, có người thân, kết quả vẫn bị chú ý. Lam Sơ Hạ nghĩ đến Phó Thiên Kiệt, nếu đem chuyện này nói với hắn, hắn có bảo vệ mình hay không? Suy tư một chút, Lam Sơ Hạ quyết định không nói cho Phó Thiên Kiệt biết, chuyện của mình thì cứ tự bản thân mình giải quyết vậy.

Buổi tối vài ngày sau, khi Phó Thiên Kiệt về đến nhà, lúc đang ngồi trên ghế sofa, trực giác mách bảo rằng có chuyện gì đó khác thường, chân mày bắt đầu nhíu lại.

Lam Sơ Hạ đoán rằng Phó Thiên Kiệt xem TV một hồi sẽ đi nghỉ ngơi, vì thế yên tâm bước ra khỏi phòng, ai ngờ vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy Phó Thiên Kiệt vẫn còn ngồi ở sofa, hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt không biết là đang nhìn TV hay đang nhìn chỗ khác.

Lam Sơ Hạ sững sốt một chút, sau đó cố gắng bình tĩnh bước đến nhà bếp, rót cho mình một ly nước lọc, rồi tính quay về phòng, nhưng lúc đi đến giữa phòng khách, Phó Thiên Kiệt đột nhiên lên tiếng:

“Đứng lại.”

Bị giọng nói trầm thấp gần như ra lệnh dọa đến, Lam Sơ Hạ đứng nghiêm bất động, cúi đầu.

Phó Thiên Kiệt chậm rãi đứng lên, đi đến bên người Lam Sơ Hạ, bàn tay lấy đi cái ly trong tay cậu, sau đó giữ chặt lấy cổ tay trái của Lam Sơ Hạ.

Lam Sơ Hạ muốn tránh, lại bị ánh mắt tàn ác của Phó Thiên Kiệt phóng tới, đành phải đành chỉ việc chống cự.

Nâng cánh tay Lam Sơ Hạ lên, Phó Thiên Kiệt chậm rãi kéo ống tay áo sơ mi, lộ ra mấy chỗ xanh tím ứ máu bầm.

Trước khi để cho Phó Thiên Kiệt mở miệng hỏi thì Lam Sơ Hạ đã vội vã nói: “Là tôi.....” Sau đó giọng nói càng lúc càng nhỏ, “.....không cần thận.....”

“Cậu nghĩ rằng tôi cũng là thằng ngốc như cậu sao?”

Giọng nói lạnh lùng thẳng tiến đến đáy lòng, Lam Sơ Hạ cúi thấp đầu không dám biện bạch nữa. Sau khi về nhà cậu đã dùng thuốc mỡ xoa những chỗ bị thương, rồi sợ hãi lưu lại mùi thuốc, nên đã mở quạt hút ở phòng khách gần cả tiếng, vốn tưởng rằng sẽ không bị phát hiện, không ngờ Phó Thiên Kiệt lại mẫn cảm như thế, vẫn bị hần bắt được.

Phó Thiên Kiệt nắm lấy cái cằm nhỏ của Lam Sơ Hạ nâng lên, khiến cho khuôn mặt đang cúi đầu của cậu đối diện với hắn, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lam Sơ Hạ.

“Là ai làm?”

“Không..... Không có ai.....”

“Sao? Cậu còn muốn giúp người đã đánh cậu giấu diếm?”

“Không.....không phải.....”

“Nói! Ba ngày sau bọn nó chắc chắn phải có mặt ở tòa án.”

Lam Sơ Hạ vội vàng lắc đầu: “Không, không cần.....”

“Vì cái gì? Cậu nghĩ rằng chịu đựng một lần, bọn nó sẽ mang ơn cậu sao? Lúc cậu chuyển đến đã là cuối học kì, tất cả bọn họ không dư thừa tinh lực để chú ý, cho dù có người chú ý đi chẳng nữa cũng không bày ra thái độ rõ ràng. Vừa khai giảng học kì mới, trai gái chú ý đến cậu lúc trước bây giờ bắt đầu hành động. Chắc cậu nhận được rất nhiều thư tình? Chocolate hoặc cái gì khác? Đám lớp trên cổ ý gây sự với cậu? Còn gì nữa? Tiết học thể dục bị trái banh vô tình đụng trúng đầu? Bị người cắt phá nát bộ quần áo thể dục? Ở hành lang vô tình bị đụng mạnh vào người? Bây giờ là ở đâu? Đầu gối hay cuối gối? Tôi nhớ rõ gần trường cậu có vài gối hềm tắt, lúc này có lẽ ra tay không quá nặng, đánh mấy quyền, cánh tay bị vài vết thương. Cậu cho cứ để yên mọi chuyện thì sẽ không còn lần sau sao? Vậy lỡ có lần sau thì sao? Im lặng chịu đựng?”

Lam Sơ Hạ trừng mắt nhìn Phó Thiên Kiệt, những gì hắn vừa nói giống như hắn đã tận mắt chứng kiến.

Giọng nói lạnh lùng của Phó Thiên Kiệt vẫn như trước không hề thay đổi: “Nguyên nhân khi dễ cậu chủ yếu là do cậu không vừa mắt bọn nó. Tính tình ôn hòa, vừa nhìn liền biết đây là quả hồng ngon lành, ở trường học vẫn chưa có kết giao được nhiều bạn bè, cho nên không tìm cậu bắt nạt thì còn tìm ai nữa?”

Nghe phân tích của Phó Thiên Kiệt, trong lòng Lam Sơ Hạ không khỏi thừa nhận, những lời hắn đều đúng hoàn toàn.

“Ngày mai tôi sẽ đến trường với cậu.” Phó Thiên Kiệt đơn giản nói xong, sau đó tính quay trở về phòng ngủ.

Lam Sơ Hạ vội vàng giữ chặt lấy hắn, “Không, không cần.....”

“Không cần cái gì? Không cần tôi đi đến trường cậu để tố cáo bọn nó?”

Lam Sơ Hạ lắc đầu: “Cũng không phải.”

Phó Thiên Kiệt quay người lại, hơi cúi xuống nhìn chóp đầu của Lam Sơ Hạ: “Em trai của tôi thì phải để chính tôi quản giáo, không cho phép đến phiên người khác động thủ.”

Em trai.....

Nghe được cụm từ đó, Lam Sơ Hạ sửng sốt, Phó Thiên Kiệt cứ nhiên có thể thoải mái, tự nhiên gọi cậu hai tiếng ‘em trai’, hắn đã bắt đầu xem mình như em trai của hắn sao? Không, cho dù hắn muốn mình là em trai, thì chính mình cũng không thể gọi hắn là ‘ca ca’ được, không thể vượt qua ám ảnh ở đáy lòng.

Lam Sơ Hạ ngẩng đầu lên nhìn Phó Thiên Kiệt, rõ ràng rành mạch nói: “Không cần.”

Phó Thiên Kiệt nhú mày, mang theo một tia kinh ngạc hỏi lại: “Không cần?”

“Đây là chuyện của tôi, thì phải để tự tôi giải quyết.”

“Bất kể lần sau cậu có thể sẽ bị thương nặng hơn nữa.”

Lam Sơ Hạ tránh đi đôi mắt lợi hại của Phó Thiên Kiệt, nhìn chăm chăm xuống mặt đất, trịnh trọng đáp lại: “Chuyện của tôi, tôi sẽ tự giải quyết.”

Phó Thiên Kiệt vừa thấy Lam Sơ Hạ cự tuyệt, hắn cũng không tiếp tục cưỡng cầu: “Được rồi! Tôi không nhúng tay, nhớ kỹ những lời cậu đã nói, tôi chưa bao giờ cho người khác cơ hội thứ hai.”

Nghe ngụ ý trong lời nói của Phó Thiên Kiệt là cho dù chính mình giải quyết không được, thì hắn cũng sẽ không giúp đỡ mình nữa, Lam Sơ Hạ vẫn gật đầu: “Tôi đã biết, cảm ơn anh.”

Phó Thiên Kiệt không nói thêm cái gì nữa, lập tức trở về phòng của mình.

Kỳ thật Lam Sơ Hạ không có sợ hãi những chuyện như vậy, cho dù ở nhà cũ, cậu cũng không sợ, chỉ là cậu hy vọng muốn dùng cách của bản thân để giải quyết. Cậu nguyện ý tin rằng những người khi dễ mình vốn bản tính cũng không tồi tệ đến vậy, cậu không muốn đem chuyện này âm ỉ đến giáo viên hay cảnh sát, làm ảnh hưởng đến việc học của mọi người.

Ngày hôm sau, sau khi Phó Thiên Kiệt chở Lam Sơ Hạ đến trường học, cố ý đậu xe ở gần trường của cậu một hồi, nhìn những học sinh từng người đi vào trường.

Phó Thiên Kiệt nghĩ rằng cho dù Lam Sơ Hạ đã cự tuyệt sự giúp đỡ của hắn, lại không ngờ rằng cậu dám trực tiếp đối mặt với tất cả, không hề trốn tránh. Đứa nhỏ này lúc nào cũng cúi đầu trước mặt hắn rồi cuộc yêu đuối hay dũng cảm? Phó Thiên Kiệt nhận thấy rằng hắn chưa thật sự hiểu hết về Lam Sơ Hạ, có lẽ trong thân hình nhu nhược đó đang cất giấu một dáng vẻ cứng cỏi mà hắn chưa từng thấy qua.

Phó Thiên Kiệt mang theo tâm tình phức tạp, khởi động xe chạy đến trường học của mình.

6. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khoảng thời gian kế tiếp, hai người tuy ngoài mặt sống cùng trong ngôi nhà nhưng tự ai lo việc của người này, chỉ có chạm mặt nhau vào mỗi bữa sáng.

Phó Thiên Kiệt bất động thanh sắc xem xét Lam Sơ Hạ một chút, phát hiện khí sắc của cậu cũng không tệ lắm. Hiện tại điều làm cho Phó Thiên Kiệt canh cánh trong lòng chính là chuyện đánh nhau ở trường lần trước, hắn đã thừa cơ hội nhận Lam Sơ Hạ làm ‘em trai’, nhưng mà Lam Sơ Hạ không có đáp lại, mặc kệ là ‘ca ca’ hay xưng tên cũng không có, ngay cả khi hai người trò chuyện cũng không nói thêm gì nữa, điều này làm cho Phó Thiên Kiệt vừa cảm thấy buồn bực, vừa quái dị.

Ở trường học, Lam Sơ Hạ đối với những người đã khi dễ cậu cũng không tránh né, và cũng không nói với giáo viên, càng không dùng bạo lực để giải quyết. Cách giải quyết của cậu chính là không thêm để ý đến những hành động khiêu khích, đối với những lời châm chọc cũng mất điếc tai ngơ, cậu cố gắng tập trung vào bài học, cữu nhi cữu chi*, bọn người đó cũng nhận ra cậu là kẻ quái dị, thái độ có chút biến hóa, tuy rằng số lần phiền toái có giảm bớt, bất quá thân thể vẫn không tránh khỏi một vài va chạm.

*Cữu nhi cữu chi:lâu ngày, dần dần

Phó Thiên Kiệt sau khi tiếp nhận case mới lại bắt đầu không trở về nhà. Sáng sớm hôm nay, hắn mới tranh thủ về để thay đổi quần áo, rồi theo kế hoạch phải đến pháp viện, hắn vừa xem lịch trình vừa đi ra cửa chính, ánh mắt nhìn thấy Lam Sơ Hạ, bước chân vội vàng dừng lại. Lúc này trong tay Lam Sơ Hạ đang cầm túi sách cũng chuẩn bị xuất môn.

Đôi mắt Phó Thiên Kiệt dừng trên vết thương đỏ hồng bên má trái của cậu một lát, trầm giọng nói: “Tan học lập tức trở về.” Nói xong hắn xoay người bước đi.

Suốt cả ngày hôm đó Lam Sơ Hạ đứng ngồi không yên, không biết câu nói của Phó Thiên Kiệt có ý gì?!

Sau khi tan học, Lam Sơ Hạ ngoan ngoãn lập tức về nhà, không ngờ Phó Thiên Kiệt còn trở về sớm hơn cậu, đang ở nhà bếp nấu cơm.

Ném qua một bữa tối trong không khí im lặng, Phó Thiên Kiệt vừa kịp lúc ngăn cản Lam Sơ Hạ đang muốn trốn về phòng mình: “Có đi bệnh viện khám chưa?”

Lam Sơ Hạ lắc đầu: “Không cần.”

“Còn có vết thương nào khác hay không?”

“Không có.” Nói xong câu này Lam Sơ Hạ lại muốn rời đi.

Phó Thiên Kiệt một bên ngăn cậu lại, một bên chụp lấy bờ vai của cậu.

“A.....”

Nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt đem cậu kéo về sofa, ấn ngồi xuống, sau đó động thủ cởi bỏ áo sơ mi cậu đang mặc.

Lam Sơ Hạ nhìn thấy đầu ngón tay thon dài của hắn để ở trước ngực cởi bỏ từng nút áo, không thể không nhớ đến cái đêm mùa hè kia, đáy lòng phập phồng hoảng sợ, phút chốc giương mắt nhìn Phó Thiên Kiệt, nhưng lại thấy vẻ mặt bình tĩnh của hắn.

Sau khi cởi bốn nút áo, Phó Thiên Kiệt xoay người cậu lại, kéo cổ áo sơ mi xuống, lộ ra đường cong mảnh khảnh ở vai.

Ở bên vai phải của Lam Sơ Hạ có tụ một khối máu bầm, vết thương hiện rõ ràng lên làn da trắng nõn thập phần bắt mắt.

Phó Thiên Kiệt đem hòm thuốc đến, lấy chai thuốc mỡ chuyên trị những vết thương bị tụ máu ra, đổ vào tay rồi nhẹ nhàng xoa lên vai cậu.

Cảm giác phía sau lưng truyền đến một trận đau nhức, Lam Sơ Hạ cắn chặt răng không cho bản thân phát ra tiếng.

Xử lý vết thương xong xuôi, Phó Thiên Kiệt dọn dẹp hòm thuốc rồi trở về phòng ngủ của hắn.

Lam Sơ Hạ cũng về phòng mình, ngồi trên bàn học, cậu học như thế nào cũng không vô, phía sau lưng còn lưu lại cảm giác ấm áp từ bàn tay của Phó Thiên Kiệt. Lam Sơ Hạ nhớ đến biểu tình bình tĩnh còn mang theo chút lạnh lùng của hắn, không khỏi cảm thấy bản thân mình đã quá đa tâm, cho dù hiện tại Phó Thiên Kiệt cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng nếu cậu cứ như chim sợ cành cong, hơi tiếp xúc một chút đã lập tức tránh ra, phản ứng như vậy ngược lại sẽ làm cho Phó Thiên Kiệt nghi ngờ, biểu hiện của cậu rất rõ ràng, cậu cố gắng nhắc nhở chính mình phải buông, phải buông.....

Thời gian ở chung càng dài, Lam Sơ Hạ cảm thấy bản thân không còn sợ Phó Thiên Kiệt như lúc trước, đi kể bên hắn trong lòng cũng không còn nảy sinh từng trận hốt hoảng, tiếp xúc với hơi thở cùng độ ấm trên người hắn cũng không còn sợ hãi nữa. Cái chuyện kia trong lòng cậu đã dần trôi vào quá khứ, cậu ngày càng cảm thấy hắn không phải là tên côn đồ, tự mình đã có thể dùng biểu hiện bình thường để đối mặt với hắn, nhưng cái chính là cậu vẫn không thể gọi hắn là “ca ca”. Về phần nguyên nhân, ngay cả Lam Sơ Hạ cũng không biết, luôn có một ẩn khuất gì đó trong lòng, cùng cảm giác mông lung không rõ.

Hôm nay, Phó Thiên Kiệt đang cùng Diệp Nhã Ngạn ở văn phòng chuẩn bị hồ sơ, thẳng đến rạng sáng một mớ hồ sơ thật dày mới sắp xếp xong.

Hắn tựa lưng vào ghế, ngón tay xoa xoa mi tâm*: “Đau mắt”

*Mi tâm: phần giữa hai chân mày

Diệp Nhã Ngạn thân thiết nói: “Gần đây cậu sử dụng mắt rất nhiều, cho nên đau là phải. Tôi có một chai thuốc nhỏ mắt rất hiệu quả, muốn dùng thử hay không?”

Phó Thiên Kiệt nhắm hờ mắt lại, phát tay: “Cám ơn, tôi cũng có. Không nghĩ cái án này lại phức tạp đến như vậy, nhìn vào bộ hồ sơ liền thấy nhức đầu.”

“Còn không phải tại cậu, mới đầu bày đặt khoe khoang cái gì mà trong vòng một tuần sẽ hoàn tất, cái vụ án này ngay cả hai luật sư ở sở nội vụ cũng không dám tiếp nhận, chỉ có chúng ta đâm đầu vào, mặc dù tôi tin tưởng cậu có nắm chắc vài phần nên mới nhận, bất quá cậu cũng quá vội vàng rồi, kỳ thật có thể nói cần thêm một chút thời gian nữa được mà.”

Phó Thiên Kiệt lấy con dấu trong ngăn bàn ra đóng lên bộ hồ sơ, nói: “Chúng ta có thời gian, nhưng vụ án này không có. Án tử này dây dưa đã hơn một năm, khách hàng đã sắp suy sụp đến nơi, tôi hy vọng vấn đề được mau chóng giải quyết.”

Diệp Nhã Ngạn oán tiếc nói: “Cho dù chúng ta giúp bọn họ giành lấy khoản bồi thường khá lớn, nhưng cái sự kì thị này cũng không thể xóa bỏ.”

Khóe miệng Phó Thiên Kiệt cong lên mỉm cười: “Anh hùng không thể tự phong, đó là chuyện nhà người ta, việc chúng ta cần làm chính là tuân theo pháp luật, giành lại cho bọn họ một sự công bằng.”

Dọn dẹp hồ sơ lại gọn gàng, Phó Thiên Kiệt cầm lấy áo khoác: “Ồ khách sạn thì sáng mai cũng phải quay về nhà thay quần áo, cho nên đêm nay tôi về thẳng nhà. Nhã Ngạn, anh cũng về nhà đi, ngày mai chúng ta gặp nhau ở pháp viện.” Nói xong Phó Thiên Kiệt liền ly khai.

Chạy xe về gần đến nhà, Phó Thiên Kiệt giảm bớt tốc độ, từ trong cửa kính ngược nhìn lên tầng nhà quen thuộc của tòa building, ngọn đèn vẫn sáng.

Em vẫn chưa ngủ?

Gần đây mỗi lần về trễ, Phó Thiên Kiệt đều có thể thấy ngọn đèn trong phòng Lam Sơ Hạ vẫn sáng, nghĩ thầm rằng cậu nhất định vẫn còn học bài. Khoảng thời gian này, cậu hình như cố gắng hơn so với trước kia. Hắn cũng không còn phát hiện thêm vết thương nào nữa trên người Lam Sơ Hạ, hắn biết chắc rằng cậu sẽ áp dụng phương pháp xử lý chuyện bạo lực này là lời đi, mà hắn, cũng hiểu được phương pháp này không tồi.

Sắm vai “bị người giám hộ”, Lam Sơ Hạ rất tự giác đem giấy báo điểm đúng kỳ để trên bàn trà ngay ở phòng khách cho Phó Thiên Kiệt xem, tuy rằng Phó Thiên Kiệt đối với chuyện này cảm thấy không cần thiết, bất quá lần nào hắn cũng cầm lên xem.

Bảng điểm của Lam Sơ Hạ rất bình thường, thành tích ở trong lớp cũng chỉ đứng gần giữa, Phó Thiên Kiệt lấy trình độ vĩ đại của hắn làm tiêu chuẩn, cho nên mỗi lần nhìn đến điểm thi của Lam Sơ Hạ, trong lòng dâng lên một nỗi xúc động, rất muốn đi hỏi cậu một câu, em mỗi buổi tối nói học bài rốt cuộc là đang nhìn cái gì.

Bữa sáng hai ngày sau đó, Phó Thiên Kiệt cầm một tờ giấy đặt trước mặt Lam Sơ Hạ, trước khi đi lưu lại một câu: “Buổi tối ngày thứ hai, thứ ba cùng cả ngày thứ sáu.”

Lam Sơ Hạ cầm lấy tờ giấy, nhìn thấy trên đó có viết địa chỉ cùng số điện thoại của chỗ học thêm.

Sau khi tan học, Lam Sơ Hạ dựa theo địa chỉ đã viết trên giấy mà đi tìm, vừa hỏi nhân viên mới biết đã có người thay cậu báo danh, cũng đóng xong học phí, sau đó nhân viên mới đưa cho Lam Sơ Hạ tờ giấy vào lớp, chương trình học, thời khóa biểu cùng một đồng tư liệu tham khảo.

Sau khi học thêm Lam Sơ Hạ mới biết được, đây là nơi rất nổi tiếng, thành quả dạy học xuất sắc nhiều năm. Mà Lam Sơ Hạ còn đặc biệt xếp vào lớp nhỏ, chỉ có mười học sinh, vì lớp ít, nên thầy giáo có thể quan tâm đến từng người một.

Từ khi đem toàn bộ tinh lực chú tâm vào việc học, Lam Sơ Hạ phát hiện chính mình đối với chuyện bị khi dễ đã không còn chú ý gì nhiều, tuy rằng đám người kia vẫn ba lần bảy lượt tìm cách chọc phá cậu, bất quá bọn nó hình như cũng cảm thấy chán nản vô vị.

Bởi vì sau khi tan học sẽ đến thẳng chỗ học thêm, cho nên Lam Sơ Hạ không có thời gian để làm bữa tối, cậu bắt đầu ăn cơm bên ngoài, mới đầu không quen, sau lại thấy những bạn học chung ban đêm cũng như mình, vì vậy dần thích ứng với cuộc sống học thêm của những đứa trẻ ở Đài Bắc.

Lam Sơ Hạ được thầy giáo ở trung tâm chỉ dẫn tận tình, thành tích cải thiện không ít.

Giấy báo điểm phát ra làm cho Lam Sơ Hạ rất vui vẻ, cậu rất muốn cùng Phó Thiên Kiệt chia sẻ niềm vui này. Nhân lúc Phó Thiên Kiệt trở về, Lam Sơ Hạ thay hắn rót một ly nước khoáng, hắn thấy cậu bây giờ đã tự nhiên hơn lúc trước rất nhiều, không còn muốn chạy trốn nữa.

Phó Thiên Kiệt cởi bỏ cà-vạt, nhân tiện cởi luôn nút áo trên cổ, tư thái nhàn nhã ngồi xuống, tiếp nhận ly nước uống một hơi, rồi trực tiếp đưa cái ly không đến trước mặt Lam Sơ Hạ.

Không cần nói Lam Sơ Hạ cũng hiểu được ý của hắn, thay hắn rót thêm một ly khác.

Nhìn thấy hai má hơi phồng hồng của Phó Thiên Kiệt, đôi mắt phượng dài hơi ảm ướt, Lam Sơ Hạ không dám nhìn thẳng, cúi đầu.

“Hôm nay cậu ăn cơm bên ngoài?” Đột nhiên Phó Thiên Kiệt mở miệng hỏi.

“Dạ.....”

Phó Thiên Kiệt cười nói: “Cái này thì có gì mà phải xấu hổ.”

Lam Sơ Hạ nghĩ đến sự miễn cảm của Phó Thiên Kiệt, cậu cảm thấy bất khả tư nghị*, lấy hai tay che đi khuôn mặt đang đỏ bừng của mình, lộ ra biểu tình ngây thơ.

* Bất khả tư nghị(zh. bùkěsīyì) nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”, vượt ngoài lí luận

Động tác trẻ con này làm nụ cười trên mặt Phó Thiên Kiệt càng thêm sâu.

“Có rãnh thì nên ra ngoài hít thở không khí một chút, gần đây cậu rất ít vận động, chợ đêm của Đài Bắc rất náo nhiệt, cậu rãnh thì cũng nên đi chơi.”

Nghe thấy Phó Thiên Kiệt nói như vậy, Lam Sơ Hạ kìm lòng không đậu nâng mắt nhìn hắn, kinh ngạc vì sao hôm nay hắn lại nói chuyện với cậu nhiều như vậy. Sau khi ngửi được mùi rượu từ người hắn, cậu mới sáng tỏ, nguyên lai hôm nay Phó Thiên Kiệt uống rất nhiều rượu, vì có men say, cho nên nói cũng nhiều hơn.

Phó Thiên Kiệt đương nhiên biết trong đầu Lam Sơ Hạ đang suy nghĩ cái gì, đơn giản chỉ nói hai chữ: “Xã giao.” Sau đó thấy Lam Sơ Hạ đang nhìn mình nên vừa cười vừa nói: “Chị của tôi nhất định có nói với cậu rằng tôi là hàng đêm sinh ca*.”

* Hàng đêm sinh ca - : cuộc sống về đêm, kiếp sống về đêm.

Lam Sơ Hạ vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Không có, chị Dao nói rằng anh là người rất có khả năng.”

Sau khi nói ra, Lam Sơ Hạ liền hối hận – có khả năng này tựa hồ mang theo nghĩa khác, suy nghĩ một lúc cảm thấy là lạ, nhất là khi trọng âm lại đặt sau hai chữ ‘khả năng’.

Lam Sơ Hạ đỏ bừng mặt, vội vàng cúi đầu che lại.

Phó Thiên Kiệt nhìn biểu tình xấu hổ của Lam Sơ Hạ, cư nhiên cảm thấy rất vui vẻ.

Hai người im lặng ngồi cạnh nhau, không nghe thấy tiếng Phó Thiên Kiệt phát ra nữa, Lam Sơ Hạ cũng biết hắn sẽ không hỏi gì nữa, cho nên ban đầu vốn phải nói chuyện thành tích học tập với hắn, đột nhiên lại rút trở về, vì thế cậu đành phải đứng lên trở về phòng.

Vừa mới đi được hai bước, Phó Thiên Kiệt gọi: “Tiểu Hạ.”

Lam Sơ Hạ dừng chân, đứng tại chỗ.

“Bây giờ hình như cậu không còn sợ tôi như trước nữa.”

Vừa nghe những lời này, Lam Sơ Hạ theo bản năng quay đầu lại, ánh mắt đối diện với ánh mắt của Phó Thiên Kiệt. Ngũ quan anh tuấn đang dùng cặp mắt phượng nhìn cậu chăm chú, thấy không rõ trong đôi mắt đó rốt cuộc có ý gì, Lam Sơ Hạ kích động cúi đầu.

Nhìn cậu cứng ngắt đứng bất động ở chỗ đó, Phó Thiên Kiệt mỉm cười nhẹ: “Ngủ ngon, Tiểu Hạ.”

Giống như vừa được xá lện, Lam Sơ Hạ vội vàng trở về phòng.

Phó Thiên Kiệt dừng ở nơi bóng dáng Lam Sơ Hạ biến mất, lẳng lặng nhìn thật lâu.

Trên tòa án, quan tòa đang tuyên đọc bản án, bị cáo hung hăng trừng mắt nhìn Phó Thiên Kiệt, dường như muốn dùng ánh mắt giết chết hắn.

Phó Thiên Kiệt căn bản không quan tâm đến ánh mắt hung tợn chiếu trên người mình, ngẩng đầu thần sắc lạnh lùng nhìn mọi người. Trận này quả thực rất gian khổ, nhưng mà cuối cùng vẫn thắng lợi.

Đi ra khỏi tòa án, khách hàng nắm tay Phó Thiên Kiệt liên tục nói lời cảm ơn, lại có ý muốn mời hắn dùng bữa coi như chút thành ý.

Phó Thiên Kiệt đem Diệp Nhã Ngạn làm lá chắn, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Tôi mệt muốn chết, không muốn đi chút nào, anh đi đi!” Sau đó nói với mấy người kia: “Bác Kì, không cần khách sáo, đó là công việc của cháu mà.” Nói xong Phó Thiên Kiệt liền bước đi, ngay cả lời từ chối cũng không nói.

Diệp Nhã Ngạn biết tính tình của hắn, cũng hiểu rằng người này có làm ăn với Phó gia, hắn đành phải ngăn mấy người đang tính đuổi theo, gánh vác việc xã giao.

Ở bãi đỗ xe, Phó Thiên Kiệt đựng phải luật sư của đối phương, người kia so với Phó Thiên Kiệt lớn tuổi hơn, cao thấp đánh giá Phó Thiên Kiệt một hồi, mới chậm rì rì nói: “Thế chất quả nhiên lợi hại, danh bất hư truyền.”

Phó Thiên Kiệt nhìn hắn, trên mặt không có nụ cười khách sáo, còn gật đầu: “Tiền bối quá khen.” Sau đó liền lên xe rời đi, lưu lại người kia đứng tại chỗ nhìn theo hướng xe ô tô chạy, thấp giọng nói: “Thằng nhóc này!”

Sau khi nhận phiếu điểm, lúc này Lam Sơ Hạ đối với thành tích của mình có chút vừa lòng, ngay cả trên đường đến trung tâm học thêm, trong lòng cũng vui sướng nhẩy nhót. Sau khi hết giờ học thêm, cậu vội vàng chạy về nhà, lần trước không thể cùng Phó Thiên Kiệt chia sẻ niềm vui, lúc này đây cậu tính một chút nữa sẽ đem phiếu điểm đặt lên bàn trà. Nhưng mà, dạo gần đây hắn đang lo một vụ án tử, có thể vài ngày không trở lại, có thể sẽ không nhìn đến phiếu điểm của mình, tâm tình bởi vì vậy mà dần lạnh xuống, ôm túi sách mở mắt nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ xe.

Lam Sơ Hạ sau khi về đến nhà, đem phiếu điểm để ở chỗ cũ, cầm lấy remote TV bấm nút chuyển kênh tìm tiết mục nào đó thú vị để xem, lại không có chút tâm tình để xem, Lam Sơ Hạ thất thần ngồi trên sofa.

Tiếng cửa phòng mở, Phó Thiên Kiệt từ từ đi ra khỏi phòng ngủ, làm cho Lam Sơ Hạ một phen sửng sốt.

Phó Thiên Kiệt nhìn Lam Sơ Hạ một cái xem như chào hỏi, sau đó đi đến phòng tắm rửa mặt. Sau khi cầm ly nước từ nhà bếp ra, Phó Thiên Kiệt nhìn thấy trên bàn trà có để một tờ giấy, thuận tay cầm lên xem.

Đây chính là lần đầu tiên Phó Thiên Kiệt xem bảng điểm trước mặt Lam Sơ Hạ, khiến cho hai cái lỗ tai của cậu đỏ bừng, mà Phó Thiên Kiệt trong lòng lại muốn cười.

Thành tích lần này của Lam Sơ Hạ rất tốt, vượt hơn tám mươi điểm, Phó Thiên Kiệt cảm thấy học thêm là một ý kiến không tồi, ngồi ở sofa, ánh mắt thoáng nhìn sang Lam Sơ Hạ bên cạnh đang lén lút nhìn phản ứng của hắn, lộ ra biểu tình ôn hòa.

Lam Sơ Hạ không biết Phó Thiên Kiệt có phải đang cười hay không, trong lòng cậu thực không yên, nghĩ thầm rằng với thành tích như vậy, Phó Thiên Kiệt nhất định không để trong mắt, tự nhiên nảy sinh cảm giác thất bại không rõ. Đang lúc cậu âm thầm phiền muộn, đột nhiên cậu đang được lời nói của Phó Thiên Kiệt: “Tiểu Hạ, cậu có nguyện ý theo tôi ra ngoài một lát không?”

Lam Sơ Hạ ngẩng đầu nhìn Phó Thiên Kiệt, không biết ý tứ của hắn là gì, theo phản xạ gật gật đầu.

Phó Thiên Kiệt nâng cổ tay xem đồng hồ: “Àn, lúc này thích hợp.”

Thấy Phó Thiên Kiệt không có ý định thay đổi quần áo, tùy tiện mặc chiếc áo chữ T trắng rộng thùng thình cùng quần thun dài, Lam Sơ Hạ hoàn toàn không biết chính mình đang đi đâu, lòng ngực đập bang bang theo sát phía sau.

Một lát sau xe dừng lại, Phó Thiên Kiệt dẫn Lam Sơ Hạ hướng nơi cần đến, rất nhanh Lam Sơ Hạ liền biết địa phương mà bọn họ đang đi đến – chợ đêm.

Hai người, một trước một sau đi vào chợ đêm, Phó Thiên Kiệt đi ngang qua một hàng rong bán hà tử tiên* thì dừng lại, sau đó bước vào trong tìm chỗ ngồi xuống, một lát sau Lam Sơ Hạ mới phản ứng lại, đến bên người hắn ngồi xuống.

*Hà tử tiên:

Lam Sơ Hạ vốn nghĩ Phó Thiên Kiệt sẽ không bao giờ đến loại địa phương này, hắn ở trong mắt Lam Sơ Hạ luôn là tây trang, giấy da, tóc không hề có một sợi loạn, Lam Sơ Hạ luôn nghĩ một nam nhân như hắn hẳn

là đều đi đến nhà hàng cao cấp, dùng cơm Tây dưới ánh nến, tư thái tao nhã cầm ly rượu vang đắt tiền..... không ngờ rằng Phó Thiên Kiệt lại có một mặt giản dị như thế này, mặc trang phục ở nhà, mái tóc vừa gội tùy tiện xõa loạn, vài giọt nước còn đọng lại trên trán, ngồi vào cái bàn nhựa thấp trong quán ven đường đầy dầu mỡ. Bất quá, mặc dù biểu tình của hắn rất bình thường thoải mái, nhưng vẫn tản ra khí chất quý tộc như cũ, từ động tác vô tình lộ ra vẻ cao quý, ánh mắt lạnh đậm đầy lực hấp dẫn.

Ăn xong, Phó Thiên Kiệt dẫn Lam Sơ Hạ tiếp tục đi dạo trong chợ đêm, đám đông náo nhiệt thỉnh thoảng có người thốt lên ‘người nam nhân kia thật đẹp trai bất phàm’, người đi qua rồi vẫn còn quay đầu lại nhìn.

Phó Thiên Kiệt nhìn thấy Lam Sơ Hạ chăm chú nhìn quầy bắp nướng, rốt cuộc hắn đành phải nói câu đầu tiên kể từ khi bước vào khu chợ đêm, “Quá muộn.”

Lam Sơ Hạ hiểu được ngụ ý của Phó Thiên Kiệt là khuya rồi ăn loại thức ăn này không tốt cho tiêu hóa, Lam Sơ Hạ lập tức thu hồi ánh mắt của mình, đuổi theo cước bộ của hắn.

Đi đến sạp vư ngư* nướng, hai người dường như đều bị mùi hương kia hấp dẫn, theo bản năng nhìn nhau một cái, Lam Sơ Hạ lập tức cúi đầu, Phó Thiên Kiệt đành phải dừng lại, tùy tay cầm lên mấy con.

*Vư ngư (Mực) nướng:

Đêm ngày càng khuya, chợ đêm ngày càng đông, mọi người chen chúc nhau qua lại. Lam Sơ Hạ theo phía sau bị người này chen người kia lấn, khoảng cách ngày càng xa, cậu nhìn bóng dáng cao lớn phía trước của Phó Thiên Kiệt, trong lòng dâng lên một cảm giác mất mát.

Không biết hắn có bạn gái chưa? Tuy nhìn ngoài mặt nhìn hắn lạnh lùng, nhưng bên trong lại rất ấm áp quan tâm săn sóc, không biết hắn thích dạng phụ nữ như thế nào.....

Lam Sơ Hạ phát hiện chính mình đang suy nghĩ miên man, vội vàng bước nhanh đuổi theo Phó Thiên Kiệt. Đúng lúc này, Phó Thiên Kiệt cũng phát hiện Lam Sơ Hạ bị tuột lại ở phía sau, vì thế hắn dừng chân, thân thủ giữ chặt lấy bàn tay của Lam Sơ Hạ.

Nhất thời trong lòng cậu cả kinh, nhưng lại không dám giẫy ra, ngoan ngoãn để yên bàn tay bị nắm.

Vì đi phía sau nên Lam Sơ Hạ không nhìn thấy được biểu tình của Phó Thiên Kiệt, cảm giác bàn tay của mình bị bàn tay to hơn nắm lấy làm cho tim cậu đập nhanh không thôi, mười ngón tay đan vào một chỗ, theo từng bước chân mà hơi ma sát vào nhau, làm cho lòng bàn tay ngứa ngáy, trong lòng cũng cảm thấy là lạ.

Hai bàn tay đan lấy nhau tới tận bãi đỗ xe, lúc Phó Thiên Kiệt giúp Lam Sơ Hạ mở cửa xe mới buông ra. Lam Sơ Hạ cúi đầu ngồi vào trong xe, ngồi một hồi mới nhớ phải seatbelt. Trong lúc xe chạy trên đường, cậu nắm hai tay lại, giống như muốn cầm thụ lại hơi ẩm vừa này. Ngay lúc Lam Sơ Hạ phát hiện ra suy nghĩ của mình, lại vội vàng tách hai tay ra.

Sau khi về nhà được một lúc, Phó Thiên Kiệt vẫn chưa muốn ngủ, hắn đi đến quầy bar nhỏ ở phòng khách, tự rót cho mình một ly Whiskey, thấy Lam Sơ Hạ đang nhìn về phía này, hắn đối cậu nâng cái ly lên, “Ngủ không được?”, nghĩ nghĩ, Phó Thiên Kiệt nói thêm: “Nếu vậy thì chúng ta cùng ăn mực nướng, để đến ngày mai mùi vị sẽ thay đổi.”

Vì thế hai người chuyển đến bàn ăn, cùng chia sẻ với nhau món mực nướng.

Thấy trên mặt Phó Thiên Kiệt lộ ra biểu tình hưởng thụ, Lam Sơ Hạ nhẹ giọng hỏi han: “Anh rất thích món này?”

“Ăn ngon, bất quá là do tâm tình của tôi hôm nay không tồi.”

Thấy Lam Sơ Hạ uống nước trái cây, Phó Thiên Kiệt nhìn ly rượu trong tay mình, “Dùng mực nướng với Whiskey, tựa hồ cũng hợp.”

Lam Sơ Hạ kim lòng không đậu nói: “Tôi nghĩ anh sẽ không ăn loại đồ ăn này.”

Phó Thiên Kiệt lắc đầu: “Ai nói vậy, bây giờ thì ít ăn, nhưng khi còn là học sinh thường đi ăn ở chợ đêm.”

“Học sinh cũng đi xe thể thao.”

Phó Thiên Kiệt lập tức nở nụ cười: “Cũng từng là một học sinh nghèo a! Thời điểm đó thật vất vả.”

Lam Sơ Hạ tựa hồ vẫn chưa tin: “Chị Dao vẫn nói anh thực xuất sắc.”

“Chị Dao.....” Phó Thiên Kiệt lập lại, sau đó ngược mắt lên, nhìn thẳng vào Lam Sơ Hạ, “Tôi bây giờ cậu..... vẫn không thể thừa nhận tôi sao?”

Nội tâm Lam Sơ Hạ lập tức co rút, mang theo ánh mắt kinh ngạc cùng lo sợ nhìn Phó Thiên Kiệt.

Trong đôi mắt phượng dài của Phó Thiên Kiệt thoáng qua một tia mắt sắc: “Không thể gọi tôi là ‘ca ca’ được hay sao? Hoặc ‘anh Kiệt’, ‘Thiên Kiệt’ cũng có thể, không được sao?”

Lam Sơ Hạ cúi đầu, nắm lấy đầu gối, bả vai nhẹ nhàng run run.

Phó Thiên Kiệt rất nhanh khôi phục lại biểu tình bình tĩnh: “Tôi biết có một số việc, rất khó mà chấp nhận được, thôi cứ tùy cậu vậy.”

Uống xong ly rượu, Phó Thiên Kiệt liền trở về phòng ngủ của mình.

Còn lại một mình Lam Sơ Hạ cúi đầu ngồi nơi đó, thẳng đến khi nghe thấy tiếng Phó Thiên Kiệt đóng cửa phòng, cậu mới ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt trống rỗng nhìn mặt bàn.

Phản ứng như vậy, nhất định đã làm hấn thất vọng rồi. Lam Sơ Hạ tự trách bản thân. Biết làm như vậy là không đúng, nhưng khi nhớ đến cái đêm mùa hè đó, cho dù Phó Thiên Kiệt đã hoàn toàn quên đi chuyện ấy, hoàn toàn quên cậu, nhưng không có nghĩa là bản thân cậu có thể coi chuyện kia như chưa từng phát sinh được.

Chưa nói đến việc tha thứ, ngay cả phải quên đi cũng khiến Lam Sơ Hạ cần rất nhiều thời gian.

Hiện tại, Lam Sơ Hạ cùng bọn người lúc trước khi dễ cậu gần như chung sống hòa bình, ở trường gặp thoáng qua cũng chỉ nhìn nhau một cái, Lam Sơ Hạ cảm giác được bọn họ đối với cậu không còn địch ý nữa.

Phó Thiên Kiệt từ dạo ấy không còn hỏi đến chuyện cậu bị khi dễ nữa, nhưng mà hấn quan sát cậu rất cẩn thận, xem ra chuyện kia tựa hồ đã bình ổn, Lam Sơ Hạ cứng cỏi ngoài dự kiến của hấn, hấn càng ngày càng cảm thấy đứa nhỏ này có một sức hấp dẫn kỳ lạ.

Việc học tập chậm rãi có tiến bộ, nhìn thấy bạn học đang thảo luận việc làm thêm, cậu cũng có chút động tâm, bây giờ rất nhiều học sinh vừa học vừa làm, cậu cũng muốn ném thử một chút.

“Tiểu Hạ, muốn đi không?” Biết Lam Sơ Hạ cũng có ý định, lập tức liền có bạn học đến tìm cậu, giới thiệu cậu đi làm thêm ở một quán nướng.

“Thời gian tan tầm có phải rất khuya không?”

“Sẽ không, sẽ không. Quán này là do một người bạn của anh trai tớ mở, lần này muốn tuyển một nhân viên bán hàng vào cuối tuần, ưu tiên học sinh vừa đi học vừa muốn kiếm thêm tiền. Ở quán đó cuối tuần buôn bán rất đắt, vì quá gấp, cho nên cần tìm người phụ, Tiểu Hạ nếu muốn làm thì nói với tớ một tiếng, tớ sẽ giúp cậu, nhìn cậu thanh tú như vậy nhất định khách hàng sẽ rất hoan nghênh.”

Nghĩ đến cả ngày thứ sáu phải học thêm, Lam Sơ Hạ do dự: “Tớ chỉ rảnh mỗi buổi tối thôi.”

“Vậy cũng được, vậy tớ giúp cậu nói với chủ quán trước, tiền lương cũng không tệ đâu nha!”

Sau khi bàn bạc với cậu bạn xong, Lam Sơ Hạ cũng tính nói chuyện này cho Phó Thiên Kiệt nghe. Quán nướng này cách đường Lý Tín cũng không xa, đi lại cũng thuận tiện. Lam Sơ Hạ đi làm thêm, trừ bỏ muốn kiếm tiền tiêu vặt, cậu càng hy vọng sẽ học được một ít kinh nghiệm làm việc.

Lúc Phó Thiên Kiệt về nhà đã hơn mười giờ tối, Lam Sơ Hạ ngồi trên ghế sofa, vừa thấy Phó Thiên Kiệt, cậu giống như động vật nhỏ nhìn thấy chủ nhân về, ánh mắt chuyển động theo từng bước đi của Phó Thiên Kiệt.

Phó Thiên Kiệt biết Lam Sơ Hạ có chuyện cần nói với mình, cho nên sau khi thay đổi quần áo liền ra ngoài ngồi xuống. Hấn nhìn thấy tờ rơi trên bàn trà, vươn tay cầm lên xem, rất nhanh hiểu được điều cậu muốn nói: “Gần đây muốn mua đồ gì sao?”

Lam Sơ Hạ vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Không phải, tiền tiêu vặt cũng đủ dùng.”

Phó Thiên Kiệt đem tờ rơi để lại trên bàn, dựa vào sô pha bày ra một tư thế thoải mái, đơn giản nói: “Cậu hiện tại đang là thí sinh.”

Một câu này làm cho Lam Sơ Hạ lập tức ngây ngẩn cả người, đúng là trong lúc này đi làm thêm có chút không sáng suốt lắm, nhưng mà cậu rất luyến tiếc từ bỏ cơ hội này, thật sự rất muốn thử thoát khỏi việc học, lấy một thân phận trong xã hội đi làm thêm, cùng người khác tiếp xúc.

“Một tuần tôi chỉ đi làm cho hai buổi tối, làm đến kỳ nghỉ đông. Tôi sẽ cố gắng học tập, không để bị phân tâm, tôi muốn tự trải nghiệm cảm giác đi làm một chút.” Rất thành khẩn nói ra suy nghĩ của mình, Lam Sơ Hạ hồi hộp nhìn Phó Thiên Kiệt, hai tay nắm chặt vào nhau, có chút khẩn trương chờ đợi câu trả lời của hắn.

Phó Thiên Kiệt không cần phải nghĩ ngợi liền nói: “Tôi không có ý kiến, bất quá cậu muốn đi thì cứ đi! Buổi tối đi làm, chú ý giữ an toàn, nhớ kỹ ước định của chúng ta, nếu có chuyện gì xảy ra, chắc chắn tôi sẽ không cho phép cậu tiếp tục đi làm thêm nữa.”

Mới vừa nghe câu đầu tiên khiến cho Lam Sơ Hạ thực thất vọng, đợi đến khi nghe thấy Phó Thiên Kiệt đồng ý, lập tức trở nên vui vẻ, cam đoan nói: “Tôi đã biết, tôi sẽ nhớ kỹ.”

Lam Sơ Hạ thuận lợi nhận được cơ hội làm thêm này, sau hai buổi tối huấn luyện cậu liền được nhận. Nhìn bản thân đang mặc đồng phục màu xanh của quán, Lam Sơ Hạ cảm thấy vừa mới mẻ, vừa hưng phấn.

Trường học, trung tâm học thêm, quán nướng, cuộc sống bận rộn làm Lam Sơ Hạ cảm thấy rất phong phú, cậu cố gắng an bài thời gian học tập cùng làm việc cho thuận tiện. Hai tuần trôi qua, kế hoạch học tập không bị ảnh hưởng, cũng tuân thủ đúng ước định với Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ tự tin rằng mình sẽ làm được đến kỳ nghỉ đông.

Hôm nay, vừa bước chân vô nhà, Phó Thiên Kiệt phát hiện Lam Sơ Hạ lại đang ngồi đợi hắn, không lập tức đi thay quần áo mà dùng ánh mắt hỏi Lam Sơ Hạ, cậu lộ ra vẻ mặt ngưng ngung, hạ tầm mắt nhỏ giọng nói: “Anh có muốn ăn khuya hay không?” Thấy Phó Thiên Kiệt nhướng mày, Lam Sơ Hạ vội vàng giải thích: “Không phải là đồ thừa đâu, là tự tôi bỏ tiền ra mua.”

Sau một khoảng thời gian làm việc ở quán nước, Lam Sơ Hạ phát hiện sinh ý của quán thịnh vượng như vậy không phải không có lý do, loại nước sốt dùng để nướng chính là do tự tay chủ quán đặc chế, nếm qua làm cho người ta không quên, trở về vẫn còn luyến tiếc. Cậu thương lượng một chút với đồng nghiệp, đóng gói vài phả mang về nhà, muốn Phó Thiên Kiệt nếm thử.

Phó Thiên Kiệt nghe thấy Lam Sơ Hạ gấp gáp giải thích, lập tức ở nụ cười: “Tiểu Hạ, cậu hiểu lầm ý tôi rồi.” Chính bản thân cậu cũng hiểu được lời giải thích kia thật sự là dư thừa, Lam Sơ Hạ cúi đầu càng thấp.

“Chờ tôi đi thay quần áo, rồi chúng ta cùng nhau ăn.”

Ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, Lam Sơ Hạ bày những xiên nướng thơm ngào ngạt trước mặt Phó Thiên Kiệt.

Phó Thiên Kiệt nhìn thấy cả bàn thức ăn phong phú, liền nói: “Cậu mua thật nhiều.”

“Thịt heo, thịt bò, thịt gà, còn có thêm mực nướng, cá nướng, tất cả ăn ngon lắm, ngay cả nấm hương nướng cũng ngon, chủ quán nói đó là do món nước sốt gia truyền của nhà hắn.” Nghĩ nghĩ, Lam Sơ Hạ nói thêm: “Hôm nay ăn không hết, ngày mai cứ bỏ vào lò vi sóng nướng một chút ăn cũng được.”

Phó Thiên Kiệt lấy ra một chai bia, sau đó cầm một xiên gà nước lên ăn, vừa nuốt xong miếng đầu tiên lộ ra biểu tình vui vẻ, gật đầu nói: “Ăn, thật sự rất ngon.”

“Thật sự?” Lam Sơ Hạ cảm thấy vui vẻ.

“Cậu cũng ăn đi.”

Lam Sơ Hạ tự mình lấy một xiên lên ăn: “Tôi a! Mỗi buổi tối chỉ có thể ngửi được hương thơm, nước miếng như muốn chảy ra, hôm nay được ăn ngon như vậy vẫn làm lần đầu tiên.”

“Bạn có thể cùng bạn đến đó ăn.”

Thân thủ cầm lấy xiên nướng thứ hai, Lam Sơ Hạ lắc đầu nói: “Tôi cũng muốn, như không có thời gian. Vừa phải đến thư viện đọc sách, vừa phải đi học thêm, bất quá tôi có thể đi tuyên truyền, rủ rê bọn họ đến ủng hộ.”

“Chỗ cậu làm có nhiều người không?”

Lam Sơ Hạ nghĩ ngợi một lúc nói: “Khoảng ba mươi hai người.”

Phó Thiên Kiệt gật đầu: “Hơn ba mươi nhân viên, xem ra là quán ăn lớn.”

“Quán có hai tầng, diện tích rộng, nhưng khách đến rất đông, chủ quán còn có ý mở thêm chi nhánh.”

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, chỉ trong chốc lát đã ăn hết gần nửa bàn, Phó Thiên Kiệt nhìn đồng hồ rồi nói: “Đã trễ như thế này rồi sao.” Uống hết ngụm bia cuối cùng, hắn đứng lên: “Cậu cũng ngủ sớm một chút.”

Lam Sơ Hạ gật đầu, “Ngủ ngon.”

Nhìn theo hướng Phó Thiên Kiệt rời đi, Lam Sơ Hạ chống tay lên mặt bàn, hôm nay bọn họ nói rất nhiều, về sau có lẽ từ từ sẽ nói nhiều hơn, Lam Sơ Hạ mỉm cười.

7. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ trong hồ sơ ngẩng đầu lên, Phó Thiên Kiệt nhận ra bên ngoài cửa sổ thành phố đã lên đèn.

Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, Phó Thiên Kiệt cất cao giọng: “Mời vào.”

Hà Mĩ mang vẻ mặt bướng bỉnh mở cửa thò đầu vào: “Thiên Kiệt.”

“Hồ sơ đã làm xong rồi?”

Đẩy cửa tiến vào, đem một tập hồ sơ dày đặt trên bàn làm việc của Phó Thiên Kiệt, Hà Mĩ nói: “Đã làm xong, kiểm tra lại ba lần, xin yên tâm.”

“Ừ, về nhà tôi sẽ coi lại.”

“Thiên Kiệt!”

“Tan ca đi, mười giờ sáng ngày mai, sắp xếp cuộc gặp mặt với khách hàng.”

“Đã biết, ông chủ.” Hà Mĩ mang biểu tình ra vẻ nghiêm túc nói.

“Tốt.” Đem tập hồ sơ bỏ vào cặp, Phó Thiên Kiệt đứng lên, “Nhã Ngạn đâu? Cùng nhau đi!”

Trên mặt toát lên vẻ thoải mái sau khi xử lý xong một đồng hồ sơ rắc rối, Hà Mĩ xoa xoa bụng, than vãn: “Đói quá.”

“Giữa trưa cô nên ăn nhiều một chút, phải biết chăm sóc thân thể.”

“Công việc bận rộn như vậy, nào có tâm tư để nuốt cơm! Mặc kệ, bây giờ anh phải đãi a.”

Đi ra khỏi văn phòng, thời điểm nhìn thấy Diệp Nhã Ngạn, bước chân của Phó Thiên Kiệt đột nhiên dừng lại: “Quên đi, tôi không đi.”

“Ai nha, anh xấu lắm.”

Phó Thiên Kiệt vội giải thích: “Không, tôi vẫn dài, nhưng hai người cứ đi ăn đi.”

Hà Mĩ nhìn thoáng qua Diệp Nhã Ngạn, gật đầu: “Vậy cũng được.”

Phó Thiên Kiệt quay trở lại văn phòng, lấy một tờ giấy ghi chú viết vài dòng lên đó, sau đó đưa cho Diệp Nhã Ngạn: “Chở Hà Mĩ đến nơi này ăn, cũng không xa lắm, thức ăn ở đó rất ngon.”

Diệp Nhã Ngạn tiếp nhận tờ giấy, “Là quán nướng.”

“Muốn ăn gì cũng được, tôi trả tiền, còn nữa, chú ý nhân viên có số 32.”

“Mỹ nữ?” Đôi mắt Hà Mĩ sáng lên, cười nói.

Phó Thiên Kiệt lắc đầu: “Em trai, Lam Sơ Hạ.”

“A, chính là đứa nhỏ mà anh từng đề cập sao, được, nhất định phải hảo hảo nhìn một chút, không biết có đẹp trai như anh không.” Hà Mĩ cảm thấy hưng phấn, cười tủm tỉm nói.

“Tại sao cậu không cùng đi với chúng tôi?” Diệp Nhã Ngạn nói.

“Không được, hai người cứ đi đi! Tôi về trước.” Nói xong, Phó Thiên Kiệt liền mang theo cặp hồ sơ vội vàng rời khỏi.

Lam Sơ Hạ phát hiện Diệp Nhã Ngạn đến dùng cơm, bởi vì đang làm việc, Lam Sơ Hạ đành dùng ánh mắt tiếp đón Diệp Nhã Ngạn. Cô gái đi bên cạnh Diệp Nhã Ngạn phấn khích hướng Lam Sơ Hạ nháy mắt, làm cho cậu cảm thấy hơi ngại ngùng. Từ khi bắt đầu đi làm đến nay, cậu không phải là không có khách hàng chú ý qua, cũng bị đụng chạm mấy lần, nhưng dùng loại biểu tình này nhìn mình thì vẫn là lần đầu tiên.

Lặng lẽ cúi đầu nhìn bộ đồng phục của mình, không có cài lộn nút áo, cũng không dính bẩn, sờ sờ mặt, cũng không phát hiện có gì làm cho người ta nhìn mình cười như vậy, Lam Sơ Hạ bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục làm việc.

Hà Mĩ vừa ăn, vừa nhỏ giọng nói chuyện với Diệp Nhã Ngạn: “Nhã Ngạn, đứa nhỏ này thật đáng yêu.”

“Ừ, Tiểu Hạ rất ngoan.”

“Nhã Ngạn, mau nhìn, còn có khách hàng chú ý đến cậu ấy kìa, đứa nhỏ dễ nhìn như vậy quả nhiên rất được hoan nghênh. Đừng nói Thiên Kiệt vì em trai hắn được hoan nghênh hơn hắn nên hắn mới không đến đây đi.”

“Sao như vậy được.”

“Mặc dù Thiên Kiệt có lúc rất lạnh lùng, bất quá hắn có hương vị riêng của hắn.”

Nhìn thấy vẻ mặt say mê của đồng nghiệp, Diệp Nhã Ngạn không khỏi bật cười: “Hà Mĩ, mực nướng này ngon lắm, tôi ăn đó nha.”

“A! Không được, của em, của em.” Ăn mực nướng, Hà Mĩ còn nói thêm, “Thiên Kiệt biết quán này ăn ngon như vậy, chắc chắn hắn đã tới đây rồi.”

“Phân tích chính xác.” Diệp Nhã Ngạn nói một câu này xong, hai người đều nở nụ cười.

Sau cuộc gặp mặt dài dòng với khách hàng, Phó Thiên Kiệt đợi bọn họ về xong rồi định sửa sang lại tư liệu trong tay, chuẩn bị để ra một bản sơ lược tình tiết, Hà Mĩ đi vào mà không có gõ cửa, Phó Thiên Kiệt nâng đôi mắt phượng trừng cô một cái, thấy cô cười lấm la lấm lét, không cần nghĩ hắn cũng biết cô sắp nói cái gì, vì thế tiên phát chế nhân* nói: “Bảng ghi chép vừa rồi trước khi tan ca phải sửa lại cho xong.”

*Tiên phát chế nhân: ra tay trước để chế phục đối phương

“Em biết rồi.” Hà Mĩ vừa nói vừa tiến gần tới chỗ Phó Thiên Kiệt, “Thiên Kiệt, em trai của anh thật đáng yêu.”

Phó Thiên Kiệt hừ một tiếng: “Ừ.”

“So với loại hình nam nhân thành thực anh tuần như anh rất khác biệt, em ấy là dạng đáng yêu. Có lẽ không bằng diễn viên trong phim, bất quá, em nó thật sự rất đáng yêu a!”

“Tôi biết.”

“Ngày hôm qua tụi em đi tới quán nướng, phát hiện thấy em nó đúng là hồng bài của quán, rất nhiều nữ sinh cùng khách nhân đều muốn em ấy phục vụ, rất được hoan nghênh. Oa! Em ấy cười rộ lên siêu ngoan, siêu đáng yêu, quả thật là ‘sát-thủ-của-chị-em-gái’, ngay cả chị gái già như em cũng xem bị em ấy ‘giết chết’ rồi.”

Nghे thấy lời nói của Hà Mĩ, trên mặt Phó Thiên Kiệt không có biểu tình gì, chờ lúc cô ngừng lại lấy hơi, liền gơ cánh tay lên chỉ chỉ đồng hồ đeo tay, ý muốn nói rằng bây giờ đang là thời gian làm việc.

Hà Mĩ chu chu miệng: “Được rồi, không nói chuyện với anh nữa, em đi làm việc. Thiên Kiệt, em muốn dẫn chị em của em đến ủng hộ em trai anh, Lam Sơ Hạ, Sơ Hạ, àn, ngay cả tên cũng siêu đáng yêu.”

Hà Mĩ nói xong tự động lỵ khai.

Phó Thiên Kiệt nhìn cánh cửa đã được đóng lại, buông cây bút trong tay xuống, lâm vào trầm tư.

‘Sát-thủ-của-chị-em-gái’, xưng hô này khiến cho Phó Thiên Kiệt muốn cười. Lam Sơ Hạ thực đáng yêu, ánh mắt trong trẻo làm cho người ta kiềm lòng không đậu muốn ôm cậu một cái. Lúc trước cũng bởi vì vẻ đáng yêu đó, làm cho hắn vừa thấy liền không khống chế được hành động của mình. Chuyện quá khứ tuy không muốn nhớ lại, nhưng mà Phó Thiên Kiệt thực lo lắng, sợ chính mình không biết còn nguy trạng được đến khi nào nữa, hắn luôn tập trung vào công việc, học hành, cố gắng không trở về nhà trước nửa đêm, nhưng hắn không quên được mùi dầu gội thơm thoang thoảng của Lam Sơ Hạ lưu lại, lúc nào cũng khiến hắn ngồi ở phòng khách lâu hơn một chút, nhưng khi bắt gặp được hơi thở của ai kia, lại cảm thấy rất bối rối, mỗi lần như vậy đều nhanh chóng trốn vào thư phòng.

Cuộc sống của hai người chậm rãi hình thành nên thói quen, có lẽ không qua bao lâu Lam Sơ Hạ sẽ gọi hắn là ‘ca ca’, tưởng tượng như vậy, khiến trong lòng Phó Thiên Kiệt mâu thuẫn. Thành anh trai hợp pháp của Lam Sơ Hạ, làm cho bọn họ vô tình dựng lên một vách tường cao ngăn cách, nếu là bạn bè, có thể trộm ‘thích’ cậu, nếu là anh em, hết thấy đều là chuyện cấm kỵ. Khuôn mặt anh tuấn của Phó Thiên Kiệt xẹt qua một tia đau đớn, hắn nhu nhu thái dương, cầm lấy hồ sơ trên bàn tiếp tục xem.

Buổi tối vài ngày sau đó, trên đường đang lái xe về nhà, Phó Thiên Kiệt đột nhiên nhận được điện thoại từ cục cảnh sát gọi tới. Lúc chạy đến đó, hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lam Sơ Hạ đang ngồi co ro trên băng ghế trong góc phòng.

“Phó đại luật sư.....” có nhân viên cảnh sát đi đến.

Phó Thiên Kiệt vốn có giao tình rất tốt với mấy viên cảnh sát trong khu vực này, rất nhanh biết được nguyên nhân. Nguyên lai hôm nay có người gây sự tại nơi làm việc của Lam Sơ Hạ, sau khi báo cảnh sát, mọi người đều bị dẫn tới đồn.

“Bây giờ vẫn chưa rõ là vì say rượu hay cố tình gây chuyện, bắt quá em trai của cậu không có tham dự, chúng tôi mời cậu ấy đến hỏi thăm tình huống trong lúc đó một chút, Phó luật sư, mời cậu đi bên này làm một chút thủ tục là có thể dẫn cậu ấy về.”

Sau khi về nhà, Lam Sơ Hạ ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế sofa, cúi đầu chờ nghe giáo huấn của Phó Thiên Kiệt.

Phó Thiên Kiệt không có lên tiếng liền, thay đổi quần áo rồi bưng hai ly nước khoáng đi lại, đưa cho Lam Sơ Hạ một ly.

Uống hết ly nước, Phó Thiên Kiệt mới mở miệng: “Về sau không cần đi làm nữa.”

Lam Sơ Hạ vừa nghe như vậy, vội vàng giải thích: “Kỳ thật hôm nay.....”

“Cậu vi phạm ước định của chúng ta.”

“Tôi không có, việc học hành không có chậm trễ, hơn nữa tôi cam đoan chỉ làm đến kỳ nghỉ đông, học kỳ sau tôi nhất định chuyên tâm đọc sách, mà một tuần tôi chỉ làm có hai ngày.”

Phó Thiên Kiệt nhìn thoáng qua Lam Sơ Hạ: “Đây chính là lời hứa hẹn của cậu, ngẫm lại xem tôi đã nói cái gì.”

Lam Sơ Hạ sững sốt, nhớ lại Phó Thiên Kiệt từng nói qua một câu ‘Đi làm buổi tối, chú ý an toàn cho bản thân’, cậu ngập ngừng nói: “Lúc này.....”

“Không cần phải nói nữa, ngày mai gọi điện thoại đến quán, xin nghỉ.”

Phó Thiên Kiệt nói xong câu đó, đứng lên quay về phòng ngủ.

Lam Sơ Hạ cúi đầu hai tay đan vào nhau, cảm giác có vài phần chán nản, nhưng lại không có biện pháp cải lại, trong lòng đành phải yên lặng đồng ý.

Từ sau khi nghỉ làm thêm, Lam Sơ Hạ cảm thấy rất rảnh rỗi. Buổi tối nếu không đi học thêm thì cũng ở nhà đọc sách, thỉnh thoảng nhớ đến cuộc sống lúc còn đi làm, cậu cảm thấy rất buồn bã.

Phó Thiên Kiệt nhận ra sự mất mát của Lam Sơ Hạ, hần hỏi: “Cậu thật sự muốn đi làm đến như vậy sao?”

Lam Sơ Hạ “ạ” một tiếng: “Đi làm thêm có thể học được những điều mà sách giáo khoa không có dạy, vào đại học cũng như đã bước nửa bàn chân vào đời, tôi hy vọng trước khi vào đại học, có thể học được một ít kinh nghiệm giao tiếp với người khác.”

“Biết làm việc nhà không?”

“Biết, trước kia ở nhà cũ, tất cả việc nhà đều tự tay tôi làm.” Không hiểu vì sao Phó Thiên Kiệt lại đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng Lam Sơ Hạ vẫn thành thực trả lời.

“Nếu như vậy, cậu có thể làm việc nhà cho tôi, cũng giống như vừa đi học vừa đi làm, dù sao tôi cũng không muốn có người lạ vào nhà quét tước lau dọn.”

Nghe Phó Thiên Kiệt nói như vậy, Lam Sơ Hạ đầu tiên là sửng sốt, nghĩ đến chuyện mình đang ở nhờ nhà hắn, giúp hắn lau dọn một chút cũng không sao, vừa định đồng ý lại ngập ngừng: “Chuyện này....., tôi nghĩ so với chuyện đi làm thêm vẫn không giống nhau.”

“Biết đánh chữ không?”

“Àn, bắt quá đánh không nhanh lắm.”

“Tôi có một số hồ sơ cần phải đánh máy, cậu tới làm đi! Có đôi khi cần sửa, tôi sẽ trực tiếp dùng bút máy ghi lại, rồi đưa cho cậu đánh lại nội dung.”

Lam Sơ Hạ tiếp nhận việc này, mặc dù so với việc đi làm thêm rất khác nhau, nhưng cậu biết Phó Thiên Kiệt bận rộn nhiều việc, có thể giúp hắn được phần nào cũng cảm thấy vui vẻ.

Phó Thiên Kiệt sau khi làm xong hợp đồng với công ty vệ sinh, đem hết tất cả giao cho Lam Sơ Hạ.

Lam Sơ Hạ cũng bắt đầu gác vác trách nhiệm người giúp việc, sắp xếp đồ đạc, định kỳ mua thức ăn, cuối tuần tranh thủ quét dọn, cũng bắt đầu giúp Phó Thiên Kiệt nấu bữa sáng.

Trước kia mỗi bữa sáng Phó Thiên Kiệt đều ăn theo kiểu Tây Âu, hiện tại từ khi Lam Sơ Hạ phụ trách, hắn bắt đầu đổi khẩu vị, quay về với bánh bao, sủi cảo, trên bàn cơm dần dần xuất hiện sữa đậu nành, oa thiếp*, thịt tòng*, ngư hoàn* cùng hoành thánh. Không biết Phó Thiên Kiệt có thích ăn hay không, mỗi lần Lam Sơ Hạ đều cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn. Tuy rằng nhìn không ra, bắt quá nhìn hắn ăn sạch mọi thứ như vậy, xem ra, hắn hẳn là thích ăn những món đó.

*Bánh bao, sủi cảo:

*Sữa đậu nành, oa thiếp (một món ăn được chế biến bằng cách cuộn thịt bên trong rồi chiên):

*Thịt tòng (một loại bánh được nấu bằng gạo nếp, bên trong có nhân thịt, hột vịt muối):

*Ngư hoàn (cá viên, được bao bởi một lớp chả cá, bên trong là thịt), hoành thánh:

Bởi vì cần phải dọn dẹp, cho nên dù trước kia không cho phép cậu bước vào thư phòng và phòng ngủ của hắn, thì bây giờ cửa hầu như không có khóa.

Lần đầu bước vào thư phòng của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ có một chút kinh ngạc, căn phòng rất rộng, trên bàn gỗ màu đen chỉ có một cái máy tính và ống đựng bút, cũng không hề bộn giấy tờ như cậu nghĩ, nhiều tập hồ sơ thật dày, giống như binh lính đang xếp hàng đặt ngay ngắn ở giá sách kê bên bàn. Phòng của Lam Sơ Hạ màu trắng, nơi này thì nửa đen nửa trắng, vách tường trắng xen kẽ với sàn gỗ đen, làm cho người ta có cảm giác như đang đứng trên tòa án.

Thật cẩn thận đẩy cánh cửa phòng ngủ của Phó Thiên Kiệt ra, tuy rằng biết hắn không có ở nhà, nhưng tâm tình Lam Sơ Hạ khi vào thư phòng rất khác khi cậu bước chân vào đây. Phòng ngủ của Phó Thiên

Kiệt tựa hồ toàn bộ đều màu đen, cái giường kingsize thật lớn dựa vào tường, drap giường cùng chăn gối đều màu đen, bóng đèn bàn màu trắng hình thù kì lạ đặt kế bên cái đồng hồ báo thức nho nhỏ cũng màu trắng, lặng lẽ tạo nên một chút nhu hòa cho căn phòng gần như lạnh lẽo này.

Lam Sơ Hạ cẩn thận mở tủ quần áo, tây trang đậm màu cùng áo sơ mi chiếm gần một bên tủ, quần áo ở nhà chiếm một khoảng, cà vạt cùng dây nịch cũng được sắp xếp chỉnh tề trong một ngăn. Đối với tác phong cẩn thận nghiêm túc như trong quân đội của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ cảm thấy rất bội phục, từ chi tiết nhỏ này hình thành nên cá tính hoàn mỹ của hắn, khó trách khi trên tòa án chưa từng có lỗi sai.

Lam Sơ Hạ giúp Phó Thiên Kiệt xếp quần áo vừa mới giặt, cất gọn gàng vào tủ, rồi lại lấy đồ Phó Thiên Kiệt đã mặc đem đi giặt, nhìn cái áo sơ mi để trên giường, cậu nhịn không được cầm lên. Trên áo vẫn còn lưu một mùi thơm ngát thập phần tao nhã, Lam Sơ Hạ biết đó là mùi nước hoa Cổ Long mà hắn vẫn thường hay dùng. Lam Sơ Hạ thử phũ cái áo ướm lên người mình, quần áo của hắn so với cậu, rõ ràng lớn hơn vài phân. Cậu chợt nhớ đến dáng người cao gầy, săn chắc của hắn.... Nghĩ một hồi, khuôn mặt cậu bỗng đỏ ửng, mùi nước hoa thoang thoảng xung quanh làm cho Lam Sơ Hạ có cảm giác Phó Thiên Kiệt đang ôm lấy mình, sợ hãi vội vàng để áo sơ mi trở lại trên giường.

Lần đầu tiên bắt tay vào công việc chính là ba ngày sau, Phó Thiên Kiệt giao cho Lam Sơ Hạ một tập bản thảo, nói: “Đây là bài tập của tôi, cậu gõ lại những phần đã sửa lại trong bài, sửa xong rồi thì lưu lại một bản cho tôi.” Nói xong, hắn nhìn Lam Sơ Hạ một hồi để cậu kịp hiểu vấn đề, rồi bổ sung một câu: “Làm xong phải kiểm tra cẩn thận ba lượt, đặc biệt là những con số.”

Lam Sơ Hạ mang theo tinh thần khẩn trương ngồi trước máy tính. Trên bản thảo có bút tích của Phó Thiên Kiệt, nét chữ cứng cáp hữu lực viết bằng bút máy phi thường xinh đẹp, thật sự là chữ cũng như người. Lam Sơ Hạ một bên đánh máy, một bên tỉ mỉ kiểm tra, đây là bài tập phân tích vụ án của Phó Thiên Kiệt, nội dung trong bài đa phần Lam Sơ Hạ xem không hiểu, nhàm chán giống như đang viết tiểu thuyết, nhưng cậu không dám phân tâm, hy vọng mau chóng làm xong công việc này.

Sau khi hoàn tất, Lam Sơ Hạ đem bản thảo giao lại cho Phó Thiên Kiệt, Phó Thiên Kiệt nhận lấy cũng không có xem ngay, mà chỉ đặt ở một bên. Lúc đầu Lam Sơ Hạ có chút hụt hẫng, nhưng lập tức cậu liền tự hiểu rằng chuyện đơn giản như vậy cũng không nhất thiết phải được khen ngợi, thấy Phó Thiên Kiệt đang chuyên tâm vui đầu vào một đồng hồ sơ, cậu lặng lẽ ra khỏi thư phòng, thuận tay khép cửa lại.

Lam Sơ Hạ để ý rằng Phó Thiên Kiệt cũng không giao nhiều việc cho cậu lắm, vì vậy mà sau khi tan học cậu vẫn còn rất nhiều thời gian để học bài, không ảnh hưởng nhiều đến việc học tập.

Lam Sơ Hạ hy vọng có thể cho Phó Thiên Kiệt xem thử tay nghề của mình, lúc nào cũng ôm một loại khao khát muốn nấu bữa tối cho hắn, nhưng mà lúc nào hắn cũng chờ đến khuya mới trở về, ngẫu nhiên có vài ba ngày phải đi xã giao, cho nên chuyện này vẫn chỉ là kế hoạch của cậu mà thôi.

Rất nhanh đã đến kì thi, Phó Thiên Kiệt và Lam Sơ Hạ đều phải bắt đầu ôn tập ráo riết cho việc thi cuối kì, thời gian hai người chạm mặt nhau càng ít hơn nữa.

Phó Thiên Kiệt thấy căn nhà được Lam Sơ Hạ dọn dẹp trở nên ngăn nắp gọn gàng hơn trước, cảm thấy rất vừa lòng, hơn nữa ở chung càng lâu, càng hiểu rõ hơn thói quen sinh hoạt của đối phương, Lam Sơ Hạ cũng không còn tái phạm vào những chuyện kiêng kị của hắn, cho nên Phó Thiên Kiệt lại càng yên tâm giao hết việc nhà cho cậu.

Phó Thiên Kiệt chuyên tâm dồn hết tinh thần vào bài luận văn tốt nghiệp, cơ hồ cả ngày trời đều ngâm mình trong thư viện, đột nhiên nhận được điện thoại từ Diệp Nhã Ngạn, không biết ở văn phòng luật đã xảy ra chuyện gì khiến hắn vội vàng chạy qua.

Mới đến cửa, một người đàn ông trung niên bất ngờ ào tới, ôm lấy Phó Thiên Kiệt gào lên: “Cháu trai, cháu trai, lần này cháu phải cứu bác, nhất định phải cứu bác!”

Phó Thiên Kiệt nhíu mày, đỡ lấy người đàn ông trung niên đồng thời nhìn về phía Diệp Nhã Ngạn, người sau nhìn hắn trưng ra một cái biểu tình bất đắc dĩ.

Sau khi yên vị trên ghế sofa, Phó Thiên Kiệt hỏi: “Bác Cao, này là có chuyện gì vậy?”

“Thiên Kiệt, Thiên Kiệt, lần này bác bị mắc mưu, mắc mưu.”

Mất một khoảng thời gian nghe ông Cao thuật lại sự tình, Phó Thiên Kiệt xem như cũng hiểu hết đầu đuôi sự việc.

Thấy hần ngồi im không nói câu nào mà chỉ nhíu mày, ông Cao nắm lấy cánh tay của Phó Thiên Kiệt nói thẳng: “Thiên Kiệt, cháu phải cứu bác, nhất định phải cứu bác! Bằng không công ty của bác chắc chắn sẽ phá sản.”

Phó Thiên Kiệt trầm ngâm một chút, nói: “Cháu biết rồi, bác Cao, trận này cháu giúp bác đánh, bác yên tâm. Đừng lo lắng nữa, cứ về trước nghỉ ngơi, tinh thần bình tĩnh lại một chút. Mười giờ ngày mai bác đến đây, chúng ta sẽ bắt đầu nghiên cứu đơn kiện.”

Nhận được một câu trả lời đầy thuyết phục, ông Cao vừa lòng đứng dậy đi về.

Diệp Nhã Ngạn thấy Phó Thiên Kiệt rót một ly nước, đặt trước mặt hần: “Tôi thật sự đã khuyên bác ấy nhiều lần, vậy mà bác ấy nói sao cũng nhất định phải nhờ đến cậu, cho dù tôi có đề cử một văn phòng luật sư khác bác ấy cũng không chịu, cố ý ngồi ở nơi này chờ cậu đến. Tôi biết Cao tiên sinh và Phó gia nhà cậu có quen biết, cũng không nỡ cự tuyệt, đành phải gọi cậu đến đây. Quấy rầy việc viết luận văn của cậu, thiệt ngượng ngùng.”

Phó Thiên Kiệt khoác tay: “Không có gì.”

“Nhưng mà... case này chỉ sợ khó đánh.”

Phó Thiên Kiệt lắc đầu, biểu tình trầm tĩnh: “Tôi biết! Thật sự không ngờ rằng, bác Cao sắp sáu mươi tuổi đời, còn nhìn không thấu cái loại chuyện này. Nữ nhân kia căn bản là kẻ lừa đảo, dùng sắc mê tâm, có thể không hại người sao?”

“Tiền bạc một khi đã ra đi, rất khó để quay trở về, nếu đối phương tìm nơi ẩn trốn, ngay cả tòa án cho dù có đòi cũng khó lòng mà đòi lại được...”

Phó Thiên Kiệt giơ tay lên, ý bảo Diệp Nhã Ngạn không cần phải nói thêm gì nữa: “Chuyện đó đương nhiên tôi biết, cho nên mọi thứ đều phải mau chóng. Liên hệ công ty trinh thám của Tiểu Dương, trước hết phải tìm ra người, còn nữa, nhờ bọn họ điều tra dòng tiền đó đang ở nơi nào, nếu biết chỗ giấu trước thì sự tình sẽ dễ đối phó hơn một chút.”

“Tôi đã biết.” Diệp Nhã Ngạn gật đầu, đi ra ngoài.

Còn lại Phó Thiên Kiệt ngồi một mình trên ghế, từng chút từng chút hồi tưởng về tình tiết vụ án vừa mới nghe, ở trong lòng âm thầm tính toán.

Sau khi nhận được một vụ án khó giải quyết, Phó Thiên Kiệt hầu như thường xuyên lui tới sở cảnh sát và pháp viện, còn phải viết luận văn, thực sự bận rộn đến thời gian để thở cũng không có, may là vụ án cũng thuận lợi phát triển theo chiều hướng tốt, người ủy thác có thể thở một hơi nhẹ nhõm.

Biết Phó Thiên Kiệt nhiều việc, Lam Sơ Hạ cũng không dám quấy rầy hần, về nhà liền trở vô phòng mình. Nếu bất ngờ gặp mặt Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ liền lộ ra cái mỉm cười, hy vọng sự cổ vũ im lặng này đối phương có thể nhìn thấy.

Buổi sáng hôm nay, lúc Phó Thiên Kiệt trở về thay quần áo, vừa lúc Lam Sơ Hạ đang chuẩn bị ra ngoài, hai người gặp thoáng qua. Thoạt nhìn cả hai người đều không có thay đổi gì, bất quá Phó Thiên Kiệt vẫn vẫn cảm phát hiện vài thứ.

Thừa dịp nghỉ trưa, Phó Thiên Kiệt vội vàng chạy đến cửa hàng bách hóa Tân Quang, ở quầy thanh toán một chai lọ gì đó rồi nhanh chóng chạy về văn phòng luật, tiếp tục đánh nhau với mấy án kiện.

Đương lúc Lam Sơ Hạ phát hiện ở bàn học của cậu có đặt một chai gì đó, cậu đầu tiên sững sốt một chút, sau đó liền cúi đầu. Mấy ngày nay Lam Sơ Hạ ở nhà quét dọn, từ nhà bếp ra tới phòng khách, phòng tắm, ban công đều được cậu lau dọn sạch sẽ, đôi bàn tay lúc nào cũng ngâm trong nước, da phồng lên, trở nên thô ráp, còn có chỗ không cẩn thận chảy máu.

Nhìn thấy chai dưỡng da tay, Lam Sơ Hạ cảm thấy trong lòng ẽ ảm. Chỉ có gặp thoáng qua mà Phó Thiên Kiệt cứ nhiên chú ý tới, lại còn tận tay mua cho cậu, hần rõ ràng bận rộn như vậy, trước kia chỉ có một

mình cha nuôi sẵn sóc quan tâm cậu như vậy mà thôi, lúc nào cũng chú ý xem cậu cần những gì, hiện tại người thứ hai là Phó Thiên Kiệt.

Tuy rằng hai người rất ít nói chuyện với nhau, ở cùng dưới mái nhà lại như hai kẻ xa lạ, nhưng là Phó Thiên Kiệt lúc nào cũng sẵn sóc Lam Sơ Hạ từ những chuyện nhỏ nhất, cậu có thể cảm nhận được điều đó.

Này có giống như “ca ca” không?

Nghĩ đến hai từ như vậy, nội tâm Lam Sơ Hạ một trận run rẩy.

Đặt chai dưỡng da xuống, Lam Sơ Hạ nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Buổi tối Phó Thiên Kiệt trở về, bắt gặp Lam Sơ Hạ đang cất đồ vào tủ lạnh, cậu nhìn thấy Phó Thiên Kiệt vừa định lên tiếng chào hỏi, đối phương lại nói trước: “Cậu không sử dụng?”

Lam Sơ Hạ trong lòng cả kinh, cuống quýt nhìn sang nơi khác.

Phó Thiên Kiệt lập tức đi tới, đóng cửa tủ lạnh, sau đó lôi kéo Lam Sơ Hạ vào phòng của cậu, trực tiếp lấy cái chai dưỡng da mở nắp ra, đổ một ít vào mu bàn tay Lam Sơ Hạ, rồi thay cậu xoa đều kem.

Lam Sơ Hạ nhìn trộm Phó Thiên Kiệt, phát hiện hắn cúi đầu, lực chú ý hoàn toàn tập trung việc làm trên tay, không có nhìn cậu.

Hai người không ai nói lời nào, Lam Sơ Hạ không dám nhìn biểu tình của Phó Thiên Kiệt, nhưng có thể nhận ra hắn không mấy vui vẻ, chỉ vỗ về bàn tay cậu, động tác rất nhẹ nhàng.

Sau một lúc, cảm giác khẩn trương biến mất, Lam Sơ Hạ cái mũi có chút chua xót, cậu sống ở cô nhi viện nhiều năm, rất ít khi nhận được sự ôn nhu này, hiện tại có người sẵn sóc như vậy, cậu cảm thấy có chút thỏa mãn và cảm động, nhưng chỉ cần nhớ đến chuyện Phó Thiên Kiệt từng làm với mình... không biết là nên yêu hay nên hận, tâm tình Lam Sơ Hạ cực kỳ mâu thuẫn.

Nằm trên giường, hai tay che lấy khuôn mặt, trên tay còn phảng phất cảm giác được sự đụng chạm khi nãy của Phó Thiên Kiệt. Trong lòng nảy sinh một chút tư vị không nói nên lời, Lam Sơ Hạ trần trọc đến nửa đêm cũng không ngủ được.

Đọc hồ sơ mà người ủy thác cung cấp, Phó Thiên Kiệt sau khi xem xong thở dài một hơi, thủ pháp của kẻ lừa đảo tương đối hoàn hảo, bản hợp đồng không có một chút sơ hở, trong điều khoản có mấy chỗ rất đáng nghi ngờ, mà bọn họ đúng là lợi dụng điểm này để lừa gạt.

“Cậu phát hiện ra gì sao?” Diệp Nhã Ngạn đứng lúc hỏi.

Phó Thiên Kiệt gật đầu, đem điều khoản ký kết cho Diệp Nhã Ngạn xem, Diệp Nhã Ngạn cầm lên đọc lại, liền hiểu ra vấn đề: “Nguyên lai là như vậy...”

“Mưu kế thực gian xảo, mượn danh nghĩa của đại lý đầu tư để lấy đi tiền đặt cọc, chờ khi bác Cao phát hiện đã chậm một bước.”

“Tổn thất lần này của bác ấy quả thật rất nghiêm trọng.”

Phó Thiên Kiệt không đồng ý lắc đầu: “Thương cân động cốt (vết thương động đến gân cốt) chưa nói tới, kẻ lừa đảo chính là nắm chắc được điểm này, cho rằng bác Cao mất tiền thì chỉ biết ngậm bồ hòn. Bởi vì lợi nhuận công ty chính sẽ ảnh hưởng đến các công ty con, theo tôi được biết thì con trai của bác ấy quản lý hai nhánh công ty con cũng thường làm ăn với ngân hàng tài chính, chuyện này xảy ra chắc chắn bác Cao không tùy ý mà để lộ ra ngoài.”

“Cho nên mấy kẻ đó mới dám làm liều như vậy.”

“Chính xác.”

“Nhưng hợp đồng là do chính bác ấy ký, hơn nữa chứng cứ trong tay chúng ta vẫn không đủ xác thực.”

“Cái vụ này sợ phải kéo dài khá lâu, được rồi, coi như nó là luận văn tốt nghiệp của tôi cũng được.”

Phó Thiên Kiệt toàn tâm toàn ý giải quyết công vụ, thường ở văn phòng từ sáng cho đến tận khuya.

Sáng sớm hôm nay, đương lúc Lam Sơ Hạ đang ăn sáng, điện thoại ở phòng khách đột ngột vang lên.

“Xin chào, cho hỏi Phó Thiên Kiệt có ở đây không?” Bên kia ống nghe truyền đến giọng của một người đàn ông xa lạ.

Hôm qua lúc cậu lên giường đi ngủ, Phó Thiên Kiệt vẫn không trở về, cậu nghĩ hẳn chắc đã ngủ lại ở văn phòng hoặc khách sạn gần đó, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Giọng nói trong điện thoại trở nên vội vàng: “Hắn có ở đó không? Em là Tiểu Hạ phải không?”

Nghe được người lạ kêu tên mình, Lam Sơ Hạ sửng sốt: “Dạ, là em...”

“Tiểu Hạ, anh là Diệp Nhã Ngạn, Thiên Kiệt tối hôm qua về nhà, vốn đã định là sáng nay bảy giờ họp, kết quả bây giờ vẫn chưa thấy mặt, anh thực lo lắng cho hắn, em nhanh vào phòng hắn xem thử coi.”

Lam Sơ Hạ vội buông ống nghe, hấp tấp chạy đến phòng ngủ của Phó Thiên Kiệt, lúc đẩy cửa ra, quả thực nhìn thấy Phó Thiên Kiệt.

Phó Thiên Kiệt hai mắt nhắm chặt như đang ngủ rất say, Lam Sơ Hạ nhẹ nhàng lại gần, phát hiện sắc mặt của Phó Thiên Kiệt bất thường, cậu nâng bàn tay sờ nhẹ lên trán hắn, thực nóng.

Trở lại chỗ điện thoại, Lam Sơ Hạ nói: “Hắn phát sốt, dường như rất nghiêm trọng, chỉ sợ không thể dậy nổi.”

“Anh sẽ lập tức đến đó, Tiểu Hạ, nhờ em chăm sóc hắn một chút.”

Lam Sơ Hạ cúp điện thoại xong chạy đến bên người Phó Thiên Kiệt. Lúc này Phó Thiên Kiệt đã tỉnh, muốn ngồi dậy nhưng đầu rất đau nên ngã trở lại giường.

Phó Thiên Kiệt siết tay thốt lên một tiếng: “Không xong.”

Lam Sơ Hạ thay Phó Thiên Kiệt lau mặt, rồi lấy túi chườm nước đá giúp hắn hạ nhiệt, nói: “Tôi mang anh đi bệnh viện nhé.”

“Không cần, cậu đến thư phòng, lấy máy tính cá nhân của tôi lại đây là được rồi.”

“Anh sốt như vậy rồi còn làm việc?”

Phó Thiên Kiệt nâng mắt phượng nhìn Lam Sơ Hạ, giọng nói không hờn không giận: “Nhanh đi, còn nữa, cậu cứ chuẩn bị đi học, bị muộn giờ rồi.”

“Tôi ở lại chăm sóc anh.”

“Không cần thiết.”

Nghe lời nói lạnh như băng của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ tuyệt không để ý, cậu giúp hắn ôm máy tính lại, sau đó đi lấy hòm thuốc, tìm thuốc hạ sốt cho Phó Thiên Kiệt uống.

Sau khi uống thuốc xong, Phó Thiên Kiệt lại nói với Lam Sơ Hạ: “Cậu nhanh đi học đi.”

“Tôi lo lắng cho anh.”

“Chỉ là phát sốt thôi, không chết được.”

Miền cường mở máy tính lên, mới nhìn thấy tư liệu, Phó Thiên Kiệt lại có cảm giác choáng váng, tựa đầu vào thành giường nghỉ ngơi.

Lam Sơ Hạ giúp hắn kê gối đầu vào sau lưng, để cho hắn dựa vào thoải mái một chút, sau đó lại khuyên hắn: “Anh đừng nên cậy mạnh, vẫn nên nghỉ ngơi một chút.”

“Không có thời gian.”

“Ăn tử sao?”

“Ừ.”

Nghe thấy chuông cửa reo, Lam Sơ Hạ chạy xuống lầu mở cửa, Diệp Nhã Ngạn đến, vẻ mặt lo lắng nhanh chân đi vào phòng.

Nhìn thấy Phó Thiên Kiệt nửa ngồi nửa nằm trên giường, Diệp Nhã Ngạn khẽ nói: “Cậu nên đi bệnh viện.”

“Không cần, thân thể của tôi như thế nào tôi tự biết.”

“Đừng lấy sức khỏe của mình ra mà đùa giỡn, cho dù hiện tại còn sức chống đỡ, nhưng đừng quên cậu còn phải lên tòa án biện hộ.”

Phó Thiên Kiệt hiển nhiên không quan tâm, “Anh đến vừa đúng lúc, tôi nói anh giúp tôi ghi lại, tôi đã nghĩ ra rồi.”

“Đừng náo loạn nữa Thiên Kiệt.”

“Nhanh lên, đừng dài dòng.”

Diệp Nhã Ngạn nhìn Lam Sơ Hạ đang đứng bên cạnh, cả hai người đều lộ ra bộ dạng bất đắc dĩ: “Cậu không muốn đi bệnh viện, vậy kêu bác sĩ tới đây đi!”

Diệp Nhã Ngạn một bên gọi điện thoại, Lam Sơ Hạ một bên thay một túi chườm đá mới cho Phó Thiên Kiệt.

“Bác sĩ một lát nữa sẽ đến.” Sau khi gọi xong, Diệp Nhã Ngạn bước đến.

Lúc này Phó Thiên Kiệt nhìn Lam Sơ Hạ phát tay: “Cậu, đến trường đi.”

“Chờ bác sĩ đến tôi sẽ đi.”

Phó Thiên Kiệt không còn sức để nói thêm gì nữa, đành phải nhắm mắt lại.

Chờ hai người kia bắt đầu thảo luận vụ án, Lam Sơ Hạ thức thoir rồi đi, tuy nhiên cậu vẫn rất lo lắng, khiêng cái ghế đặt gần cánh cửa phòng ngủ, mở quyển sách ngồi đọc.

Bác sĩ một chốc đã đến, sau khi kiểm tra sơ bộ liền kết luận là do hấn làm việc quá độ, lại chịu lạnh nên sốt cao, bác sĩ chích cho Phó Thiên Kiệt một mũi, lấy ra một số thuốc, dặn dò xong xuôi rồi nói mai sẽ quay lại.

“Cậu a, mệt mỏi quá độ cũng không chịu nghỉ ngơi.” Diệp Nhã Ngạn nén giận nói.

Phó Thiên Kiệt hoàn toàn không hề lo lắng bệnh tình của hấn, chỉ hỏi: “Nãy giờ những gì tôi nói anh có nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ, nhớ kỹ.”

Lúc này Phó Thiên Kiệt đề cao âm thanh thêm một chút: “Tiểu Hạ, đến trường đi.”

Lam Sơ Hạ không còn lý do để ở lại nữa, đành phải nghe lời.

Diệp Nhã Ngạn đuổi theo, ở cửa nói khẽ với cậu: “Tiểu Hạ, Thiên Kiệt không muốn đi bệnh viện, mấy ngày nay làm phiền em chiếu cố hấn.”

“Dạ.” Lam Sơ Hạ trịnh trọng gật đầu.

“Hôm nay chờ em đi học về anh sẽ rời đi, em cứ yên tâm.”

“Cám ơn anh.” Nhìn thấy vẻ mặt ôn hòa của người trước mặt, Lam Sơ Hạ quả thực rất cảm kích.

“Không cần khách sáo, em đến trường đi, hiện tại đã có anh lo.”

Ngồi trong phòng học, Lam Sơ Hạ không thể tập trung nghe giảng, luôn nghĩ đến Phó Thiên Kiệt, tan học cậu liền vội vàng chạy về nhà.

Diệp Nhã Ngạn đem thuốc cùng tờ giấy ghi thời gian uống thuốc giao cho Lam Sơ Hạ, dặn dò cậu: “Nhớ cho hấn ăn đúng giờ, rồi giúp hấn đổi túi chườm đá thường xuyên, bác sĩ đã chích cho hấn một mũi hạ sốt. Còn nữa, hấn chỉ có thể ăn một số thức ăn thanh đạm thôi.”

“Em đã biết, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh.”

Diệp Nhã Ngạn rút ra tờ danh thiếp đưa cho Lam Sơ Hạ: “Đây là danh thiếp của bác sĩ, nếu về sau Thiên Kiệt cầu kính không muốn đi bệnh viện, thì em cứ mời bác sĩ đến nhà.”

Sau khi tiễn Diệp Nhã Ngạn, Lam Sơ Hạ cất kỹ tấm danh thiếp, rồi vào phòng ngủ xem Phó Thiên Kiệt. Hắn đang nằm đắp chăn trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, kế bên còn lưu một đồng giấy tờ, máy tính vẫn còn mở.

Sờ nhẹ cái trán Phó Thiên Kiệt, đã không còn nóng giống như lúc sáng, Lam Sơ Hạ ghé đầu vào bên giường nhìn khuôn mặt đang ngủ của hắn.

Đột nhiên Phó Thiên Kiệt mở to mắt, nhìn thấy Lam Sơ Hạ, hắn nói: “Chỉ lộ có một cái đầu, dọa chết người.”

Lam Sơ Hạ thấy Phó Thiên Kiệt vẫn còn tâm tình đùa giỡn, tinh thần thoát nhìn tốt hơn rất nhiều so với lúc sáng, cậu hỏi: “Anh có đói bụng không?”

“Có một chút.”

“Tôi nấu cháo cho anh ăn có được không?”

“Có thể ăn sao?”

“Ăn rồi thì anh sẽ biết.”

Lam Sơ Hạ nấu cháo hoa, sợ không đậm đà, liền cắt cà rốt và khoai tây thành hạt lựu bỏ vào, lại bỏ thêm chút thịt chà bông, xong đầu đó mới bung vào phòng Phó Thiên Kiệt.

Nhìn thấy bộ dạng suy yếu của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ phải dìu hắn ngồi dậy, xong rồi tính dứt cho hắn ăn, nhưng hắn lại ngược mắt trừng cậu: “Cậu cho tôi là con nít ba tuổi sao?”

“Anh là con mèo bệnh.”*

“Không tồi, dám trêu chọc tôi.”

Lam Sơ Hạ ngượng ngùng cúi đầu nở nụ cười, cầm bát cháo hoa đưa qua cho Phó Thiên Kiệt.

Sau khi ăn xong, Lam Sơ Hạ nhận lại cái bát không. Phó Thiên Kiệt dùng khăn lau miệng, nói: “Lần sau mua loại thịt chà bông khác.”

“Cái gì?”

“Lần sau nếu có mua thì hãy ăn thử trước rồi hãy mua.”

“Anh như thế nào biết tôi không có ăn thử trước?”

Phó Thiên Kiệt cấp cho Lam Sơ Hạ một ánh mắt ý chỉ ‘anh làm sao không biết được’, làm cho cậu cảm thấy thực thất bại.

“Được, tôi đã biết.”

Phó Thiên Kiệt nghĩ muốn kêu Lam Sơ Hạ cứ trở về phòng, nhưng mà cậu không muốn đi, ngồi trên sàn nhà kế bên cái giường của Phó Thiên Kiệt chăm chú đọc sách, Phó Thiên Kiệt bất đắc dĩ đành phải chịu theo ý cậu, cầm hồ sơ lên xem.

Phòng ngủ yên lặng, chỉ có tiếng lật sách ngẫu nhiên vang lên, hai người một trên giường một dưới giường, ai cũng không phát ra tiếng động.

Cái cảm giác có người quan tâm ở bên cạnh, làm trong lòng bệnh nhân Phó Thiên Kiệt sinh ra một tia rung động. Không biết khi trở lại bình thường, Lam Sơ Hạ có thể ở bên người hắn như vậy không? Thoạt nhìn cậu với hắn càng thêm thân thiết, càng ngày khoảng cách càng gần, thật sự như ‘em trai’. Nghĩ như vậy, trong lòng Phó Thiên Kiệt giống như bị kim châm. ‘Em trai’, ‘em trai’ của hắn...

Uống thuốc xong, Phó Thiên Kiệt tỏ vẻ buồn ngủ, muốn Lam Sơ Hạ cũng nên đi nghỉ ngơi, nhưng Lam Sơ Hạ lại nhất quyết không chịu đi.

“Cậu nhanh trở về phòng mình đi, đừng làm phiền tôi.”

“Tôi lo lắng cho anh, nên phải lưu lại.” Ôm chặt đến đây, Lam Sơ Hạ trải ra sàn nhà.

“Cậu đừng xằng bậy nữa, ngủ trên mặt đất sẽ cảm lạnh, cậu không muốn bị bệnh giống tôi chứ?”

Lại lấy thêm một cái chăn khác để đắp, Lam Sơ Hạ nói: “Sẽ không như vậy đâu, anh bị bệnh là bởi vì anh quá mệt mỏi, thân thể suy yếu cho nên gió lạnh mới thừa dịp mà vào, tôi cũng đâu có giống anh.”

Phó Thiên Kiệt thật sự không còn sức để ngăn cản cậu, đành phải tắt đèn, hai người đều chìm vào giấc ngủ.

Do trong lòng còn lo lắng sức khỏe của Phó Thiên Kiệt, cho nên Lam Sơ Hạ ngủ không say, nửa đêm cậu tỉnh dậy, vội vàng nhìn Phó Thiên Kiệt. Thấy hắn ngủ thực trầm, hô hấp đều đều, Lam Sơ Hạ nhẹ nhàng sờ trán Phó Thiên Kiệt, phát hiện hắn vẫn còn có chút nóng.

Nhìn khuôn mặt trầm tĩnh ngủ của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ nhin không được nhẹ nhàng vuốt ve hai má của hắn, cho dù đang bị bệnh, nhưng khuôn mặt anh vẫn như cũ tràn đầy mị lực, hấp dẫn ánh mắt cậu.

Không biết bắt đầu từ khi nào, khi Lam Sơ Hạ cảm nhận được hơi thở gần gũi, nhiệt độ cơ thể của Phó Thiên Kiệt, đã không còn tâm hoảng ý loạn nữa, cũng không còn để ý quá nhiều sự đụng chạm của hắn. Từ sau khi bước chân vào nhà này, cậu biết Phó Thiên Kiệt đối xử với cậu rất tốt, ẩn sau khuôn mặt lạnh lùng là sự săn sóc chân thành, ấm áp, mà hiện tại, Lam Sơ Hạ đã nguyện ý đến gần hắn, muốn được hắn ôm, cũng muốn được ôm hắn.

昵图网 www.nipic.com BY: blf

NO:20090919133944078581

空气精灵

8. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phó Thiên Kiệt tỉnh dậy nhìn thấy Lam Sơ Hạ đã tỉnh rồi, lúc này đang ghé vào bên giường, kê cằm lên tấm nệm hằn đang nằm.

“Cậu có biết cậu giống như cái gì không? Tựa như trò chơi đánh địa thử ấy, từ trong cái lỗ thò đầu ra.” Nhìn thấy đôi mắt đen trong veo của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt nhin không được nói.

* Trò chơi ‘đánh địa thử’ (đánh chuột đồng) : là trò chơi dùng gậy đánh những con thú đưa đầu lên từ trong lỗ để tính điểm.

Nâng tay sờ lên trán của Phó Thiên Kiệt, vẫn còn nóng, Lam Sơ Hạ lộ ra thần sắc lo lắng: “Tại sao vẫn chưa hạ sốt, không phải nói tiêm thuốc xong sẽ khỏe sao?”

“Không nhanh như vậy đâu.”

Đỡ Phó Thiên Kiệt vào phòng tắm để rửa mặt chải đầu, Lam Sơ Hạ đi nấu bữa sáng, nghe thấy Phó Thiên Kiệt một bên rửa mặt một bên cảm râm đói bụng, cậu ở nhà bếp cười trộm không ngừng.

Lam Sơ Hạ chiên trứng ốp la với bánh mì sandwich, hâm nóng sữa. Lúc đang ăn, Phó Thiên Kiệt lại nói: “Cậu đến trường đi.”

“Hôm nay là cuối tuần.”

Phó Thiên Kiệt ‘vậy à’ một tiếng, lộ ra vẻ mặt sầu não.

Bác sĩ lại đến, tiêm cho Phó Thiên Kiệt một mũi nữa, khi tiễn bác sĩ đến cửa, Lam Sơ Hạ lo lắng hỏi han: “Bác sĩ, tại sao cơn sốt của hần vẫn không hết?”

Bác sĩ giải thích rằng chủ yếu là do hần lúc trước làm việc mệt mỏi, cần thời gian để hồi phục, dặn dò Lam Sơ Hạ đúng giờ cho người bệnh uống thuốc, giúp hần thay túi chườm đá, chú ý quan sát tình huống thân thể của hần, nếu có dị trạng thì phải nhanh chóng liên hệ ngay lập tức. Sau đó, Diệp Nhã Ngạn cũng đến đây, tiếp tục cùng Phó Thiên Kiệt xử lý công việc. Nhìn thấy Phó Thiên Kiệt bệnh thành cái dạng như vậy rồi còn muốn làm việc, Lam Sơ Hạ muốn khuyên can hần, nhưng vẫn không nói ra lời.

Nhận thấy nỗi băn khoăn của Lam Sơ Hạ, Diệp Nhã Ngạn khẽ nói cho cậu biết, “Thiên Kiệt là như vậy, chỉ cần tiếp nhận một case liên tập trung xử lý cho xong hết, chưa làm xong hần sẽ không an tâm. Em cứ yên tâm, chính hần trong lòng sẽ biết chừng mực. Nếu hần biết nghĩ như vậy thì không cần lo lắng quá.”

Thấy hai người lại bắt đầu thảo luận vụ án, chính mình không giúp được gì, nhưng lại luyến tiếc rời đi, Lam Sơ Hạ đành cầm sách giáo khoa, ngồi dựa vào cánh cửa ngoài phòng ngủ, một bên đọc sách một bên lắng nghe.

Phó Thiên Kiệt dùng chứng cứ hợp lý để phân tích chi tiết, một bên nói, Diệp Nhã Ngạn một bên ghi chép, ngẫu nhiên chen vào một câu. Mặc dù Phó Thiên Kiệt đang bị bệnh, nhưng phân tích lại rất rõ ràng, nhất nhất vạch ra những điểm đáng ngờ trong vụ án.

“Như vậy, xem ra để thắng vụ kiện này là không thành vấn đề.”

Phó Thiên Kiệt cười nói: “Đương nhiên. Bất quá mấu chốt hiện tại là phải tìm ra được tài khoản ngân hàng của đối phương, nếu không cho dù thắng kiện, nhưng không bù được tổn thất thì làm được gì nữa.”

“Pháp viện có thể dùng biện pháp cưỡng chế.”

“Bọn họ một mực khẳng định không có tiền, thì cưỡng chế có ích lợi gì.”

“Hiện tại cũng chỉ có ngồi chờ tin tức công ty trình thám lấy về mà thôi.”

“Nhã Ngạn, anh trở về đi. Thứ hai tuần sau chúng ta sửa sang lại đơn kiện.”

“Cậu có thể đi làm chứ?”

“Có cái gì mà không thể.”

Diệp Nhã Ngạn bất đắc dĩ cười cười, bắt đầu dọn dẹp lại tư liệu trong tay.

Sau khi tiễn Diệp Nhã Ngạn về, Lam Sơ Hạ rót nước vội đưa tới cho Phó Thiên Kiệt uống, ở một bên thở dài: “Làm luật sư thật không dễ dàng.”

“Bất cứ nghề nào cũng có khó khăn trong đó. Đúng rồi, thí sinh, cậu tính thi ngành nào?”

“Tôi... .. vẫn chưa nghĩ ra.”

“Cẩn thận suy nghĩ.”

“Đã biết.”

Phó Thiên Kiệt nằm xuống nghỉ ngơi, chỉ trong chốc lát liền chìm vào giấc ngủ. Lam Sơ Hạ canh giữ ở bên giường, thấy hần sắc mặt bình tĩnh, nghĩ đến công việc ngày thứ hai mà hần nói vừa nãy, như vậy khoảng thời gian này hần sẽ không làm việc nữa, cậu không khỏi yên tâm.

Nghe Lam Sơ Hạ nói muốn đi làm cơm chiều, Phó Thiên Kiệt hỏi: “Cậu sẽ không làm cháo hoa nữa đi.”

“Bác sĩ nói anh cần phải ăn đồ thanh đạm.”

“Có thể ăn món khác được không?”

Thấy người bệnh này tựa hồ như đang làm nũng, Lam Sơ Hạ cảm thấy buồn cười. Ở Phó gia, Phó Thiên Kiệt chính là con út, không biết hần có hưởng anh trai chị gái bày ra biểu tình như thế không. Cậu nghĩ một người nam nhân như Phó Thiên Kiệt hần là rất ít làm ra loại chuyện này.

Lam Sơ Hạ lấy tôm trong tủ lạnh ra, lột vỏ, nêm một chút muối, cậu tính nấu cháo hoa tôm và đậu xanh. Nghe thấy mùi thơm ngát từ bát cháo, Phó Thiên Kiệt ngón trở động mạnh.

“Ăn ngon không?”

Phó Thiên Kiệt gạt đầu: “Không tồi, không nghĩ rằng cậu còn có thể nấu được như vậy.”

“Tôi chỉ làm theo khả năng thôi.”

“Cậu rất có khiếu.”

“Nghe chị Dao nói anh nấu ăn cũng rất ngon.”

Phó Thiên Kiệt ừ một tiếng: “Khó có được lúc bà chị già này nói một câu nghe được.”

“Chị lúc nào cũng khen ngợi anh hết.”

“Chờ tôi hết bệnh rồi sẽ nấu cho cậu ăn.”

Lam Sơ Hạ nghĩ ngợi rồi nói: “Hay là thôi đi, anh bận rộn như vậy.”

Động tác ăn cơm của Phó Thiên Kiệt ngừng một chút, ánh mắt xẹt qua một tia ảm đạm, sau đó nói: “Cũng phải.”

Buổi tối, Lam Sơ Hạ vẫn ngủ ở trên sàn nhà kế bên giường của Phó Thiên Kiệt, Phó Thiên Kiệt cảm thấy không được ổn, “Tiểu Hạ, quay về phòng ngủ của cậu đi.”

“Tôi không sao.”

“Như vậy không tốt.”

“Thật sự không sao mà.”

Phó Thiên Kiệt nghĩ nói: “Nếu không cậu lên đây ngủ chung với tôi cũng được.”

Lam Sơ Hạ sững sốt: “Có thể chứ?”

“Giường lớn như vậy, đừng nói hai người, bốn người ngủ vẫn còn được. Nếu cậu không ngại thì cứ lên đi.”

Phó Thiên Kiệt xoay người nằm qua một bên, Lam Sơ Hạ cũng trèo lên nằm bên còn lại.

Sau khi tắt đèn, Phó Thiên Kiệt như thế nào cũng không ngủ được. Từ nhỏ hắn có bệnh khiết phích, chưa từng để cho bất luận kẻ nào chia sẻ cái giường. Bây giờ không biết vì cái gì lại có thể dễ dàng chấp nhận Lam Sơ Hạ. Nghe thấy phía sau có tiếng ma sát nhỏ, không biết là cậu đã ngủ hay chưa.

Lam Sơ Hạ lui ở một góc trên chiếc giường lớn, nhìn bóng dáng của Phó Thiên Kiệt trong đêm. Khoảng cách của hai người khá xa, tuyệt đối không có khả năng đụng chạm vào người đối phương. Lam Sơ Hạ trong lòng kêu thở hai tiếng ‘ca ca’, lại phát hiện mình không thể mở miệng được. Rõ ràng rất muốn gần gũi Phó Thiên Kiệt, vì cái gì? Trong lòng giống như pháo hoa, cứ chọt lóe lên!

Một đêm này, hai người đều không thể ngủ ngon.

Thời điểm bác sĩ đến, bệnh tình của Phó Thiên Kiệt đã chuyển biến tốt đẹp. Bác sĩ chỉ còn dặn dò hắn chú ý nghỉ ngơi.

“Dường như thật sự đã tốt hơn rất nhiều.” Lam Sơ Hạ sờ cái trán của Phó Thiên Kiệt.

“Tiếp qua một đêm nữa hẳn sẽ không sao. Ngày thứ hai đi làm không thành vấn đề.”

“Anh không cần vất vả quá.”

“Tôi sẽ biết chừng mực.”

“Anh mới không có.”

“A, còn biết tranh luận nữa.”

Lam Sơ Hạ đỏ mặt, xoay người chạy đi, Phó Thiên Kiệt ngồi ở bên giường cười không ngừng.

Tựa vào cánh cửa nhà bếp, Phó Thiên Kiệt oán giận nói: “Lại là cháo hoa.”

“Bác sĩ đã dặn rồi. Sau khi đi làm, nếu anh có ăn ở bên ngoài thì chú ý nên ăn những món nhẹ thôi.” Lam Sơ Hạ quay sang nhìn Phó Thiên Kiệt, cẩn thận nhắc nhở.

“Dài dòng.”

“Người bị bệnh là ai?”

“Cậu nếu không làm món khác, thì tôi sẽ đích thân làm vậy.”

“Vậy anh muốn ăn cái gì?”

“Quên đi, cậu làm cái gì tôi ăn cái nấy.”

Lam Sơ Hạ bật cười “Anh rãnh quá!”, Phó Thiên Kiệt liếc cậu một cái nhưng không trả lời.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Nhã Ngạn lại tới nữa, Phó Thiên Kiệt đuổi Lam Sơ Hạ đến trường, Lam Sơ Hạ đành về phòng soạn tập vở. Đeo túi xách trên vai, Lam Sơ Hạ trước khi mở cửa lại kiểm tra túi xách thêm lần nữa, cậu sợ mình bỏ quên vài cuốn sách giáo khoa trong phòng Phó Thiên Kiệt. Quả nhiên, cậu phát hiện mình để quên vài cuốn sách, cậu nhớ đã để nó trên cái tủ ngay đầu giường, vì vậy mà cậu nhanh chóng đi lên lầu.

Lấy sách xong, Lam Sơ Hạ một lần nữa đóng cửa phòng ra ngoài, lúc này, cậu nghe được cuộc nói chuyện từ phòng Phó Thiên Kiệt truyền đến, là giọng của Diệp Nhã Ngạn, “Thiên Kiệt, Tiểu Hạ thực quan tâm cậu a, tôi còn lo lắng cái khuôn mặt quỷ của cậu sẽ dọa đến em ấy, kết quả ngược lại, hai người ở chung rất tốt, quả nhiên là có duyên phận.”

Trong phòng, Phó Thiên Kiệt nghe được tiếng đóng cửa ở ngoài, hần nghĩ Lam Sơ Hạ đã đi đến trường, vì thế nói thẳng, “Đừng nói đến duyên phận, tôi cùng em ấy sợ chỉ có nghiệt duyên.”

Nghe một câu như thế, Lam Sơ Hạ dừng bước. Phó Thiên Kiệt vì sao lại nói như vậy, Lam Sơ Hạ cảm thấy thực kỳ quái, nghĩ rằng bọn họ chắc đã tưởng cậu đến trường rồi, cho nên Lam Sơ Hạ nhẹ chân đi đến trước cửa phòng, dựa lưng vào tường ngồi chồm hổm xuống, tính ở sau lưng nghe lén suy nghĩ của Phó Thiên Kiệt về mình.

Diệp Nhã Ngạn đối với lời nói của Phó Thiên Kiệt có chút kỳ quái, “Cái gì? Tại sao lại nói như vậy, như thế nào lại là nghiệt duyên?”

“Đương nhiên là.....” Phó Thiên Kiệt thở ra một hơi, trong giọng nói tràn đầy sự hối hận cùng mâu thuẫn không nên lời.

“Hai người vừa mới sinh hoạt cùng nhau a, những lời này của cậu thật kỳ quái. Tiểu Hạ vừa mới đến Phó gia không bao lâu, lấy tính tình của cậu, cùng em ấy ở chung tốt như vậy, chắc chắn là có duyên phận anh em, như thế nào.....”

‘Anh em’, hai từ này làm đầy lòng Phó Thiên Kiệt nảy sinh một loại xúc động mạnh, hần đột nhiên muốn nói ra hết, bệnh tình làm cho hần có cảm giác yếu ớt vô lực. Mấy ngày nay hần được Lam Sơ Hạ quan tâm chăm sóc, có lẽ, xem như nội tâm muốn tự thú, nhưng hần lại không thể nói với Tiểu Hạ, đành hướng Diệp Nhã Ngạn bộc bạch cũng tốt, Nhã Ngạn là người mà hần có thể tin nhiệm. Nếu tiếp tục nhịn xuống nữa Phó Thiên Kiệt sợ hần sẽ không chịu đựng nổi.

“Chúng tôi không phải anh em.”

Nghe một câu này của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ giật mình, Phó Thiên Kiệt lần trước ở trước mặt mình tỏ vẻ muốn làm anh em, hiện tại Phó Thiên Kiệt lại nói không phải, điều này làm trong lòng Lam Sơ Hạ cảm thấy thực ủy khuất. Tại sao? Tại sao lại không phải anh em? Vậy hần xem cậu là cái gì? Rõ ràng đã từng nói.....

“Thiên Kiệt, đừng như vậy, thân thể Tiểu Hạ cậu cũng không phải là không biết, hiện tại em ấy bước chân vào Phó gia, chứng minh cùng Phó gia hữu duyên, cậu đã đối xử tốt với em ấy, còn Tiểu Hạ lại đáng yêu như vậy.”

“Đối xử tốt.....” Phó Thiên Kiệt lập lại, sau đó cười khổ, “Nhã Ngạn, nếu tôi nói người tổn thương em ấy sâu nhất là tôi, anh có tin không?”

“Cái gì?” Diệp Nhã Ngạn không thể tin được vội hỏi, “Làm sao vậy? Cậu đã làm gì với Tiểu Hạ?”

Bên ngoài phòng, Lam Sơ Hạ ngây ngẩn cả người. Phó Thiên Kiệt đang nói cái gì?

Tổn thương..... là lần mình bị phông kia sao? Không, sẽ không, nếu là chuyện kia, hẳn không cần thiết phải nói ‘tổn thương sâu nhất’.

Phó Thiên Kiệt tiếp tục nói, “Nhã Ngạn, anh còn nhớ kì nghỉ hè năm kia lúc tôi quay về Cao Hùng không?”

“Nhớ chứ. Cậu ở bên đó gọi điện thoại cho tôi, nói là chơi đến sắp đi rồi. Trước đó vì chuyện thi cử và áp lực công việc, cậu nói muốn phát tiết một chút. Tôi đã khuyên cậu đừng uống nhiều rượu, chạy xe cẩn thận, tôi vẫn còn nhớ.”

“Đây không phải lần đầu tiên tôi gặp Tiểu Hạ, trước khi em ấy đến Phó gia tôi đã gặp rồi, chính là tại cái khách sạn nơi tôi ngủ lại. Tôi..... tôi cường bạo Tiểu Hạ.....”

“Cái gì!” Diệp Nhã Ngạn hoảng sợ hô lên.

Bên ngoài, Lam Sơ Hạ sợ ngây người. Phó Thiên Kiệt vẫn còn nhớ, thậm chí hẳn nhớ rất rõ cậu, hẳn nhớ cả những chuyện xảy ra! Lam Sơ Hạ hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống sàn nhà, sợ hãi cùng bị thương nẩy lên trong lòng, nước mắt lập tức liền rơi xuống.

Nguyên lai Phó Thiên Kiệt vẫn một mực diễn trò! Hắn vờ như không nhận ra mình, ở lần đầu tiên gặp nhau, chính mình cũng làm bộ không nhận ra hắn. Nghĩ đến chuyện này, Lam Sơ Hạ có cảm giác bị lừa gạt.

Giọng nói của Phó Thiên Kiệt truyền đến, “Tôi thật sự rất hối hận.....”

“Tại sao, tại sao lại có thể như vậy? Thiên Kiệt, tôi không tin cậu lại làm ra loại chuyện như vậy! Lúc đó Tiểu Hạ còn nhỏ, hiện tại vẫn chưa trưởng thành, cậu như thế nào có thể..... cường bạo..... trời ạ, Thiên Kiệt cậu.....”

“Ngay cả chính tôi cũng không tin nổi.”

“Sao lại thế này?” Diệp Nhã Ngạn hỏi.

Sau khi thở dài, Phó Thiên Kiệt ân hận kể ra ngọn nguồn câu chuyện, “Khi đó nghỉ hè sắp hết, A Li, bạn của tôi, anh cũng có quen, hẳn nói muốn tặng cho tôi một món quà, là loại quà gì chắc anh cũng hiểu, nhưng vì tôi cần phát tiết hết những áp lực đọng lại trong người đã lâu, vì thế tôi tiếp nhận.....”

Ngoài phòng, Lam Sơ Hạ lẳng lẳng lắng nghe. Phó Thiên Kiệt nói tiếp, “Ở khách sạn, tôi nhìn thấy một nam hài, em ấy phi thường đáng yêu, chính là loại hình mà tôi thích nhất, tôi cứ nghĩ rằng em ấy là MB, thật sự, lúc đó tôi hoàn toàn không suy nghĩ được. Tôi ôm em ấy, em ấy giãy dụa, tôi cứ nghĩ là do em ấy đang diễn trò, nếu như lúc đó tôi tỉnh táo, có thể nghe thấy em ấy đang khóc vì cái gì, có lẽ.....”

Nói xong, Phó Thiên Kiệt thở dài một tiếng, phát ra tiếng cười khê, “Sau đó tôi suy nghĩ, có thể ngay từ lúc thấy em ấy, tôi đã không thể khống chế được ý muốn giữ lấy em ấy, cho nên trong tiềm thức, căn bản không có nguyện ý buông em ấy ra. Ngày hôm sau, tôi đến bệnh viện, nhìn thấy em ấy bị thương, còn A Li lại nói do khách sạn đưa nhầm chìa khóa, nam hài kia không phải MB, em ấy trở thành vật hi sinh bị tôi cường bạo dưới thân..... tôi đưa ra bồi thường, em ấy cũng không yêu cầu bất cứ cái gì, mà kì nghỉ của tôi cũng đã hết. Tôi nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại em ấy nữa, kết quả..... chuyện sau đó anh cũng biết, Tiểu Hạ, em ấy lại một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi, nhưng lại trở thành em trai của tôi.....”

“Cậu cũng không phải cố ý muốn đả thương.....” Sau một lát im lặng, Diệp Nhã Ngạn lên tiếng, hẳn không biết phải an ủi Phó Thiên Kiệt như thế nào, hai người họ thật quá khó khăn để nhìn mặt nhau.

“Tôi thề tôi thật sự không muốn.....”

“Vậy vì cái gì lúc em ấy phản kháng.....” Diệp Nhã Ngạn lại hỏi.

“Khụ, Nhã Ngạn, thời điểm đó tôi cứ cho rằng em ấy là MB, tôi nghĩ, nếu dừng lại thì nam hài đáng yêu này sẽ cùng nhóm bạn ở sau lưng cười nhạo năng lực của tôi, kia cũng quá..... vì thế tôi.....” Phó Thiên Kiệt

cực kỳ quần bách, không biết nói như thế nào mới tốt, Diệp Nhã Ngạn hiểu được ý tứ của hắn, biểu tình cũng trở nên xấu hổ, hai người trầm mặc một hồi.

“Nhìn xem, tôi đã làm cái gì với Tiểu Hạ.....” Phó Thiên Kiệt hối hận thở dài, “Em ấy không nhớ tôi, cho nên tôi nghĩ tất cả đều là chuyện quá khứ, kết quả chính mình mang cảm giác tội lỗi ngày càng nặng, tôi lại không muốn gợi lên nỗi đau của Tiểu Hạ, nhưng là tôi cũng không biết tôi còn có thể ngụy trang ở trước mặt em ấy bao lâu.....”

“Thiên Kiệt, đó là một hiểu lầm.....” Diệp Nhã Ngạn nhẹ giọng an ủi.

“Không, là sai lầm, sai lầm lớn nhất của tôi.....”

Lại trầm mặc một hồi, giọng nói Phó Thiên Kiệt vang lên lần nữa, hắn cùng Diệp Nhã Ngạn lại bắt đầu thảo luận vụ kiện, bọn họ không còn nói gì khác.

Bên ngoài, trong mắt Lam Sơ Hạ chứa đầy lệ, kinh ngạc nghe hết lời nói của Phó Thiên Kiệt, trong lòng vừa đau, vừa oán, vừa phẫn uất cùng sự bất đắc dĩ không nói nên lời, nhưng xen lẫn cảm xúc hỗn loạn đó lại ẩn ẩn một niềm vui sướng. Nguyên lai sự tình là như vậy, Phó Thiên Kiệt không phải cố ý đã thương mình? Hắn lúc nào cũng hối hận. Lam Sơ Hạ nhớ lại lúc ở phòng bệnh nghe được cuộc trò chuyện của hắn, mơ hồ thoáng qua vài câu chính xác có “từ nơi này tìm MB” “tôi không biết”...

Sau khi biết hết thấy mọi việc, vết thương cũ trong lòng lại bị xốc lên, nhưng lúc này đây, cảm giác đau đớn lại giảm bớt, sinh ra một loại vui sướng khác, nội tâm giống như ly thủy tinh bị đập vỡ, Lam Sơ Hạ lặng lẽ đeo túi xách, ly khai.

Ở trường, Lam Sơ Hạ cả ngày trời ngồi ngẩn ngơ, không thể tập trung nghe giảng được, trong đầu cậu cứ nhớ tới lời nói của Phó Thiên Kiệt, còn quan sát những hành vi từ đó tới nay của hắn, cậu lại càng thấy rõ chân tướng. Nguyên lai là cậu hiểu lầm hắn. Tuy rằng hiện tại vẫn không có cách nào tiêu tan, nhưng Lam Sơ Hạ cảm thấy mình cần một lần nữa xem lại con người Phó Thiên Kiệt.

Sau khi tan học về đến nhà, Lam Sơ Hạ đứng trước giường Phó Thiên Kiệt, cậu đột nhiên phát hiện mình không còn sợ hãi khi đối mặt với hắn nữa, cậu còn có thể nhìn thẳng vào đôi mắt phượng đen láy kia. Rõ ràng vẫn khuôn mặt đó, nhưng bây giờ trong mắt cậu đã trở nên ôn nhu rất nhiều, giống như thay đổi thành một người khác.

Phó Thiên Kiệt cảm thấy có chút kỳ quái, hắn hỏi: “Có chuyện gì vậy? Có phải vì mấy ngày nay tôi không cạo râu nên hình tượng bây giờ nhìn rất già nua nghèo túng?”

Lam Sơ Hạ lắc đầu, “Không phải.”

“Vậy vì sao cậu lại nhìn tôi?” Bị đôi mắt trong veo của Lam Sơ Hạ nhìn chăm chú, tim Phó Thiên Kiệt bỗng dưng đập nhanh hơn bình thường.

“Không có gì.” Lam Sơ Hạ trả lời một câu như vậy, sau đó nhẹ nhàng đi ra, chuẩn bị bữa tối cho hai người.

Lúc tối, Lam Sơ Hạ vẫn ngủ ở một bên trên chiếc giường lớn của Phó Thiên Kiệt. Gần sáng, Lam Sơ Hạ tỉnh, vểnh tai nghe ngóng, thấy Phó Thiên Kiệt hít thở đều đặn. Vẫn có chút lo lắng, Lam Sơ Hạ lặng lẽ ngồi dậy, chậm rãi tới gần Phó Thiên Kiệt, nhẹ nhàng lấy tay phủ lên trên trán của hắn, nhiệt độ đã trở lại bình thường. Chỉ cần hết sốt, bệnh sẽ rất nhanh khỏi, trong lòng Lam Sơ Hạ thật cao hứng.

Ánh nắng mặt trời từ cửa sổ chiếu vào phòng, làm cho Lam Sơ Hạ thấy rõ được khuôn mặt đang ngủ say của Phó Thiên Kiệt, mấy ngày nay hắn không có cạo râu, trên cằm lỉnh phính vài cọng râu ngắn nhô lên, hình thành một mảng xanh đen. Lam Sơ Hạ không khỏi sờ lại cằm mình, cái loại này trông mắt Phó Thiên Kiệt chắc chỉ tính là lông tơ thôi. Lam Sơ Hạ nhịn không được nhẹ nhàng sờ cằm hắn, đầu ngón tay truyền đến cảm giác ngứa ngứa làm cho cậu muốn cười.

Khi ngủ nhìn Phó Thiên Kiệt không còn lạnh lùng nữa, hơi thở trầm tĩnh mang theo một chút nét trẻ con. Chạm đến khuôn mặt tuần tú kia, nghĩ đến bộ dáng suy yếu nhưng ương ngạnh của hắn, trong lòng Lam Sơ Hạ đột nhiên xúc động, chậm chậm tới gần nhẹ nhàng vén tóc hai bên thái dương, cảm giác thật mềm mại, tuyệt không giống với cá tính kiên cường của hắn. Lúc này Lam Sơ Hạ thật sự rất muốn ôm Phó Thiên Kiệt một cái, qua một hồi lâu mới rút tay lại, một lần nữa nằm xuống giường.

Nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài cửa sổ, đáy lòng Lam Sơ Hạ đột nhiên bình tĩnh, cậu hiểu được bản thân vì cái gì không thể gọi hắn một tiếng ‘ca ca’. Lúc ban đầu là bởi vì khúc mắc, lúc sau lại bắt đầu thích hắn...

Phát hiện tâm ý của mình, Lam Sơ Hạ cảm thấy hoảng hốt, quá khứ kia vẫn chưa lúc nào quên được, thế nhưng hiện tại cậu đã biết Phó Thiên Kiệt không phải người xấu. Từ khi gặp nhau đã giả như hai kẻ xa lạ không quen biết, cùng hắn sống chung trong ngôi nhà này, lặng lẽ nhận được sự quan tâm chăm sóc của hắn, từng chút một từng chút một trở nên thân tình, hữu tình, sau đó là tình yêu.

Thật sự là tình yêu sao? Lam Sơ Hạ muốn thừa nhận, lại không dám. Cậu đã trở thành ‘em trai’ của Phó Thiên Kiệt, như thế nào có thể yêu hắn? Không thể nào a.

Thuở nhỏ bị thiếu tình thương, cho nên Lam Sơ Hạ lúc nào cũng hy vọng có một người đàn ông thành thực ở bên cạnh chiếu cố cậu, chỉ dẫn cậu. Phó Thiên Kiệt đúng là người như vậy. Hắn lúc nào cũng để ý tới cậu dù là những chuyện nhỏ nhất; biết cậu đang cần thứ gì, nhưng không có nghĩa là thứ nào cậu muốn hắn cũng đáp ứng; hắn dạy cậu rất nhiều thứ, nhưng chưa bao giờ khinh thường cậu ngu ngốc; hắn sẽ chỉ ra những sai lầm mà cậu mắc phải, nhưng chưa bao giờ làm cho cậu xấu hổ vì điều đó.

Lam Sơ Hạ thật sự không biết bây giờ mình nên làm cái gì mới tốt. Suy nghĩ miên man, trần trọc, rồi ngủ lúc nào không hay. Khi cậu tỉnh dậy đã không còn thấy Phó Thiên Kiệt nữa, Lam Sơ Hạ hoảng sợ, chân trần nhảy xuống đất, khoác vội cái áo rồi chạy ra ngoài, đến cửa thì nhìn thấy Phó Thiên Kiệt từ nhà bếp đi ra, “Tiểu Hạ, đã tỉnh.”

Nhớ đến bộ dáng lờ lờ của mình, Lam Sơ Hạ lại quay đầu về phòng ngủ mà chạy, Phó Thiên Kiệt ở sau lưng cười to, “Tiểu Hạ, cậu đang làm gì thế? Diễn tập cứu người sao?”

Thời điểm ăn sáng, nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt ôn nhu nói: “Tiểu Hạ, mấy ngày nay đã khiến cậu vất vả rồi, cảm ơn cậu.”

“Không... .. không có gì.”

“Tôi đã khỏe rồi, cậu cứ yên tâm đi.”

Lam Sơ Hạ tan học liền trở về nhà, phát hiện Phó Thiên Kiệt cũng đã về, hắn vừa nhìn thấy cậu đã nói: “Tiểu Hạ, tôi có mua đồ ăn cho cậu.”

Nhìn thấy trên bàn ăn bày ra đĩa cơm gà thơm phức, Lam Sơ Hạ hoan hô một tiếng, “Anh như thế nào biết tôi thích ăn món này?”

“Tôi không biết. Mấy ngày nay cậu vẫn nấu cháo cho tôi, cho nên lúc nghỉ trưa, nghe đồng nghiệp nói nhà hàng nấu ăn rất ngon nên mua một phần đem về cho cậu.”

Lam Sơ Hạ ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Phó Thiên Kiệt, “Anh đừng nói giữa trưa anh cũng ăn cái này đi.”

Phó Thiên Kiệt vội giơ tay lên nói: “Không có, tôi ăn cháo cá.”

Ăn hai miếng, Lam Sơ Hạ lại ngẩng lên, “Anh thật sự đã khỏe chưa?”

Phó Thiên Kiệt cười cười: “Hạ sốt, về phần khỏi hắn thì chờ qua một đoạn thời gian nữa. Tôi sẽ chú ý, không để bản thân mệt nhọc nữa.”

“Nhớ kỹ những lời anh đã nói đó.”

“Cậu thí sinh này, cậu như thế nào có thể nói với trưởng bối như vậy.”

Lam Sơ Hạ cười nói: “Anh làm sao mà là trưởng bối.” Phó Thiên Kiệt tuổi còn trẻ như vậy, cùng hình tượng trưởng bối râu bạc tóc bạc trong cảm nhận của Lam Sơ Hạ khác nhau khá xa.

Phó Thiên Kiệt vẻ mặt ngưng trọng, một tay khoanh lại một tay sờ cằm, đôi mắt đen láy nhìn Lam Sơ Hạ, “Tôi bây giờ cậu vẫn không thể chấp nhận tôi sao?”

Lam Sơ Hạ giật mình.

“Tiểu Hạ, cậu vẫn không thể xem tôi như anh trai sao?”

Biểu tình Lam Sơ Hạ cứng đờ, nửa ngày cũng không mở miệng nói gì.

Phó Thiên Kiệt nhẹ nhàng nói một hơi: “Cậu đã lớn như vậy, gặp chuyện này không thích ứng được cũng là lẽ thường. Nếu không thể coi tôi là anh trai, vậy chúng ta làm bạn bè cũng được. Tôi lớn hơn cậu chỉ có vài tuổi, kết thêm một người bạn cũng tốt.”

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng của Lam Sơ Hạ giật giật, nhưng không có âm thanh gì phát ra, Phó Thiên Kiệt đành gật đầu, đứng dậy ly khai.

Lam Sơ Hạ ngồi ở bàn ăn, miệng nhai cơm đã không còn vị gì nữa. Đêm qua cậu mới hiểu rõ được tình cảm của mình với Phó Thiên Kiệt, hôm nay chợt nghe hắn nói muốn làm bạn bè. Như thế nào có thể? Bạn bè có thể yêu nhau không? Cảm thấy nếu gật đầu, cậu chắc chắn sẽ mất đi Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ không muốn. Biết hắn sẽ không bao giờ thương mình, nhưng mình thì không muốn mất đi hắn.

Suy sụp ngồi ở bàn làm việc, Phó Thiên Kiệt cảm thấy cả người vô lực, đầu không thể ngẩng dậy nổi. Buổi sáng hôm nay nhìn thấy bộ dạng mới rời giường của Lam Sơ Hạ, cổ áo ngủ lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh, trái tim của hắn ngay lúc ấy lại không thể khống chế được đập nhanh. Tiểu Hạ không biết cậu ngủ ở bên người hắn đối với hắn mà nói là một cuộc tra tấn lớn cỡ nào, nếu không vì bệnh tình thất điên bát đảo, ai biết hắn sẽ làm ra cái chuyện gì.

Cho dù Lam Sơ Hạ không biết, nhưng khi đối mặt, Phó Thiên Kiệt vẫn cảm thấy áy náy. Trái lo phải nghĩ, Phó Thiên Kiệt quyết định lui từng bước, nếu Lam Sơ Hạ không thể coi hắn là anh trai, thì bạn bè cũng có thể. Nếu nghe được chính miệng cậu nói ra, Phó Thiên Kiệt xem như dập tắt hy vọng. Kết quả Lam Sơ Hạ một lời cũng chẳng nói, vì cái gì? Phó Thiên Kiệt cảm thấy thực thống khổ.

Sau khi trải qua một bữa tối đầy xấu hổ, Lam Sơ Hạ và Phó Thiên Kiệt đều có ý lảng tránh đối phương. Phó Thiên Kiệt làm việc bận rộn, thường không trở về nhà; Lam Sơ Hạ thì suốt ngày đem mình nhốt trong phòng.

Nghĩ rằng chỉ cần không thấy mặt, tâm sẽ bình tĩnh hơn một chút, nhưng là mỗi khi Phó Thiên Kiệt ngửi thấy mùi hương quýt thoang thoang, trái tim liền đập loạn. Hắn rất nhớ đôi mắt đen láy trong veo kia, nhớ khi hắn bị bệnh, Lam Sơ Hạ ngồi dưới sàn nhà chỉ lộ cái đầu, cầm nhỏ tựa lên giường, hắn cười nói cậu là ‘địa thử’ (chuột đồng), khi đó Lam Sơ Hạ tươi cười rất đáng yêu. Có phải từ nay về sau hắn không còn có thể nhìn thấy nụ cười đó hay không?

Kỳ thi kết thúc, mà vụ kiện về tài chính mà Phó Thiên Kiệt tiếp nhận đã kết án. Bên phía Phó Thiên Kiệt lại giành phần thắng, hơn nữa bên cảnh sát phối hợp với công ty thám tử thành công điều tra ra được tài khoản ngân hàng của bọn người lừa đảo, những tổn thất của tập đoàn Cao thị được trả về, còn được một khoản bồi thường kék xù.

Khi nghe đồng nghiệp khen ngợi “một vụ án khó như vậy mà Thiên Kiệt vẫn thắng”, Phó Thiên Kiệt chỉ biết âm ỉ cười.

Năm học kết thúc, hai người ở Đài Bắc chuẩn bị về thăm nhà. Đây là lần đầu tiên bọn họ trở về cùng nhau.

Thời điểm chuẩn bị hành lý, tâm tình Lam Sơ Hạ thực mâu thuẫn. Mùa hè năm ngoái chính mình còn tính rằng, qua học kỳ này, nhất định sẽ cùng Phó Thiên Kiệt thay đổi mối quan hệ. Hiện tại tuy rằng đã thay đổi, nhưng sự thay đổi này lại càng đẩy cậu vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Trước khi về mấy ngày, Phó Thiên Kiệt dẫn Lam Sơ Hạ ra ngoài mua sắm. Đi đến cửa hàng tây trang, Lam Sơ Hạ có chút kinh ngạc.

“Sau khi trở về khó tránh khỏi phải đi xã giao, cậu sẽ cần dùng đến.”

“Xã giao?”

Phó Thiên Kiệt giải thích, “Tuy rằng tập đoàn Phó thị bây giờ do chị ba quản lý, nhưng tiệc tân niên mọi năm vẫn phải tham dự. Cậu là đứa nhỏ của Phó gia, đương nhiên bắt buộc phải có mặt.”

Mua mấy bộ tây trang thích hợp, Phó Thiên Kiệt lại giúp Lam Sơ Hạ mua nơ đi cùng với áo sơmi. Nhìn thấy hần mua không phải caravat, Lam Sơ Hạ muốn hỏi nhưng lại không dám.

Về đến nhà, Phó Thiên Kiệt lấy một cái hộp tinh xảo giao cho Lam Sơ Hạ, “Lúc đến trường thì cứ đeo đồng hồ của cậu, còn khi tham gia yến tiệc thì hãy đeo cái này.”

Mở cái hộp màu đen ra, Lam Sơ Hạ phát hiện bên trong là một cái đồng hồ màu bạc kiểu dành cho nam giới, cậu nhỏ giọng đọc dòng chữ được khắc tỉ mỉ trên nắp hộp, “Vacheron Constantin.”

*Vacheron Constantin [cũng rẻ à, tính ra Đ khoảng bốn trăm mấy chục triệu]

Phó Thiên Kiệt đứng bên cạnh nói: “Đồng hồ này rất thích hợp với cậu.”

“Cám ơn.”

“Không cần khách sáo.”

Nhận ra quan hệ của bọn họ bây giờ lạnh nhạt như băng, Lam Sơ Hạ cảm thấy mất mát. Trong lòng có một loại ủy khuất không nói nên lời, ở ngoài mặt thì làm bộ như rất bình tĩnh.

Nhìn thấy Phó Thiên Kiệt và Lam Sơ Hạ cùng nhau trở về, Phó gia cao thấp đều rất cao hứng. Mẹ Phó cực kỳ vui vẻ, ôm Lam Sơ Hạ không chịu buông tay, hỏi han đủ thứ chuyện.

Phó Thiên Dao thừa dịp bà đích thân xuống nhà bếp chỉ huy mọi người nấu ăn, đem Lam Sơ Hạ kéo sang một bên, “Tiểu Hạ, chị có mua đôi giày mới cho em, em lên phòng thay quần áo đẹp rồi mang vào thử cho chị xem.”

“Giày?” Lam Sơ Hạ khó hiểu.

“Thiên Kiệt nói cho chị biết size của em, chị giúp em chọn lựa. Ngày mốt có một buổi tiệc, cả nhà phải cùng nhau đi. Em thay trước cho chị xem nào.”

Nguyên lai Phó Thiên Kiệt đã gợi ý cho chị Dao mua giày da cho mình, mới đầu Lam Sơ Hạ còn đang suy nghĩ làm sao mặc bộ tây trang đắt tiền này với đôi giày cũ của mình thì đã có người nghĩ đến việc này sớm hơn cậu.

Lam Sơ Hạ mặc tây trang cực kỳ anh tuấn, khí chất trầm ổn, từ học sinh trở thành người lớn, Phó Thiên Dao đứng một bên hoảng hốt la lên: “Ba, mẹ, mau tới đây nhìn xem, Tiểu Hạ thật đẹp trai nha!”

Ba Phó gật đầu: “Đúng, Tiểu Hạ thật sự đã trưởng thành rồi.”

“Vì sao lại không đeo caravat?” Mẹ Phó phát hiện Lam Sơ Hạ cài nơ, liền hỏi.

“Quần áo là do Thiên Kiệt chọn, mà Thiên Kiệt quả thực rất có khiếu thẩm mỹ, Tiểu Hạ chính như vậy mới đẹp. Giống như hoàng tử nha, thật đáng yêu, đến, để chị ôm một cái.” Phó Thiên Dao bắt đầu dụ dỗ, Lam Sơ Hạ đỏ mặt vội vàng trốn tránh.

“Tiểu Hạ thật là sát thủ của chị em gái a.”

Nghe lời Phó Thiên Dao vừa nói, Phó Thiên Kiệt đứng ngoài cửa không khỏi nhớ đến lời bình luận về Lam Sơ Hạ của đồng nghiệp. Thật tình, cậu phi thường đáng yêu. Lặng lẽ ngắm nhìn, Phó Thiên Kiệt liền quay về phòng của mình.

Thấy đồng hồ đeo tay của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Dao cười nói: “Thiên Kiệt mua cho em? Nhìn rất xứng.”

“Dạ.”

“Nó đúng là ghê gớm, xuất tiền không ngưng tay.”

“Đồng hồ này rất quý sao?” Lam Sơ Hạ vội vàng hỏi.

Phó Thiên Dao nói rõ từng chữ một, “Không – nói – cho – em – biết.”

Hết chương 7

Vacheron Constantin
Item # 273477
Vacheron Constantin Overseas
Chronograph 42.5mm
\$21,500

9. Chương 8

Ở tại đại gia đình Phó gia, cơ hội chạm mặt nhau giữa Lam Sơ Hạ và Phó Thiên Kiệt rất ít. Ngôi nhà ba tầng, mỗi người một phòng riêng, thậm chí ngay cả lúc ăn cơm cũng không gặp mặt. Nguyên bản ban đầu còn sợ xấu hổ, nhưng nhờ bản tính nóng nảy của Phó Thiên Dao mà phân tán đi lực chú ý.

Sau khi Phó Thiên Nghiêu trở về, cả nhà đoàn tụ cùng nhau dùng bữa cơm. Lần đầu tiên nhìn thấy anh cả của Phó gia, Lam Sơ Hạ không cố ý quan sát hẳn. Phó Thiên Nghiêu và Phó Thiên Kiệt lớn lên có nét rất giống nhau, từ khuôn mặt cho đến khí chất, tuy nhiên không lãnh ngạo như Phó Thiên Kiệt, Phó Thiên Nghiêu có vài phần ôn hòa hơn, bất quá người sáng suốt có thể nhận ra, trên người Phó Thiên Nghiên tràn đầy khí chất vương giả.

Đối với người em trai mới này, biểu hiện của Phó Thiên Nghiêu thập phần thân thiết, Lam Sơ Hạ liền nhanh chóng kết thân với hắn.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều cùng nhau ngồi chung một bàn, ba Phó rất vui vẻ, bắt buộc mấy đứa con bồi ông uống rượu.

“Ba, Tiểu Hạ vẫn chưa đủ mười tám, em nó không thể uống rượu được.”

“Ừ, được, Tiểu Hạ, cho phép con uống nước trái cây.”

Nghe thấy Phó Thiên Dao nói đến độ tuổi của Lam Sơ Hạ, trong lòng Phó Thiên Kiệt giống như đang bị con mèo cào cào. Hiện giờ Lam Sơ Hạ vẫn chưa trưởng thành, hành động năm đó của hắn đối với cậu thật sự là một tội ác không thể tha thứ.

Đi theo người nhà tham dự vũ hội thường niên của khách sạn, đứng cạnh bên hai người anh trai cao lớn, Lam Sơ Hạ vừa khấn trương, vừa ngại ngùng, cậu vẫn chưa quen với trường hợp như vậy. Chùm đèn làm bằng thủy tinh lấp lánh, treo giữa đại sảnh tráng lệ, một thân mặc đồ tây, Lam Sơ Hạ cảm thấy lòng bàn tay mình đang chảy đầy mồ hôi, tay chân trở nên dơ thừa.

Phó Thiên Dao thì đang vội vàng đón tiếp những vị khách mời, Phó Thiên Nghiêu thì đang bị một nhóm người vây quanh, luận bàn về phương diện đầu tư, một nhóm khác thì vây quanh Phó Thiên Kiệt, thuận miệng thỉnh giáo hắn một số vấn đề pháp luật. Còn Lam Sơ Hạ đứng bên cạnh mẹ Phó, hướng ánh mắt tò mò nhìn khắp mọi nơi. Một vài vị phu nhân tiến đến, cùng bà trò chuyện, tranh thủ hỏi thăm vài sự tình, “Phu nhân Phó, Thiên Nghiêu nhà chị lần này về nhà được mấy ngày? Tôi muốn giới thiệu con gái của tôi với Thiên Nghiêu, không biết lúc này có thời gian không?”; “Thiên Kiệt nghe nói lại đánh thắng một vụ kiện nữa, phu nhân Phó thật có phúc, có hai đứa con trai bản lĩnh như vậy.”

“Đây là Tiểu Hạ phải không? Ôi thật sự rất đáng yêu, so với Thiên Nghiêu và Thiên Kiệt chẳng thua gì. Tiểu Hạ đang học ở Đài Bắc phải không? Đứa cháu gái của cô cũng học ở đó, có muốn làm quen để kết thêm bằng hữu không?”

Vừa nghe thấy đề tài chuyển đến mình, Lam Sơ Hạ có chút kích động.

“Tiểu Hạ có bạn gái chưa?”

“A, dạ vẫn chưa...”

Mẹ Phó đứng cạnh bên nói hộ, “Tiểu Hạ đang học năm cuối cấp ba, là thí sinh, sợ phân tâm.”

“A, thực ngoan, vậy sau khi đậu đại học là có thể kết giao rồi.”

“Tiểu Hạ muốn thi vào đại học nào?”

Đầu óc có chút mê mang, Lam Sơ Hạ cũng không biết mình nên trả lời như thế nào mới tốt. Đúng lúc Phó Thiên Dao đi đến giải vây, Lam Sơ Hạ nhân cơ hội đó mà chui vào một góc yên tĩnh. Cúi đầu nhìn bộ tây trang mặc trên người mình, lại nhìn đến khí phách bất phàm của hai người con trai Phó gia kia, Lam Sơ Hạ cảm thấy có chút mất mát, tuy mặc đồ giống nhau nhưng khí chất hoàn toàn khác biệt, những điều mình nên học tập vẫn còn rất nhiều.

Thật vất vả kiên trì đến tàn tiệc, ngồi trên xe trở về nhà, Lam Sơ Hạ cảm thấy mệt muốn chết.

“Mẹ, anh cả và Tiểu Kiệt, Tiểu Hạ đều có người muốn làm mai mối nha.”

“Tiểu Hạ cũng có sao?”

“Đã có người nhắm vào rồi, mẹ không để ý sao?” Phó Thiên Dao quay đầu nháy mắt với Lam Sơ Hạ một cái.

“Tiểu Hạ vẫn còn là đứa nhỏ.” Mẹ Phó cười thực từ ái, nắm lấy cánh tay Lam Sơ Hạ.

“*Sát-thủ-của-chị-em-gái.*” Phó Thiên Dao cười lớn.

—

Đứng một mình trong góc tối nơi cầu thang lầu hai, Lam Sơ Hạ nhìn chăm chăm vào cánh cửa lớn ở dưới nhà. Anh cả và Phó Thiên Kiệt tự lái xe của mình về, cho nên mọi người không đi về cùng nhau.

Nhìn thấy anh cả đã trở về, đôi chân Lam Sơ Hạ có chút run, lặng lẽ ngồi chồm hồm xuống dưới đất.

Một lúc sau Phó Thiên Kiệt mới trở về, thấy hắc đàng từ từ đi lên lầu, Lam Sơ Hạ từ góc tối bước ra. Phó Thiên Kiệt nhìn thấy cậu hơi ngẩn người ra một chút, rồi ánh mắt chợt lóe: “Đói bụng?”

Nghe thấy lời này, cái bụng Lam Sơ Hạ không khách khí kêu lên một tiếng, nhất thời làm cho khuôn mặt cậu đỏ bừng lên.

“Đối với những buổi tiệc này mà muốn ăn no chỉ sợ không dễ dàng, muốn ra ngoài ăn với tôi không?”

Lam Sơ Hạ vội vàng gật đầu, hai người một trước một sau đi xuống cầu thang.

Ngồi trong xe, Lam Sơ Hạ ngẩng đầu nhìn cảnh thành phố về đêm, mặc cho chiếc xe nhẹ nhàng chạy qua những con đường quen thuộc. Phó Thiên Kiệt đậu xe gần khu chợ đêm.

“Muốn ăn ở chỗ này không?” Phó Thiên Kiệt đột nhiên hỏi.

“Muốn.”

“Kỳ thật, nếu bàn về đồ ăn vặt của Đài Loan, chỉ sợ không nơi đâu bằng nơi này.”

Ăn qua món *hà tiên tử*, sau đó mua mấy xâu thịt viên. Lam Sơ Hạ nhận thấy hôm nay Phó Thiên Kiệt ăn uống rất ngon miệng. Lúc trước, Lam Sơ Hạ cảm thấy Phó Thiên Kiệt nếu có cơ hội thì cứ tránh mặt cậu, lần này hẳn lại chủ động mời đi ăn, cho nên tâm tình vui vẻ, ăn cũng nhiều hơn một chút. Sau khi nếm qua hai món đó, hai người lại tiếp tục đi tới trước kiếm thêm đồ ăn ngon nữa.

Lúc đi ngang qua gian hàng bán thịt bò, Lam Sơ Hạ bỗng nhớ tới bữa ăn đầu tiên với Phó Thiên Kiệt khi cậu đến Đài Bắc là món thịt bò bít tết, lúc đó vẫn còn lợng ngợng, chưa cầm vững dao nĩa, hẳn đã giúp cậu cắt thịt bò ra từng miếng nhỏ; thấy sạp mực nướng, Lam Sơ Hạ lại nhớ tới lúc hai người ngồi đối diện, mỗi người cầm xiên mực ăn rất vui vẻ, bộ dáng Phó Thiên Kiệt ngẩng đầu lên uống bia cũng rất anh tuấn.

Ăn thêm vài món lật vặt nữa, Lam Sơ Hạ vuốt vuốt cái bụng của mình, “No quá.”

Phó Thiên Kiệt lại nói: “Về nhà thôi.”

Trên đường đi ngang qua cửa hàng trà sữa trân châu, Phó Thiên Kiệt mua một ly, đưa cho Lam Sơ Hạ. Cầm trong tay ly trà nóng hổi, Lam Sơ Hạ cảm thấy rất ấm áp. Phó Thiên Kiệt nhìn đến bộ dáng uống trà sữa của Lam Sơ Hạ, vì sợ nóng, nên cậu cẩn thận hút trước một ngụm, đợi một lúc mới nuốt xuống, vị thơm ngon của trà sữa làm cho cậu thỏa mãn, nhắm mắt lại thưởng thức, bên miệng hiện lên ý cười, đôi lông mi dài trở thành cánh quạt nhỏ phe phẩy, bộ dáng đáng yêu nhu nhuận như thú cưng làm cho hẳn không giấu được nỗi xúc động trong lòng, theo bản năng nắm lấy bàn tay của Lam Sơ Hạ.

Lam Sơ Hạ không có ngẩng đầu nhìn lại, tùy ý để Phó Thiên Kiệt nắm lấy, ngoan ngoãn bước đi bên người Phó Thiên Kiệt. Cậu đột nhiên cảm thấy, cứ như thế này cho dù bị dắt đi bất cứ đâu cũng đều có thể.

Ngồi trên xe, nhìn thấy hai tay của Lam Sơ Hạ vẫn còn cầm ly trà sữa nên Phó Thiên Kiệt thân thủ thay cậu cài dây an toàn. Cánh tay hẳn như có như không xẹt qua trước người cậu, Lam Sơ Hạ đột nhiên cảm thấy hai má nóng ran, tim đập rất lợi hại.

Đưa Lam Sơ Hạ lên tận cửa phòng ngủ, Phó Thiên Kiệt thấp giọng nói: “Đi ngủ sớm một chút.”

“Anh cũng vậy.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Sau khi đóng cửa lại, Lam Sơ Hạ liền dán tai lên cánh cửa. Bước chân rời đi của Phó Thiên Kiệt rất nhẹ, rõ ràng không nghe thấy gì cả, nhưng Lam Sơ Hạ vẫn muốn làm như vậy. Đợi một hồi, phỏng chừng Phó Thiên Kiệt đã vào phòng của hẳn rồi, Lam Sơ Hạ mới tựa người lên cánh cửa, bàn tay vẫn còn cầm ly trà sữa chưa uống hết, đột nhiên muốn khóc.

Cậu thật sự đã thích Phó Thiên Kiệt rồi, rất thích rất thích! Nhưng lại không thể nói. Cái loại áp lực và

ủy khuất này thật khó chịu. Nếu không được nhận nuôi thì tốt rồi, dù sao thủ tục đã hoàn tất, hiện tại cậu là em trai hợp pháp của hắn, bất kỳ tình cảm gì nảy sinh cũng không thể.

Sáng ngày mừng một, Lam Sơ Hạ đi chúc Tết ba mẹ Phó. Phó Thiên Dao đứng ở một bên cười nói: “Năm nay là năm đầu tiên chào đón Tiểu Hạ bước chân vào nhà, nhất định phải lì xì một bao đỏ khá nặng cho Tiểu Hạ nha.”

Lam Sơ Hạ cũng không để ý đến tiền lì xì, cái chính là cậu muốn có được cảm giác gia đình. Cung kính đứng trước mặt ba mẹ Phó cúi đầu, lớn tiếng nói: “Ba Phó, mẹ Phó, năm mới vui vẻ!”

Mẹ Phó đã sớm cười toe toét, “Ân, ngoan.” Nói xong, đưa bao lì xì đã chuẩn bị sẵn qua.

Biết đây là của ba mẹ, nên nhất định phải lấy, Lam Sơ Hạ cũng không dám khách sáo.

“Chị cũng có nha.” Phó Thiên Dao đứng bên cạnh cười nói.

Lam Sơ Hạ xoay người lại, cũng hướng Phó Thiên Dao cúi đầu, “Chị Dao, năm mới vui vẻ.”

“Khụ, cái gì mà chị Dao, đã bảo chứ kêu là chị hai, đến, chị hai ôm một cái.” Nói xong, Phó Thiên Dao liền ôm chặt lấy cậu, sau đó cầm lấy bao lì xì đưa qua cho Lam Sơ Hạ, “Một ít tiền tiêu vặt, thích cái gì thì cứ mua.”

Đúng lúc Phó Thiên Nghiêu cùng Phó Thiên Kiệt một trước một sau xuất hiện trong phòng khách, Phó Thiên Dao vừa thấy đã nói: “Tiểu Hạ, mau, còn có hai người nữa, các anh trai em đều là những người hào phóng không đấy.”

Kêu một tiếng “anh cả”, nhìn thấy đôi mắt phượng hẹp dài giống như Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ đột nhiên cảm thấy khẩn trương, có chút không biết phải làm sao. Phó Thiên Nghiêu thật ra không có chút để ý, lấy từ trong túi ra một bao lì xì đỏ thẫm đưa cho Lam Sơ Hạ, “Tiểu Hạ, đây là món quà gặp mặt của anh.”

Thấy trong đó là một cái chìa khóa, Lam Sơ Hạ liền đoán ra là một chiếc xe, không biết nên nhận hay không nên nhận đây, “Chuyện này...”

“Cầm đi, xe để ở Đài Bắc. Lúc em vào đại học, tự mình có xe riêng cũng thuận lợi hơn nhiều. Chờ nghỉ hè thì tranh thủ đi thi bằng lái.”

Lam Sơ Hạ tiếp nhận cái chìa khóa, cúi đầu nói: “Cảm ơn anh cả.”

Thời điểm đối mặt với Phó Thiên Kiệt, nhìn thấy ánh mắt của hắn, Lam Sơ Hạ run rẩy, cố gắng niệm trong lòng ‘*hắn là anh của mình, là anh của mình*’, nhưng mặc kệ có cố gắng như thế nào, vẫn không thể nói thành lời.

Nhìn biểu tình khó khăn của Lam Sơ Hạ, đôi môi hồng nhạt mím chặt, Phó Thiên Kiệt nảy sinh một loại tư vị khó nói thành lời. Cái hy vọng được cậu gọi là anh trai chắc đã tan thành mây khói rồi? Tâm tình Phó Thiên Kiệt thật mâu thuẫn.

Hai người vẫn đứng bất động, ai cũng không nói tiếng nào, không khí phòng khách nguyên bản đang náo nhiệt ấm áp bỗng chốc thay đổi. Phó Thiên Dao là người phản ứng nhanh nhất, lập tức nhảy ra yểm trợ, nói sang vài chuyện vui vẻ để chuyển đề tài, thúc giục ba mẹ đi dùng bữa, lúc này mới hóa giải được cái không khí xấu hổ này.

Phó Thiên Nghiêu cũng cảm thấy tình huống khác thường của hai thằng em trong lúc đó, hắn nhìn hai người vẫn đang đứng đối mặt với nhau, không nói gì thêm, đi bồi ba mẹ.

Một lát sau, Phó Thiên Dao đã trở lại, cô ôm lấy Lam Sơ Hạ, nhìn thoáng qua sắc mặt nghiêm túc của Phó Thiên Kiệt, cô cười nói: “Làm sao vậy? Tiểu Hạ, có phải anh Thiên Kiệt không cho em mua đồ gì em thích, cho nên mới không vui như vậy?”

Lam Sơ Hạ cúi đầu thật thấp, nhẹ giọng nói: “Không phải.”

Phó Thiên Dao lôi Lam Sơ Hạ ra khỏi phòng khách, “Đi, chị hai mang em đi dùng chút điểm tâm, đầu bếp nhà chúng ta tay nghề rất cao, em nhất định rất thích.”

Thấy Lam Sơ Hạ đã rời đi, Phó Thiên Kiệt suy sụp ngồi xuống sofa, hai tay đỡ lấy trán. Hắn vốn tưởng hôm nay Lam Sơ Hạ nhất định sẽ gọi hắn một tiếng ‘anh ba’, nếu không thì ‘anh Kiệt’ cũng có thể. Đêm qua dẫn cậu đi chơi, nhìn thấy cậu vui vẻ ăn uống, lại cùng cậu nắm tay, hắn vốn tưởng rằng cho dù có ngăn cách, thì thái độ của Lam Sơ Hạ hôm nay sẽ thay đổi một chút. Không ngờ rằng vẫn như vậy.

Một cánh tay khoát lên vai Phó Thiên Kiệt, Phó Thiên Kiệt quay đầu lại, là anh cả. Phó Thiên Nghiêu ngồi xuống kế bên thằng em hỏi: “Cậu với Tiểu Hạ đã xảy ra chuyện gì?”

Phó Thiên Kiệt lắc đầu, “Em không biết nữa.”

“Hai người không phải đã ở chung với nhau gần nửa năm sao. Anh vừa trở về mới có hai ngày, Tiểu Hạ cũng không để ý gọi anh hai tiếng ‘anh cả’, vì cái gì đối với cậu...”

“Em quả thực không biết.”

“Đối với em ấy có nghiêm khắc không?”

“Em bận chuyện của em, Tiểu Hạ bận chuyện của em ấy, có thể hơi nghiêm khắc một chút.”

“Cách sống của cậu làm cho em ấy cảm thấy khủng hoảng?” Nhớ tới thói quen sinh hoạt của thằng em mình, Phó Thiên Nghiêu lại hỏi.

“Ước chừng sau ba tuần thì trên cơ bản là chung sống hòa bình.”

Phó Thiên Nghiêu cũng không rõ, “Kỳ quái...”

Vỗ vỗ bả vai thằng em, Phó Thiên Nghiêu an ủi, “Có lẽ trong lòng em ấy còn có chuyện gì chưa nói được. Đừng nóng giận, cũng đừng sốt ruột, muốn dạy dỗ trẻ nhỏ thì cần phải thật chậm rãi. Ba mẹ mà thấy hai đứa ở chung không tốt nhất định sẽ không vui, chừng nào có thời gian, cậu phải cùng em ấy hảo hảo nói chuyện, bày tỏ nỗi lòng.”

“Em hiểu.”

Thời gian còn lại, mỗi lần Phó Thiên Kiệt nhìn thấy Lam Sơ Hạ luôn cảm thấy trong lòng có điểm không thoải mái, hên là có Phó Thiên Dao ở một bên. Tình huống như vậy đương nhiên không thể tiếp tục kéo dài, Phó Thiên Kiệt quyết định cùng Lam Sơ Hạ nói chuyện thật rõ ràng. Nhân lúc thuận lợi không có người, hần lạng lẽ nói với Lam Sơ Hạ, “Buổi tối mười một giờ, đến thư phòng.”

Lam Sơ Hạ nâng mắt nhìn Phó Thiên Kiệt, sau đó gật đầu.

Đợi khi mọi người đều đi ngủ hết, Lam Sơ Hạ lặng lẽ đi đến thư phòng, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, cậu nhìn thấy chỉ có mỗi cái đèn bàn được bật sáng, Phó Thiên Kiệt đang đứng khoanh tay trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nghe được tiếng bước chân, hần quay người lại.

Đợi cho Lam Sơ Hạ yên vị trên ghế sofa đặt cạnh tường, Phó Thiên Kiệt mới chọn ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh, thấy ánh mắt Lam Sơ Hạ nhìn mình có chút sợ hãi, Phó Thiên Kiệt nhìn cậu mỉm cười, “Tôi có chút chuyện muốn nói với em.”

Đoán được Phó Thiên Kiệt đang sắp nói cái gì, Lam Sơ Hạ cúi đầu gắt gao nắm chặt hai tay. Giọng nói của Phó Thiên Kiệt vang lên bên tai: “Tiểu Hạ, nếu em có gì muốn nói với tôi, không ngại có thể nói ra. Tôi có thể sửa hay không sửa là một chuyện, còn em nói hay không nói là chuyện khác. Trong khoảng thời gian này, em cảm thấy hai chúng ta ở chung không tốt, có phải không? Hoặc cảm thấy tôi không quan tâm đến em?”

Lam Sơ Hạ nhỏ giọng nói, “Không có, anh tốt lắm.”

“Tôi cảm thấy..... cảm thấy em có vẻ rất chán ghét tôi. Hoặc là do tự tôi đa nghi, em nói cho tôi biết được không?”

“Không, em không chán ghét anh.” Giọng của Lam Sơ Hạ rất nhỏ, ngữ khí như có như không.

“Vậy thì vì cái gì, tôi hy vọng em có thể nói hết những gì mình đang nghĩ được không? Cho dù không phải vì tôi, em cũng nên suy nghĩ cho ba mẹ. Nếu em cùng tôi cứ như thế, người không vui chính là họ. Nếu là tôi sai, tôi tự nhiên sẽ nhận lỗi. Nhưng hiện tại, ngay cả sai cái gì tôi cũng không thể nào biết được, em không nói thì làm sao tôi có thể sửa được?”

Đợi một hồi lâu, thấy đôi môi Lam Sơ Hạ mím chặt không nói được một lời, Phó Thiên Kiệt hơi dựa người qua, giọng nói thực ôn nhu hỏi han: “Vì sao không thể gọi tôi là anh trai? Vẫn còn cảm thấy xa lạ sao? Em gặp mặt Thiên Nghiêu mới có vài ngày, tôi có thể cảm thấy em đã chấp nhận hẳn là anh, như vậy còn tôi? Hãy nói cho tôi biết lý do đi.”

Một lát sau, Lam Sơ Hạ mới nhỏ giọng nói: “Không, em không thể...”

“Vì cái gì? Chán ghét tôi? Không muốn nhìn thấy tôi? Nói cho tôi biết, tôi sẽ không giận em đâu. Chỉ cầu em nói cho tôi biết.”

Lam Sơ Hạ càng không ngừng lắc đầu, “Không được, không được...”

Phó Thiên Kiệt ngồi hẳn qua ghế của Lam Sơ Hạ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của cậu, “Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Tôi như vậy khiến cho em chán ghét sao?”

Nhận thấy ngón tay Phó Thiên Kiệt chạm đến da thịt của mình, Lam Sơ Hạ giống như bị điện giật đứng bật dậy, mở to hai mắt nhìn Phó Thiên Kiệt, sau đó xoay người bỏ chạy, lại bị Phó Thiên Kiệt một phen giữ chặt, “Tiểu Hạ, đứng lại! Đừng trốn tránh vấn đề, em có thể trốn tránh mãi sao? Ngồi xuống, đừng khẩn trương cũng đừng sợ hãi, chúng ta bình tĩnh nói chuyện.”

Lam Sơ Hạ liều mạng lắc đầu, muốn tránh khỏi Phó Thiên Kiệt.

“Tiểu Hạ, bình tĩnh một chút. Nếu không nói, tôi sẽ không cho em đi.”

“Em không biết nói gì hết!”

Tuy rằng trong lòng rất sốt ruột, nhưng giọng nói Phó Thiên Kiệt vẫn như cũ ôn hòa, động tác nhẹ nhàng lại, mang theo nụ cười trấn an Lam Sơ Hạ, “Tiểu Hạ, bình tĩnh một chút, hảo hảo suy nghĩ một chút, vì sao không thể gọi tôi là anh trai?”

“Không thể, không thể!”

“Cám thấy tôi làm anh trai của em không tốt sao, em hãy nói cho anh biết.....”

Lam Sơ Hạ giãy dụa muốn chạy, lại bị Phó Thiên Kiệt một lần nữa ôm lấy: “Tiểu Hạ, nghe lời, hảo hảo nói cho tôi biết.”

Mảnh liệt vung tay, Lam Sơ Hạ thoát khỏi cái ôm của Phó Thiên Kiệt, nhìn chăm chăm Phó Thiên Kiệt, nhìn thấy đôi mắt vô số lần xuất hiện trong giấc mộng, cậu thấp giọng thống khổ nói: “Em đương nhiên không thể gọi anh là anh trai! Chúng ta đã xảy ra cái loại quan hệ kia, em như thế nào có thể gọi được.....”

Phó Thiên Kiệt sững sờ, theo bản năng mà thốt ra: “Em nhớ rõ.....”, nghe như vậy, Lam Sơ Hạ cũng ngây người, kinh ngạc nhìn Phó Thiên Kiệt. Một lát sau, biểu tình cứng ngắc của Phó Thiên Kiệt chậm rãi thả lỏng, lộ ra một nụ cười quái dị, “Nguyên lai... chúng ta đều đang diễn trò.....”

Bả vai Lam Sơ Hạ không ngừng run rẩy, dùng biểu tình gần như là sắp khóc nhìn Phó Thiên Kiệt.

“Khi nào?” Phó Thiên Kiệt nhẹ giọng hỏi.

Một lát sau, Lam Sơ Hạ trả lời, “Thời điểm lúc gặp mặt.”

“Ra vậy.....” Phó Thiên Kiệt hít sâu một hơi, hạ mắt suy nghĩ một hồi, lúc này mới chậm rãi nói: “Tôi đã biết.....”

Một lần nữa ngồi vào ghế sofa, Phó Thiên Kiệt lấy hai bàn tay che mặt, “Trách không được..... em chán ghét tôi, nguyên lai cái gì em cũng nhớ rõ. Chính vì thế, em hẳn rất chán ghét tôi, hận tôi, như thế nào có thể gọi tôi là anh được?”

Lam Sơ Hạ trong lòng phủ nhận những điều Phó Thiên Kiệt vừa nói, nhưng những lời nói thật sự từ trong lòng cậu vẫn không thể nói thành lời được.

Khoát tay áo, Phó Thiên Kiệt nói: “Đã trễ rồi, em đi ngủ đi.”

Lam Sơ Hạ yên lặng xoay người rời đi.

Một mình ngồi trong thư phòng đến rạng sáng, khuôn mặt Phó Thiên Kiệt luôn mang theo một nụ cười tự giễu. Hắn nghĩ rằng Lam Sơ Hạ không hề nhớ những gì đã xảy ra, cho nên hắn mới coi như chẳng có chuyện gì, không ngờ ngay từ đầu Lam Sơ Hạ cái gì cũng đều nhớ rõ. Hai người cùng nhau diễn một vở kịch thất bại. Nghĩ đến sự sợ hãi, né tránh của cậu lúc trước, bây giờ tất cả đều có đáp án. Chẳng trách Lam Sơ Hạ không có cách nào coi hắn là huynh trưởng hoặc là bạn bè, người đối với cậu làm cái loại chuyện đồn mặt này làm sao có thể là anh trai của cậu được. Thở dài một hơi, Phó Thiên Kiệt chậm rãi đứng lên trở về phòng ngủ của mình.

Lam Sơ Hạ trốn ở trong chăn lén lút khóc, tâm tình của cậu thực mâu thuẫn lại phức tạp, không biết sáng mai sẽ đối với mặt Phó Thiên Kiệt như thế nào.

Mấy ngày kế tiếp, ở ngoài mặt Phó Thiên Kiệt xem như tương đối bình tĩnh, lúc đối mặt với Lam Sơ Hạ cũng là biểu tình không chút gợn sóng. Phát hiện thấy tình huống xấu hổ vẫn còn tiếp tục, Phó Thiên Dao lúc nào cũng nhìn chăm chăm Lam Sơ Hạ, lỡ có khắc khẩu cũng có thể kịp lúc nhảy ra hòa giải. Lực chú ý của ba mẹ Phó đúng là bị dời đi rồi, nhưng anh cả cùng chị gái đều biết giữa hai thằng em đang có vấn đề.

Bốn giờ chiều, Diệp Nhã Ngạn mang theo rất nhiều lễ vật đến chúc tết. Đang lúc mẹ Phó muốn mời hấn ở lại chơi vài ngày, hấn nói vẫn phòng ở Đài Bắc vẫn còn chuyện để giải quyết, cho nên không thể ở lâu, còn muốn kéo Phó Thiên Kiệt trở về chung. Một màn này diễn ra thực tự nhiên, ba mẹ Phó đều thở dài nói công việc của bọn nhỏ thực vất vả, đồng ý cho hai người cùng về chung. Ba người còn lại đều biết nội tình, nhưng bây giờ để Phó Thiên Kiệt lưu lại thì càng thêm trầm trọng, ai cũng không ngăn cản.

Sau khi Phó Thiên Kiệt đi, Lam Sơ Hạ không hề có chút cảm giác thoải mái, tâm tình ngược lại càng thêm trầm trọng.

Kết thúc ba tuần nghỉ lễ, Phó Thiên Nghiêu chuẩn bị quay về New York, trước khi đi, hấn lặng lẽ dặn dò Phó Thiên Dao nên hảo hảo nói chuyện với Lam Sơ Hạ.

Phó Thiên Dao chỉ cần có thời gian liền lôi kéo Lam Sơ Hạ bởi cô nói chuyện phiếm, nói qua nói lại, cô khéo léo nhắc tới cuộc sống ở Đài Bắc, sau đó hỏi thăm một ít chuyện sống chung giữa Lam Sơ Hạ và Phó Thiên Kiệt. Bảo vệ bí mật ở sâu trong lòng, những đề tài khác Lam Sơ Hạ biết thì sẽ nói, còn không thì im lặng. Từ trường học cho tới bỏ túc ban đêm, từ chợ đêm Đài Bắc cho đến chỗ làm thêm, nói đến khi hai chị em ôm bụng cười đến vui vẻ. Phó Thiên Dao một bên nghe một bên cảm thấy kỳ quái, hai người ở chung với nhau rất tốt, vì cái gì lại.....

“Cái gì? Thiên Kiệt coi em như người giúp việc hả?” Phó Thiên Dao kêu lên.

Lam Sơ Hạ vội vàng phủ nhận, “Không phải, là tự em muốn làm. Em ở đó thì việc quét tước cũng là điều hiển nhiên. Hấn bận rộn đến như vậy mà.”

“Lại nói tiếp, Thiên Kiệt ghét nhất bị người khác xáo trộn đồ đạc của nó, lúc trước vì chuyện này mà thay đổi biết bao nhiêu công ty vệ sinh. Tật xấu của nó rất nhiều, thật khó cho em.”

Lam Sơ Hạ vì Phó Thiên Kiệt nói đỡ lời, “Không có, kỳ thật hấn không có kinh khủng như vậy.”

“Ai nói, nó rất xấu tính. Muốn ăn thì ăn, còn đã không muốn ăn thì có cạy họng cũng không thể nhét vô được. Ba và anh cả đều cười nó là [quái-nhân-dị-biến]. Bất quá, tay nghề nấu ăn của nó cũng rất khá, đáng tiếc mới mừng 4 đã đi, bằng không có thể để nó dùng nhà bếp vài ngày. Đồ ăn nó làm em ăn cảm thấy như thế nào?”

“Ăn ngon lắm.”

“Em nấu cơm cho nó, nó cũng không nói lời nào khó nghe đi, nó là đứa đáng ghét.”

Lam Sơ Hạ lắc đầu nói: “Không có, em nấu cái gì hăn cũng đều ăn. Bất quá bữa sáng có đôi khi dậy muộn nên ra ngoài mua, như bánh bao, sữa đậu nành,... hăn đều ăn luôn.”

“Cái gì!” Phó Thiên Dao mở to hai mắt, “Mua?”

“Dạ đúng vậy.”

“Thật không tin được? Phó Thiên Kiệt chưa bao giờ mua bữa sáng, bữa sáng của nó luôn mang kiểu dáng Tây Âu, tuyệt đối không ăn bất kỳ bánh bao, xú mại,... nó nói bữa sáng ăn nhiều dầu mỡ không tốt. Nó... nó cứ nhiên ăn đồ em mua về?” Phó Thiên Dao dường như nghe thấy một chuyện kinh thiên động địa, sợ hãi nói liên tục.

Lam Sơ Hạ vừa nghe cũng ngây dại, “A.....”

“Trời ạ, Thiên Kiệt đúng là rất nhân nhượng em a, Tiểu Hạ, nó cứ nhiên ăn hết, nếu đổi lại là chị chuẩn bị bữa sáng này cho nó, nó khẳng định không thèm liếc mắt đến lần thứ hai.” Phó Thiên Dao hiển nhiên đã bị dọa, cô quên mất còn muốn hỏi cậu cái gì nữa, chỉ lo than vãn.

Nhân nhượng. Buổi tối nằm trên giường, trong đầu Lam Sơ Hạ quanh quẩn từ này. Phó Thiên Kiệt tuyệt đối không phải là người dễ dàng thỏa hiệp, hăn vì cái gì nhân nhượng cậu như vậy? Khi đó nhìn hăn đem hết đồ cậu mua về ăn sạch, còn tưởng rằng hăn thích ăn.

Ngày nghỉ đã xong. Tiếp qua nửa năm chính là thời gian thi đại học. Tiễn Lam Sơ Hạ ra bến xe, mọi người dặn dò cậu rất nhiều, bảo cậu phải chú ý bài vở, những đồng thời cũng phải quan tâm đến thân thể. Cảm thấy mọi người đều không muốn tạo cho mình áp lực, Lam Sơ Hạ thập phần biết ơn, lần nữa cam đoan với mọi người là mình sẽ hăng hăng học tập thật tốt.

“Tiểu Hạ ở Đài Bắc mẹ vẫn còn lo lắng. Hay đến học ở trường Cao Hùng đi, như vậy mẹ cũng có thể chăm sóc con.” Đề tài này mẹ Phó đã nói đi nói lại rất nhiều lần, trở về đồng nghĩa với việc phải rời xa Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ không thể đáp ứng được.

Mang theo tâm tình phức tạp, Lam Sơ Hạ ngồi trên xe lửa trở lại Đài Bắc. Đương lúc xuống xe, cậu nhìn thấy Phó Thiên Kiệt đang đứng ở gần cửa trạm. Dáng người cao lớn giống như hạc lạc trong bầy gà, nam nhân anh tuấn hấp dẫn mọi ánh mắt của người qua đường.

Gặp lại Phó Thiên Kiệt, nội tâm Lam Sơ Hạ không khỏi hồi hộp khẩn trương.

Hai người cũng không lên tiếng. Thẳng đến khi lên xe cũng không nói chuyện với nhau quá một câu.

Phát hiện không phải đường về nhà, Lam Sơ Hạ rất nghi hoặc, muốn hỏi, nhưng nhìn đến sắc mặt trầm tĩnh của Phó Thiên Kiệt, lời nói đành nuốt vào bụng.

Xe đến một tòa nhà lớn thì dừng lại, Phó Thiên Kiệt dùng ánh mắt bảo Lam Sơ Hạ xuống xe. Hắn dẫn Lam Sơ Hạ đi lên một gian phòng. Sau khi bước vào, Lam Sơ Hạ phát hiện đây là một căn nhà nhỏ, quét tước rất sạch sẽ, chỗ bếp có nguyên một bộ đồ dùng bằng điện.

“Nơi này rất gần trường học của em. Về sau em sẽ ở lại đây. Tiền thuê nhà em không cần lo lắng.” Nói xong, Phó Thiên Kiệt giao cho Lam Sơ Hạ một cái thẻ tín dụng, “Để dành sử dụng, không cần nói với tôi.”

“Vì sao?”

Nhìn thấy đôi mắt đầy nước của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt lộ ra một tia cười khổ, “Như thế nào? Em cảm thấy chúng ta còn có thể sống chung dưới một mái nhà? Thật có lỗi, tôi làm không được. Tôi nghĩ..... em cũng không muốn phải nhìn thấy mặt tôi lần nữa.”

Trầm mặc thật lâu, không có nói lời từ biệt, Phó Thiên Kiệt xoay người rời đi. Nghe được tiếng đóng cửa, nước mắt Lam Sơ Hạ liền rơi xuống. Thật sự muốn đuổi theo hắn, không cho hắn đi, nói cho hắn biết rằng mình thích hắn, nói với hắn đừng bỏ rơi mình, nói với hắn là mình muốn sống chung với hắn. Nhưng Lam Sơ Hạ làm không được, chỉ biết ngồi xồm xuống phòng khách khóc thật lâu.

Trong khoảng thời gian sống tại nơi này, Lam Sơ Hạ cảm thấy cuộc sống mất đi hết thú vị, làm bất cứ chuyện gì đều không vực dậy nổi tinh thần. Cứ nghĩ rằng áp lực học tập, hay nỗi lo lắng kỳ thi đang tới gần mà quên được hắn, nhưng cậu biết rất rõ, không lúc nào là mình không nghĩ đến Phó Thiên Kiệt, chỉ cần một khi nhắm mắt lại, trong đầu sẽ lập tức xuất hiện khuôn mặt của hắn. Tới lúc không còn sợ hãi đôi mắt phượng hẹp dài kia thì cũng là lúc đôi mắt ấy không còn muốn nhìn đến cậu nữa.

Căn phòng với cánh cửa màu trắng ấy Phó Thiên Kiệt cũng chưa mở ra lần nào nữa. Mùi hương quýt đã không còn nữa. Tất cả mọi nơi trong nhà đều có lưu dấu vết của Lam Sơ Hạ. Phó Thiên Kiệt cũng từng cố gắng dọn dẹp, nhưng vì cậu đã ở đây một khoảng thời gian quá dài, bắt đầu dĩ không thể dọn hết toàn bộ.

Lúc khi ngang qua tiệm nước hoa, không biết ma xui quỷ khiến thế nào làm cho Phó Thiên Kiệt dừng chân, hắn muốn tìm lại loại hương đó, lại không thể tìm ra.

Lúc Lam Sơ Hạ còn ở đó, hắn chưa có cơ hội để hỏi tên nhãn hiệu dầu gội mà cậu hay dùng. Sau khi về đến nhà, Phó Thiên Kiệt tự giễu ‘cho dù có tìm được rồi thì thế nào?’

Nỗi thống khổ vẫn không cách nào tiêu tan, Phó Thiên Kiệt nhân lúc rảnh rỗi thì đến PUB giải sầu, ngồi ở một góc sáng sủa nhìn mọi người qua lại.

Lúc trước Phó Thiên Kiệt cũng đã từng đến nơi đây rồi, mỗi lần đến đều hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Sớm đã tập thành thói quen, mỗi khi công việc, học hành gặp áp lực đều đi đến chỗ này tìm cách để phát tiết. Bất quá khi Phó Thiên Kiệt khủng hoảng, rất khó để tìm được người vừa ý hắn. Sau mùa hè năm đó đến

nay lại càng không có người phù hợp, bởi vì không ai có thể so sánh với đứa nhỏ đáng yêu mà hắn đã gặp ở khách sạn.

Làm một người đàn ông bình thường, Phó Thiên Kiệt rất hiểu chính mình. Cho dù công việc có nhiều, giấc ngủ có ít, áp lực đè nặng lên cơ thể, bản năng nguyên thủy bị mài mòn đi không ít, nhưng dục vọng tích lũy hàng ngày vẫn cần phải có nơi để phát tiết. Có đôi khi hắn sẽ đến phòng tập thể thao, tập đến một hồi mệt rồi xuống sân đánh cầu lông, hoặc lái xe chạy một vòng, nhưng như thế thì không đủ. Hắn sợ khi ở chung với Lam Sơ Hạ, dục vọng tích lũy đến khi không thể khắc chế được, sẽ nhịn không được ra tay với Lam Sơ Hạ, hắn đối với Lam Sơ Hạ cũng không hoàn toàn là tình dục, còn bởi vì một chuyện nữa, đó là hắn thích cậu, thích đến nỗi muốn gắt gao ôm lấy cậu. Phó Thiên Kiệt cảm thấy mâu thuẫn, mặc dù trong lòng luyến tiếc là thế, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng hạ quyết tâm, sau khi đến Đài Bắc liền liên hệ kiếm chỗ ở mới cho cậu.

Hiện tại Lam Sơ Hạ đã rời đi rồi, tâm tình của Phó Thiên Kiệt ngoại trừ khổ sở ra thì cũng vẫn là khổ sở, cảm thấy việc này quả thực đối với hắn chính là tra tấn. Tiếp được một case mới, Phó Thiên Kiệt hy vọng lấy công việc để hòa tan đi nỗi buồn bực trong lòng.

Nhìn thấy sắc mặt đau khổ như ăn khổ qua của Phó Thiên Kiệt, Diệp Nhã Ngạn bình luận một câu: “Nhìn cậu càng sầu đời hơn trước.”

Phó Thiên Kiệt cười tự giễu: “Là do tôi tự tìm lấy.”

10. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm nay được về sớm, nguyên bản từ trường về tới nơi ở mới chỉ cần đi bộ chừng mười phút, nhưng Lam Sơ Hạ lại tỉnh tỉnh mê mê thu dọn tập sách đeo lên vai, rồi lại tỉnh tỉnh mê mê leo lên xe buýt, đợi đến thời điểm cậu tỉnh táo lại thì bàn chân đã dừng trước nhà Phó Thiên Kiệt. Nhìn thấy tòa nhà quen thuộc, Lam Sơ Hạ cảm thấy muốn khóc. Cậu thật sự rất nhớ Phó Thiên Kiệt, thế nhưng không ngờ rằng mình lại chạy đến nơi này. Phó Thiên Kiệt đã không muốn nhìn thấy cậu, ngày hôm đó sau khi rời đi liền biệt tăm, không gặp lại mà cũng không gọi điện thoại. Nghĩ muốn bước đi, nhưng bàn chân lại bất động, Lam Sơ Hạ tìm được một ngõ hẻm nhỏ kề bên tòa nhà, lặng lẽ ngồi ở nơi đó, lẳng lặng nhìn vào con đường trước mắt.

Mười một giờ tối, một chiếc xe màu đen chạy tới. Nhớ rõ biển số xe, Lam Sơ Hạ cố gắng mở mắt nhìn vào bên trong xe. Thật đáng tiếc là cái gì cũng không thấy, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc xe chạy vào bãi giữ xe ở tầng hầm.

Lại đứng đợi một hồi lâu, Lam Sơ Hạ ngẩng đầu nhìn thấy ngọn đèn được bật sáng nơi căn phòng quen thuộc, Phó Thiên Kiệt đã về đến nhà. Ngây ngốc đứng chần chừ một hồi lâu, Lam Sơ Hạ lúc này mới trầm trọng bước đi.

Tiếp theo sau đó, Lam Sơ Hạ thường lại đây đứng chờ sau khi tan học, đợi cho đến khi Phó Thiên Kiệt về nhà, cửa sổ lộ ra ánh đèn thì cậu mới rời đi. Không biết vì cái gì lại hành động như vậy, nhưng lại quản không được chính mình.

Phó Thiên Kiệt cũng chậm rãi tăng thêm một thói quen. Sau khi về nhà, hắn phải đi vào phòng Lam Sơ Hạ, ngồi trên cái giường màu trắng. Chỉ có như vậy, tâm tình kích động mới có thể bình thản trở lại, nếu

không cần bản không thể tập trung tinh thần để đi vào thư phòng giải quyết công việc được. Tuy cảm thấy hành động như vậy thật sự có chút kỳ quái, nhưng ngoài chuyện cười trừ chính mình bị điên rồi, Phó Thiên Kiệt thật không biết nên làm như thế nào.

Hai tháng trôi qua chỉ trong chớp mắt, nhìn thấy ghi chú trên tờ lịch, Phó Thiên Kiệt nhớ đến ngày 27 tháng 4 này là sinh nhật của Lam Sơ Hạ. Qua ngày sinh nhật này cậu đã đủ mười tám, có thể thi lấy bằng lái xe, còn có thể làm được rất nhiều việc. Phó Thiên Kiệt nghĩ đến việc Lam Sơ Hạ sẽ có tình yêu, sẽ thích người khác, thực thân mật..... có lẽ Tết âm lịch năm sau Lam Sơ Hạ sẽ mang theo bạn gái về Cao Hùng, giới thiệu cô gái đó với hắn, bảo cô gọi hắn là “anh ba”, nghĩ một hồi, Phó Thiên Kiệt không dám nghĩ tiếp, hắn sợ hắn sẽ chịu không nổi.

Hôm nay sau khi tan học, Lam Sơ Hạ lại lên xe buýt. Khi đang đứng trốn ở ngõ hẻm quen thuộc, đột nhiên trời đổ mưa, cậu tính rời đi, vừa nhấc chân lại chần chờ, biết đâu có lẽ mình vừa đi thì Phó Thiên Kiệt sẽ trở về, thật sự không muốn vì chuyện này mà lỡ mất cơ hội được thấy hắn, cho nên Lam Sơ Hạ tiếp tục ngồi xổm dưới đất chờ đợi.

Mưa càng lúc càng lớn, mái tóc Lam Sơ Hạ đã bắt đầu bị nước mưa thấm ướt mà chảy từng giọt xuống khuôn mặt. Mưa kèm theo gió bụi đánh vào mặt khiến cho tầm mắt trở nên mơ hồ. Cảm thấy có chút lạnh, Lam Sơ Hạ không khỏi run rẩy. Vẫn chưa nhìn thấy chiếc xe kia, nên cậu vẫn chưa muốn rời đi.

Chiếc xe màu đen chạy chậm chậm tới gần tòa nhà rồi dừng lại ven đường, Lam Sơ Hạ vẫn không chú ý, tiếp tục nhìn chăm chăm một hướng. Thẳng đến khi một người từ trên xe bước xuống, cầm dù xuyên qua đường cái hướng đến nơi cậu đang ẩn thân đi tới, lúc này cậu mới phát hiện, nguyên lai đó là chiếc xe của Phó Thiên Kiệt.

Run rẩy ngược mặt lên, nhìn thấy Phó Thiên Kiệt đang chăm chú nhìn mình, trên mặt không có chút biểu tình, cái gì cũng không hỏi, một tay kéo lấy cậu đứng lên, túm cậu trở về.

Ngồi vào trong xe, Phó Thiên Kiệt lấy hộp khăn giấy đưa qua cho Lam Sơ Hạ, sau đó cởi cái áo khoác của mình đưa cho cậu. Thấy Lam Sơ Hạ vẫn một mực cúi đầu ôm lấy áo khoác, rốt cuộc Phó Thiên Kiệt nhịn không được nói: “Thật không hiểu nổi em đang suy nghĩ cái gì!”

Thấy Phó Thiên Kiệt đang khởi động xe, Lam Sơ Hạ ý thức được hắn là đang muốn đưa cậu trở về, vội vàng đề lấy cánh tay của Phó Thiên Kiệt, lắc đầu nói, “Không cần.....”

“Em như thế này sẽ cảm lạnh, nhanh lau một chút, rồi mặc áo khoác vào mau.” Phó Thiên Kiệt đơn giản ra lệnh, ngăn bàn tay của Lam Sơ Hạ, tiếp tục xoay chìa khóa xe.

“Không cần, em không cần.....”

“Không cần cái gì! Ngày mai không cần đến trường, hay không cần đi bệnh viện?” Giọng nói của Phó Thiên Kiệt bắt đầu mất kiên nhẫn.

Lam Sơ Hạ cúi đầu, khóc lên.

“Khóc cái gì? Có chuyện gì phải khóc? Khóc vì em ngày ngày thường tránh ở chỗ đó để nhìn lên tôi? Hay là khóc vì em lặng lẽ chạy đến chỗ gần văn phòng tôi? Tôi không biết nguyên lai em còn có cái thói quen thích rình người khác như vậy. Hiện tại em đang là thí sinh, có biết cái gì quan trọng nhất hay không! Suốt ngày làm chuyện dư thừa! Hay là em đang khóc vì nếu biết sẽ bị tôi phát hiện dễ dàng như vậy thì lúc trước đã tìm một khác chỗ bí mật hơn!”

Trong lòng cả kinh, Lam Sơ Hạ nâng đôi mắt đầm lệ lên nhìn Phó Thiên Kiệt. Nguyên lai Phó Thiên Kiệt đều biết tất cả, hành vi ngày thơ này của cậu hắn đều nhìn thấy rõ ràng.

Phó Thiên Kiệt lộ ra biểu tình ‘em nghĩ rằng tôi còn không hiểu em sao’ nhìn Lam Sơ Hạ, hai người nhìn nhau một lát, Phó Thiên Kiệt vừa muốn khởi động xe,

“Ô.....”

Tiếng khóc nức nở vang lớn lên, tâm Phó Thiên Kiệt càng thêm lo lắng. Từ khi nhìn thấy khuôn mặt Lam Sơ Hạ, trong lòng hắn nảy sinh một loại cảm xúc nôn nóng, giống như bị móng vuốt của con mãnh thú cào

cầu, cố gắng áp chế lắm mới có thể không cho bản tính bạo phát. Nước mắt và tiếng khóc của Lam Sơ Hạ giống như đang đổ dầu vào lửa, làm cho sự cố gắng kiềm chế của Phó Thiên Kiệt thất bại.

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Lam Sơ Hạ, “Khóc! Em suốt ngày chỉ biết khóc! Rốt cuộc em khóc cái gì? Dùng miệng nói hết cảm xúc trong lòng khó lắm sao?”

Lam Sơ Hạ vẫn chôn mặt trong cái áo khoác khóc nức nở, Phó Thiên Kiệt nhìn đỉnh đầu cậu, vừa muốn phát điên lại vừa bất đắc dĩ, không biết rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ. Mặc dù không muốn nói những lời tổn thương cậu như vậy, nhưng hắn thật sự không nhịn được.

Nặng nề thở ra một hơi, Phó Thiên Kiệt nói: “Tôi đưa em về.”

Đè lấy cánh tay của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ nhào qua ôm lấy hắn. Nhìn thấy người đang nằm trong lòng ngực, Phó Thiên Kiệt đầu tiên sửng sốt, sau đó trong lòng hắn phảng phất một tia sấm sét, mây đen dần dần tiêu tán, cảnh vật mờ nhạt dần dần rõ ràng lên.

Lam Sơ Hạ ôm lấy Phó Thiên Kiệt, đem mặt chôn trong lòng ngực hắn, cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng chảy nước mắt. Phó Thiên Kiệt ôm cậu, nâng khuôn mặt cậu lên đối mặt với hắn, “Em có chuyện gì muốn nói với anh không?”

Đôi mắt to đăm đăm, đôi môi hồng nhạt như thế nào cũng không chịu mở ra. Trầm mặc một hồi, Phó Thiên Kiệt thân thủ đem Lam Sơ Hạ từ ghế bên cạnh ôm qua, để cho cậu ngồi trên đùi hắn, nhẹ nâng cái cằm nhỏ, nhìn thấy phản chiếu trong đôi mắt cậu là khuôn mặt của hắn, “Vẫn không chịu nói sao?”

Lam Sơ Hạ chớp mắt, cái mũi hít hít, vẫn không chịu mở miệng.

Lấy khăn giấy giúp Lam Sơ Hạ lau một vài giọt nước mưa trên mặt, gờ tay cầm cái áo khoác lên, thay cậu đắp lên người. Thời điểm Phó Thiên Kiệt làm một loạt động tác này biểu tình trên mặt rất ôn nhu. Lam Sơ Hạ kinh ngạc nhìn hắn, có chút sợ hãi, có chút chờ mong.

“Trong lòng em đang suy nghĩ cái gì? Không chịu nói thì... dùng thân thể để nói cho anh biết đi.”

Một bàn tay ôm sát thắt lưng, một bàn tay nâng khuôn mặt cậu, Phó Thiên Kiệt hôn lên đôi lông mi dài vẫn còn vương lệ, rồi hôn đến dòng nước mắt trên mặt, sau đó nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Lam Sơ Hạ.

Đôi môi của Phó Thiên Kiệt, nóng đến nỗi làm mặt cậu nóng bừng lên, trái tim Lam Sơ Hạ đập thành thịch trong lòng ngực, tuy rằng cảm thấy sợ hãi, nhưng thực vui vẻ, không biết biểu tình trên mặt đã tố giác nội tâm kích động bên trong. Bàn tay nguyên bản đang nắm chặt dần dần di chuyển lên vai, sau đó ôm lấy hắn, Phó Thiên Kiệt từ động tác này của Lam Sơ Hạ cảm giác được cậu cũng không sợ hãi cùng hắn tiếp xúc thân mật, vì thế càng thêm lớn mật, trần trọc mút lấy đôi môi ngon ngọt kia, làm cho nụ hôn trở nên nồng nhiệt.

Cánh môi bị mở ra, đầu lưỡi quấn quanh cùng một chỗ, cảm giác tê tê đại đại, ý thức tựa hồ bay mất, trong đầu Lam Sơ Hạ mông lung nghĩ: nguyên lai đây chính là hôn môi. Cánh tay ôm lấy cổ Phó Thiên Kiệt kiềm lòng không đậu siết chặt lấy, cả thân mình đều nép vào trong lòng ngực hắn.

Chậm rãi tách ra, hô hấp của Lam Sơ Hạ có chút dồn dập, cậu đem mặt vùi vào trong lòng ngực Phó Thiên Kiệt, cách một lớp áo sơ mi nghe được tiếng tim đập thành thịch của hắn, trong lòng nảy sinh một loại tư vị không nói nên lời, không biết kế tiếp Phó Thiên Kiệt sẽ làm cái gì.

Phó Thiên Kiệt nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng của Lam Sơ Hạ, hắn không hề bắt buộc cậu nhìn hắn, hơi cúi đầu đem cằm đặt lên đỉnh đầu cậu, nếu Lam Sơ Hạ không muốn nói, vậy thì cứ để hắn nói.

“Tiểu Hạ, anh thích em. Lần đầu tiên gặp em đã thích rồi. Lúc trước đối với em như vậy, thật sự anh nghĩ rằng em là..... lúc ấy anh có chút giận, đùa nhỏ đáng yêu như vậy vì cái gì không biết quý trọng bản thân mình. Biết em không phải như vậy anh liền hối hận. Phó Thiên Kiệt anh từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên cảm thấy hối hận. Sau đó, anh lại nghĩ rằng em không nhớ anh, còn anh thì không muốn vạch trần vết thương cũ đó, cho nên anh đành phải giả vờ như cái gì cũng không nhớ rõ.”

“Tiểu Hạ, thực xin lỗi. Kỳ thật, căn bản anh không hy vọng em gọi anh là ‘anh trai’. Anh không xứng, vì anh đối với em lại nảy sinh một đoạn tình cảm khác. Anh từng nghĩ rằng, một khi em gọi anh là ‘anh trai’, anh sẽ hết hy vọng. Tiểu Hạ, hiện tại anh không muốn làm ‘anh trai’ của em. Anh biết em cũng thích anh,

chuyện quá khứ là anh sai, anh cũng không cầu em tha thứ cho anh, nhưng em có thể cho anh một cơ hội không, chúng ta quen nhau đi. Anh sẽ hảo hảo yêu em, thương em, sủng em trong lòng bàn tay. Lật sang một trang mới, chúng ta bắt đầu một lần nữa, được chứ?”

Nghe Phó Thiên Kiệt chân tình bày tỏ, Lam Sơ Hạ cảm thấy vừa kích động vừa vui vẻ. Cũng không phải một mình cậu yêu đơn phương, mà Phó Thiên Kiệt cũng yêu cậu.

“Tiểu Hạ, chúng ta quen nhau nhé? Trả lời anh nào.”

Nhìn thấy cái đầu nhỏ gật gật, trong lòng Phó Thiên Kiệt vui sướng vô hạn. Buồn bực mất bữa nay – một thoáng tiêu tán, một khoảng không xanh thắm sáng sủa hiện lên.

“Anh có bắt em dọn đi nơi khác nữa không?”

Phó Thiên Kiệt vuốt ve mái tóc của Lam Sơ Hạ, “Sẽ không, ngay từ đầu anh đã hối hận. Nhưng mà em phải biết rằng, anh là nam nhân, anh đối với em có tư tình, sinh hoạt cùng nhau anh thật sự không thể cam đoan.....”

“Vậy hiện tại em có thể trở về không?” Lam Sơ Hạ ngẩng đầu nhìn Phó Thiên Kiệt.

“Đương nhiên, anh sẽ không cho phép em rời anh đi nữa.”

“Chúng ta có thể cùng một chỗ?”

“Anh cam đoan.” Cầm lấy bàn tay Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt nhìn vào mắt cậu, “Còn có một chuyện anh nghĩ rằng cần phải nói rõ ràng. Anh sợ ‘chuyện kia’ sẽ lưu lại trong lòng em một sự ám ảnh, bây giờ em còn sợ anh không? Nếu anh ôm em, em có hoảng sợ không?”

Lam Sơ Hạ suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu.

“Có thể tiếp nhận anh sao? Anh nói thật, anh thực sự muốn em. Thực xin lỗi, Tiểu Hạ, anh cảm thấy nói những chuyện này làm anh thực giống những kẻ xấu xa.” Phó Thiên Kiệt nói ra những lời này có chút thẹn thùng.

“Không phải, anh không phải.” Nhìn Phó Thiên Kiệt hạ mắt, Lam Sơ Hạ chủ động ôm lấy hắn, ngón tay chạm đến đôi môi Phó Thiên Kiệt.

Phó Thiên Kiệt nghiêng người qua, môi dán lên lỗ tai Lam Sơ Hạ, nhẹ giọng nói: “Anh muốn làm vài chuyện với em..... nếu em không sợ hãi, không tránh né, anh nghĩ em sẽ hoàn toàn tiếp nhận anh.”

Đoán đến chuyện Phó Thiên Kiệt muốn làm, Lam Sơ Hạ cảm thấy khẩn trương, nhưng không có chút sợ hãi, cậu cúi đầu, ôm lấy bờ vai Phó Thiên Kiệt.

Nhận được sự cho phép và cổ vũ, Phó Thiên Kiệt ôm chặt lấy Lam Sơ Hạ, một lần nữa hôn lên bờ môi cậu. Nụ hôn triển miên đầy thâm tình làm cho Lam Sơ Hạ cảm thấy hạnh phúc, khi cậu cảm thấy bàn tay Phó Thiên Kiệt theo thân thể của mình trượt dần xuống dưới, theo phản xạ giật mình một chút.

“Đừng sợ..... anh sẽ thực ôn nhu.” Lời nói nhỏ nhẹ thì thoảng vang lên bên tai, trấn an tinh thần đang khẩn trương của Lam Sơ Hạ.

Một lần nữa bị hôn trụ, cái tay kia cũng tiếp tục trượt xuống dưới, Lam Sơ Hạ cảm giác cái quần đồng phục của cậu đang bị cởi ra, khóa quần bị kéo xuống làm cho cậu không khỏi phát run. Dùng thân thể kề sát thân thể Phó Thiên Kiệt, ý bảo chính mình không sợ hãi, Phó Thiên Kiệt thu được tín hiệu tốt, động tác trên tay cũng không dừng lại.

Bàn tay to bao lấy phần thân mềm mại, cao thấp ma sát. Bộ phận nam nhân được bàn tay ấm áp bao lấy mang theo kích thích mãnh liệt đến thân thể thiếu niên ngây ngô. Lam Sơ Hạ rất nhanh liền dựng thẳng lên, hô hấp cũng dồn dập. Kiểm soát không được muốn rên rỉ, lại bị nụ hôn cuồng nhiệt cuồng lấy không có khe hở để phát ra tiếng, tiếng thở dốc đầy dục vọng vang khắp xe.

Khoái cảm trong cơ thể nhanh chóng bốc lên và trở nên mạnh mẽ, thể xác và tinh thần Lam Sơ Hạ lúc này đang bùng nổ như một đám mây. Nụ hôn giao triền cùng phần thân được ôn nhu an ủi, hai khoái cảm áp đến rất nhanh khiến cậu đạt cao trào. Thân thể buộc chặt trong lòng ngực Phó Thiên Kiệt một lúc sau

chậm rãi thả lỏng, lúc này Phó Thiên Kiệt cũng buông đôi môi cậu ra, Lam Sơ Hạ tựa vào trước ngực hắn há miệng thở dốc.

Lấy khăn giấy lau đi bạch dịch trên tay, Phó Thiên Kiệt lại giúp Lam Sơ Hạ vệ sinh thân thể, thay cậu sửa sang lại quần áo. Lam Sơ Hạ vẫn không dám ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Phó Thiên Kiệt.

“Như vậy mà đã thẹn thùng rồi sao?” Nghe giọng nói dịu dàng mang theo vài phần trêu chọc, Lam Sơ Hạ cúi đầu càng thấp.

Mềm nhẹ tựa vào trong lòng ngực Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ thấy hắn lại xoay chìa khóa, thân thủ lập tức ngăn cản hắn, chỉ nghe thấy Phó Thiên Kiệt cười nói: “Xe không thể cứ đậu ven đường, anh chỉ chạy vào ga ra thôi.” Ngồi lại cái ghế bên cạnh, Lam Sơ Hạ lúc này mới phát hiện, mưa đang rơi rất lớn.

Bước qua huyền quan, Phó Thiên Kiệt ôm xốc Lam Sơ Hạ lên, trực tiếp bế cậu đặt lên chiếc giường trong phòng ngủ của hắn. Cảm thấy ngưỡng ngưỡng, Lam Sơ Hạ đem mặt vùi vào cái chăn màu đen huyền.

Lấy áo ngủ của mình đưa qua, Phó Thiên Kiệt nói với Lam Sơ Hạ, “Tiểu Hạ, đi ngâm nước ấm, coi chừng bị cảm lạnh.” Chờ khi Lam Sơ Hạ ôm quần áo ngủ chuẩn bị bước vào phòng tắm, hắn mới tiến đến bên tai Lam Sơ Hạ nói: “Muốn anh tắm chung với em không?” Người sau vừa nghe thấy liền bỏ chạy, lưu lại Phó Thiên Kiệt đứng ở phòng ngủ cười lớn.

Một lát sau trở lại phòng ngủ, Lam Sơ Hạ phát hiện Phó Thiên Kiệt cũng đã tắm xong, đang cảm máy sấy tóc đợi mình. Sau khi giúp Lam Sơ Hạ sấy khô tóc, Phó Thiên Kiệt liền ôm cậu nằm trên giường.

Đèn ngủ bị tắt, hai người im lặng ôm nhau, lắng nghe tiếng mưa rơi từ cửa sổ truyền đến, tiếp xúc được nhiệt độ cơ thể của Phó Thiên Kiệt, trong lòng Lam Sơ Hạ cảm nhận được một loại cảm xúc thật phong phú.

Xoay người ôm chặt lấy Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt đem mặt chôn ở cổ cậu, giọng nói phát ra rất nhẹ, “Tiểu Hạ, anh có thể ôm em không? Thật sự muốn, nhưng lại sợ em chán ghét anh.”

Vuốt ve khuôn mặt của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ biết sau khi thổ lộ, cậu cũng sợ mình sẽ có suy nghĩ như vậy, tuy nhiên cậu cũng hy vọng hai người có thể tiếp xúc thân mật, làm cho thể xác và tinh thần đều có thể cảm nhận tình yêu của đối phương. Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ chủ động hôn lên môi hắn.

Ngón tay thon dài kéo sợi dây buộc áo ngủ ra, sau đó cởi ra mảnh vải cuối cùng che khuất thân thể. Phó Thiên Kiệt dùng chăn bao lấy thân thể trần trụi của hai người, sau đó găt gao ôm lấy Lam Sơ Hạ.

Ôn nhu hôn môi, ôn nhu vuốt ve, cảm giác được ngón tay thon dài đang lướt qua khắp nơi trên cơ thể mình, tình triều trong cơ thể bắt đầu khởi động, Lam Sơ Hạ khó nhịn vịn vịn.

Đôi môi nóng cháy từ trước ngực di chuyển xuống thắt lưng tinh tế, sau đó hai chân chậm rãi bị tách ra, đùi non nhạy cảm cũng bị hôn đến. Thân thể chính mình đã muốn kích động cùng khát vọng. Đường lúc phần thân đứng thẳng bị khoang miệng ấm áp bao lấy, Lam Sơ Hạ liền rên rỉ,

“A...”

Không cần một lời nói, mà cho dù có cũng nói không nên lời, khoái cảm chưa bao giờ thể nghiệm qua làm cho tinh thần cậu trở nên phấn khích. Nắm lấy tóc của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ không biết chính mình đang khao khát muốn hắn mút lấy mình càng sâu hơn nữa, không tự giác nâng cao eo.

Phóng thích trong miệng Phó Thiên Kiệt, khoái cảm cực hạn làm cho Lam Sơ Hạ không biết vì cái gì lại rơi lệ. Có lẽ bởi vì cảm nhận được tình yêu của hắn, tin tưởng hắn sẽ không thương tổn mình.

Hôn nhẹ đầu vai của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt ở bên tai của cậu thì thầm, “Cảm giác rất tuyệt đúng không?”

Lam Sơ Hạ không trả lời, cầm lấy bàn tay Phó Thiên Kiệt dán trên mặt mình, dùng động tác như vậy để biểu đạt tâm ý.

“Anh hy vọng em được khoái hoạt, Tiểu Hạ. Hy vọng em cùng anh có thể hưởng thụ được khoái cảm tốt cùng.” Lời nói ngọt ngào ở bên tai Lam Sơ Hạ vang lên.

Nhận thấy hô hấp của người trong lòng ngực dần dần bình ổn lại, Phó Thiên Kiệt lại một lần ôm chặt lấy cậu, ngón tay lưu luyến xúc cảm nơi da thịt, sờ như thế nào cũng phẳng phất cảm thấy không đủ.

Để Lam Sơ Hạ nằm úp sấp trên giường, Phó Thiên Kiệt từ phía sau nhẹ nhàng lên cậu, hôn từ bả vai, sau đó theo tấm lưng tinh tế chậm rãi hôn xuống. Cảm giác thi thoảng bị hôn liếm làm cho người ta toàn thân xương cốt đều nhũn ra, Lam Sơ Hạ theo khoái cảm rên rỉ ngọt lịm như kẹo bơ, làm cho Phó Thiên Kiệt kích động không thôi.

Phát hiện Phó Thiên Kiệt đang gặm hôn ngón chân của mình, Lam Sơ Hạ vừa muốn đem chân kéo lên lại bị đè lại. Cảm giác nhột nhột truyền đến hơi khó chịu, sau bị cắn khê một cái giống như bị điện giật làm cậu tê dại.

Mỗi một tác da thịt đều được cẩn thận hôn qua, Lam Sơ Hạ cảm thấy cái móng vừa được xoa, vừa được hôn, cái loại cảm giác này cùng cảm giác khi hôn môi hoàn toàn không giống nhau, làm cho người ta không thể khống chế được sự kích động hưng phấn.

Đương lúc cảm nhận được đầu lưỡi của Phó Thiên Kiệt đang liếm đến địa phương tối thẹn thùng của mình, một loại khoái cảm khác làm cho Lam Sơ Hạ cảm thấy thoải mái. Nhưng khi hắn sắp đi vào, Lam Sơ Hạ liền kêu lên, “Không được, không được, nơi đó không được...”

Nhẹ nhàng vỗ về thắt lưng của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt nói: “Tiểu Hạ, thả lỏng, cảm nhận anh, không cần sợ hãi, thả lỏng một chút.”

“Thật sự không được, như vậy rất.....”

“Không sao hết, Tiểu Hạ, anh thích em, anh yêu em.....” Lời nói ngọt ngào giống như bùa mê, làm cho Lam Sơ Hạ dần bình phục, cậu chậm rãi thả lỏng thân thể, đón nhận hết tất cả của Phó Thiên Kiệt.

Nhận thấy nơi đó của Lam Sơ Hạ bị mình liếm đến ướt át, Phó Thiên Kiệt xoay Lam Sơ Hạ lại, để cậu đối mặt với hắn, cầm lấy hai chân cậu tách rộng ra, để cho hết thảy của cậu đều bại lộ trước mắt hắn. Lam Sơ Hạ nâng tay che đi đôi mắt mình, thân thể cũng không tự chủ run rẩy.

Lúc bị Phó Thiên Kiệt tiến vào, Lam Sơ Hạ nức nở một tiếng, cảm thấy thực đau, nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

Phó Thiên Kiệt một bàn tay giữ chặt lấy thắt lưng của Lam Sơ Hạ, một bàn tay vuốt ve mái tóc Lam Sơ Hạ, nhẹ giọng hỏi, “Tiểu Hạ, đau không? Thả lỏng một chút, nhìn anh, không sợ gì hết, anh sẽ tận lực ôn nhu, anh sẽ không làm em bị thương.”

Nhận thấy nơi đó của Lam Sơ Hạ đang co rút, Phó Thiên Kiệt không dám xâm nhập, cái trán tựa lên trán Lam Sơ Hạ.

Ôm lấy bờ vai Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ nhỏ giọng nói: “Em không sợ..... cũng không đau.....”

Thân thể đang buột chặt chậm rãi thả lỏng, Phó Thiên Kiệt nhẹ nhàng di chuyển, một bên động, một bên cầm lấy phần thân của Lam Sơ Hạ, mềm nhẹ âu yếm, muốn cậu hưởng thụ khoái cảm chung với hắn.

Địa phương hai người kết hợp truyền đến từng trận kích thích, Lam Sơ Hạ lần đầu tiên nếm trải được tư vị tình dục. Trong đau đớn lại mang theo khoái cảm, một lần nữa làm cho cậu phát tiết. Đồng thời, Lam Sơ Hạ cũng cảm giác được Phó Thiên Kiệt ở trong cơ thể của mình cũng đạt tới cao trào.

Hai người ôm lấy nhau thở hổn hển, Phó Thiên Kiệt khẽ hôn lên thái dương Lam Sơ Hạ. Thấy mi tâm cậu giãn ra, ánh mắt trong suốt phẳng phất dư vị như say rượu, biết cậu vừa rồi cũng hưởng thụ được khoái hoạt. Phó Thiên Kiệt hy vọng hắn có thể làm cho Lam Sơ Hạ quên đi đau đớn trong quá khứ, xóa bỏ hoàn toàn bóng ma trong lòng cậu, tận tình hưởng thụ được tư vị hạnh phúc.

Sau khi bình ổn lại tình cảm mãnh liệt, Phó Thiên Kiệt ôm Lam Sơ Hạ đi tắm. Lam Sơ Hạ ngồi trên đùi Phó Thiên Kiệt, tận tình tiếp nhận sự phục vụ của đối phương. Cẩn thận vệ sinh qua thân thể, Lam Sơ Hạ lại được Phó Thiên Kiệt ôm trở về phòng ngủ, một lần nữa nằm trong lòng ngực Phó Thiên Kiệt.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt luyến tiếc đi vào giấc ngủ, nhìn khuôn mặt đáng yêu của người nằm bên cạnh, ngửi được mùi hương quyến rũ quen thuộc, Phó Thiên Kiệt nói: “Tiểu Hạ, dần

gội của em có mùi quýt.”

“Giống như vị trà quýt mà mọi người thường hay uống sao?”

“Đúng vậy. Lúc trước, khi anh về nhà, trong phòng nếu còn lưu lại mùi thơm ngọt ngào này thì anh biết em đã về. Thời gian ấy anh thực sự rất vui, vì anh biết mình không đơn độc. Mà từ nay về sau cũng sẽ không.”

Nghे tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, Phó Thiên Kiệt ngẩng nhìn Lam Sơ Hạ đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Lam Sơ Hạ không dám nhúc nhích, cũng không dám mở to mắt. Cậu sợ hãi khi mở mắt ra sẽ xuất hiện tình cảnh: cậu tỉnh dậy, Phó Thiên Kiệt đứng ở trước giường đưa lưng về phía mình, đã mặc áo sơ mi, đang thắt cà vạt, hẳn cũng không quay đầu lại nói ‘tôi chín giờ đến văn phòng, mười một giờ đi pháp viện, buổi chiều ba giờ quay về trường đọc sách, buổi tối mười một giờ về...’, nếu là như thế này, vậy.....

Cẩn thận mở to mắt, phát hiện Phó Thiên Kiệt đang nằm bên cạnh mình, mắt đen tiếp tục nhìn xuống dưới, lộ ra bờ vai màu đồng rám nắng của hắn. Vừa nhìn thấy cậu tỉnh, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười hạnh phúc, ôn nhu nói: “Sớm an, Tiểu Hạ.”

Mắt mở lớn, Lam Sơ Hạ xác định mình không phải đang nằm mơ, “Anh.....”

Phó Thiên Kiệt cười nói: “Như thế nào, cho rằng anh đã dậy rồi, đang đứng thắt cà vạt, sau đó nói lịch trình một ngày làm việc của anh cho em?”

Nhận thấy tâm sự của mình hoàn toàn bị Phó Thiên Kiệt đoán trúng, Lam Sơ Hạ không khỏi đỏ mặt, phân vân không nói lời nào.

Phó Thiên Kiệt thân thủ ôm lấy Lam Sơ Hạ trong lòng ngực, “Đứa ngốc, anh như thế nào lại làm vậy.” Nghe thấy như thế, Lam Sơ Hạ yên tâm, nằm yên trong lòng Phó Thiên Kiệt.

Một lát sau, Lam Sơ Hạ hỏi: “Anh hôm nay.....”

“Không đi làm, ở cùng em.”

“Công việc ở phòng luật.....”

“Cái gì cũng có thể bỏ, tin tưởng anh.”

Hơi xoay người, Lam Sơ Hạ liền nhúu mày. Phó Thiên Kiệt nhìn ra được, nên nói: “Em hôm nay không cần đi học, ở nhà nghỉ ngơi một chút.”

Lấy di động đến, Lam Sơ Hạ và Phó Thiên Kiệt cùng gọi điện thoại đến trường xin nghỉ. Phó Thiên Kiệt lại gọi qua cho Diệp Nhã Ngạn thông báo chính mình hôm nay không thể đi làm, tất cả sự tình đều gác lại để ngày mai xử lý. Gác điện thoại xong, hai người nhìn nhau cười.

Vỗ về mái tóc Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt nói: “Tiểu Hạ, ngủ tiếp một chút, anh sẽ ở bên em.”

Tình cảm mãnh liệt hôm qua làm cho Lam Sơ Hạ không thể rời giường, Phó Thiên Kiệt cẩn thận chăm sóc cậu, sau đó xuống bếp nấu một nồi cháo hải sản mỹ vị.

Lam Sơ Hạ thực lo lắng, sợ có chuyện gì xảy ra cần Phó Thiên Kiệt xử lý, mà hắn lại rời đi như vậy. Hiện tại hắn hứa sẽ ở bên cạnh mình, như vậy cậu có thể yên tâm. Phó Thiên Kiệt lặng lẽ tắt di động, vẫn canh giữ ở bên người Lam Sơ Hạ.

Lam Sơ Hạ một lần nữa quay trở về nhà Phó Thiên Kiệt. So với trước kia, thì chỉ có một chuyện khác đi đó là Lam Sơ Hạ không còn ngủ trên chiếc giường màu trắng trong phòng cậu nữa, mà đã chuyển sang phòng ngủ của Phó Thiên Kiệt.

Vì bao vây xung quanh hai người là tình yêu cuồng nhiệt nên cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã đến sinh nhật của Lam Sơ Hạ. Phó Thiên Kiệt ghi chú trong lịch làm việc của hắn, dành ra một buổi chiều và tối bồi Lam Sơ Hạ, tự mình xuống bếp nướng bánh ngọt cho cậu. Mặc dù kem bơ làm

không được tốt lắm, nhưng nhân bánh thơm ngon ngọt ngào, Lam Sơ Hạ nói với Phó Thiên Kiệt, nếu hẳn không làm luật sư, có thể đi mở tiệm bánh.

Dưới ngọn đèn lẳng mạn trong phòng khách, hai người đang ngồi trên sofa thưởng thức bánh ngọt, Lam Sơ Hạ tình nghịch đòi quà sinh nhật của mình.

“Năm mới kỳ thật anh có chuẩn bị quà cho em, chính là thẻ tín dụng mà anh đã đưa cho em. Anh biết anh cả sẽ tặng xe, không thể nghĩ ra được có thể mua cho em gì nữa cho nên anh mới.....”

Lam Sơ Hạ dùng ngón trỏ đặt lên môi Phó Thiên Kiệt, ý bảo hẳn không cần nói gì nữa.

Cầm lấy bàn tay Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt tiếp tục nói: “Lúc này anh đã suy nghĩ rất lâu, thật sự, anh cảm thấy không có món quà nào phù hợp hơn món quà này. Anh nghĩ món quà dành cho lễ trưởng thành này nhất định em sẽ thích.” Nói xong, Phó Thiên Kiệt từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ, ở trước mặt Lam Sơ Hạ mở ra. Trong hộp là một đôi nhẫn, mỗi một chiếc đều được xỏ một sợi dây, ở dưới ngọn đèn lóe ra màu bạc nhu hòa.

“Như vậy..... anh sẽ thuộc về em, Tiểu Hạ, anh là một nửa của em, cũng là nhà của em. Anh sẽ không để cho em phải chịu cô đơn một lần nữa, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, bất luận giàu sang hay nghèo khó, thuận cảnh hay nghịch cảnh, anh sẽ không bao giờ rời khỏi em.”

Nghe lời thổ lộ giống như lời tuyên thệ của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ cảm thấy muốn khóc, cậu vẫn luôn khát vọng có người nhà, bây giờ cậu đã có Phó Thiên Kiệt.

Thay phiên nhau đeo sợi dây lồng chiếc nhẫn vào cổ, Phó Thiên Kiệt hôn Lam Sơ Hạ, “Tiểu Hạ..... Anh yêu em.”

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh cả nhà đang ở Cao Hùng, trên mặt Lam Sơ Hạ nổi lên một tia sầu lo, Phó Thiên Kiệt hiển nhiên hiểu được tâm tư của cậu, hẳn ôm lấy cậu nói, “Anh biết em đang lo lắng chuyện gì. Hãy nghe anh nói, Tiểu Hạ, Phó Thiên Kiệt anh dám làm dám chịu, anh tuyệt đối không phải là người không dám đối mặt với chuyện đã làm, anh sẽ không cho em chịu áp lực, cũng tuyệt đối không để em nhận bất cứ ủy khuất nào. Muốn nói đến việc lo lắng, anh chỉ lo ba mẹ. Nếu nói thẳng với họ, anh vẫn nghĩ chúng ta nên đợi một khoảng thời gian, hy vọng em sẽ không để ý.”

Lam Sơ Hạ lắc đầu, “Không, em không ngại. Tuy rằng em rất muốn có một gia đình, có người nhà, nhưng có thể, em hy vọng em không được nhận nuôi, như vậy chúng ta.....”

Phó Thiên Kiệt sờ mái tóc Lam Sơ Hạ, hôn lên thái dương của cậu, “Tiểu Hạ, đừng vì chuyện này mà canh cánh trong lòng. Nhìn qua một góc độ khác xem, anh cảm thấy như vậy là tốt nhất. Trên danh nghĩa, em là người trong nhà anh, nếu có chuyện gì xảy ra, em cũng không cần phải trốn tránh, có thể lấy một địa vị đứng bên người anh, làm bạn anh. Như vậy không phải tốt hay sao?”

“Thật sự có thể như vậy?”

“Tất nhiên, ví dụ như anh bị thương nhập viện, bác sĩ yêu cầu gặp người nhà, em là người nhà của anh, đương nhiên có thể.....”

Không đợi Phó Thiên Kiệt nói xong, Lam Sơ Hạ vội vàng ngăn hẳn lại, “Không được nói những chuyện này.”

“Được, không nói, không nói. Anh chỉ là muốn em hiểu, nhìn qua một góc độ khác, có quan hệ như vậy ngược lại làm cho anh cảm thấy chúng ta sẽ thân thiết hơn.”

Đêm xuống, hai người đang chuẩn bị nghỉ ngơi, thấy Lam Sơ Hạ đang sắp xếp lại giường, Phó Thiên Kiệt từ phía sau ôm lấy cậu, ở bên tai nhẹ giọng nói: “Tiểu Hạ..... đêm nay tặng anh một món quà khác được không?”

Bị ửng vào trong ngực, cơ thể Lam Sơ Hạ nảy sinh một cảm giác mê muội, giọng nói run rẩy: “Anh muốn cái gì?”

“Mặc đồng phục của em vào được chứ?”

Khi mặc xong đồng phục đứng trước mặt Phó Thiên Kiệt, nhìn thấy đôi mắt hẳn tràn đầy tình dục, Lam Sơ Hạ cảm thấy Phó Thiên Kiệt lúc này quả thực rất gợi cảm.

Lời tâm tình dịu dàng vang lên bên tai Lam Sơ Hạ, “Tiểu Hạ, em biết không? Buổi sáng mỗi ngày nhìn thấy em mặc đồng phục, anh đều nhận thấy đây đúng là một loại khảo nghiệm. Thoạt nhìn thật đáng yêu... thật đáng yêu...”

Hai cánh tay vòng sang ôm lấy đôi vai Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ đem chính mình hoàn toàn giao cho hắn.

Hết chương 9

11. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ước mơ muốn thi vào đại học Đài Bắc, cho nên Lam Sơ Hạ liều mạng học bài. Phó Thiên Kiệt không nề nhìn cậu học hành vất vả, mỗi ngày đều tự mình xuống bếp, tỉ mỉ chế biến những món ăn khác nhau. Qua nửa tháng, một buổi tối nọ, lúc đang nằm trên giường ôm lấy Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt sờ sờ khuôn mặt cậu cảm thán, “Tại sao chăm sóc một thời gian dài như vậy vẫn không mập thêm miếng nào?”

“Mập ra anh sẽ không còn thích em nữa.”

“Ai nói vậy, anh là loại người như vậy sao? Anh là sợ em vất vả, mập một chút có sức đề kháng hơn, mạnh khỏe hơn.”

Nói với Lam Sơ Hạ ý tưởng dạy cậu học thêm, liền nhận lấy ánh mắt nghi ngờ của cậu, “Anh?”

“Sao? Hoài nghi năng lực của anh sao?”

“Anh là luật sư, chuyên khoa học tự nhiên.....”

“Anh còn có tư cách để làm kế toán viên cao cấp, hoặc nhân viên thuế nữa kìa, anh học khoa tự nhiên thì làm sao.”

Nhớ tới những lần nghe được chị Dao nói lúc Phó Thiên Kiệt còn bé, ngay cả thủ công, vẽ tranh, trồng cây đều rất xuất sắc, Lam Sơ Hạ cảm thấy mình có một chút thất bại.

Phó Thiên Kiệt nhìn thấy vẻ mặt người yêu thay đổi, vội vàng an ủi cậu, “Em không cần suy nghĩ nhiều, cứ cố gắng hết sức là được. Tương lai chọn lấy một công việc nào mà mình thích thì làm, không cần miễn cưỡng.”

Cuộc sống ở chung ngọt ngào ấm áp lại bị một sự kiện phá đám. Bởi vì công việc nên Phó Thiên Kiệt phải đi công tác ở Hoa Liên. Cảm giác lần này không giống với cảm giác phải chia lìa trong ngày nghỉ, Lam Sơ Hạ rầu rĩ giúp Phó Thiên Kiệt chuẩn bị hành lý.

Phó Thiên Kiệt an ủi sẽ cố gắng dùng một tốc độ nhanh nhất để xử lý công việc, sớm trở về. Sợ sẽ làm Phó Thiên Kiệt phân tâm, Lam Sơ Hạ không muốn quấy rầy chuyến công tác của hắn, cậu đưa ra đề nghị là trong thời gian đó, hai người tận lực không liên lạc với nhau. Phó Thiên Kiệt suy nghĩ, sau đó đồng ý với đề nghị của Lam Sơ Hạ.

Phó Thiên Kiệt vừa cất bước đi, Lam Sơ Hạ liền hối hận. Quả thực không nên nói như vậy, mỗi ngày nên ân cần hỏi thăm hắn, chắc cũng không ảnh hưởng nhiều đến công tác của hắn, Lam Sơ Hạ cảm thấy mình quá ngu ngốc.

Một tuần sau Phó Thiên Kiệt đã trở lại. Từ bỏ hết tất cả sự rụt rè, Lam Sơ Hạ vừa thấy hắn về liền tự giác nhào qua, gắt gao ôm chặt lấy hắn. Phó Thiên Kiệt bế Lam Sơ Hạ nằm trên ghế sofa, để cho người yêu của hắn nằm trước ngực, Lam Sơ Hạ lắng lắng nghe tiếng tim đập của Phó Thiên Kiệt. Nằm như vậy đều khiến cho cả hai người cảm thấy hơi nóng, như lại không muốn rời xa sự ấm áp của đối phương, ai cũng không muốn nhúc nhích.

Vuốt mái tóc đen của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt hỏi, “Gần đây em hay đi bơi sao?”

“Em phơi nắng đen sao?” Lam Sơ Hạ đi bơi cùng với các bạn học, cậu biết chính mình không có phơi nắng nhiều, nhưng đối với khả năng quan sát của Phó Thiên Kiệt hết sức kinh ngạc, cố ý hỏi lại.

Ngón tay ở trên cổ Lam Sơ Hạ trượt xuống, cảm thụ làn da nhẵn nhụi, Phó Thiên Kiệt mỉm cười nói: “Nước trong hồ bơi có thuốc tẩy, tóc của em hơi bị khô. Nhớ dùng tinh dầu bảo dưỡng một chút.”

Nắm lấy bàn tay Lam Sơ Hạ đưa lên môi khẽ hôn, Phó Thiên Kiệt nhẹ giọng nói: “Tiểu Hạ, trong thời gian đi công tác, anh rất nhớ em, mặc dù đã hứa với em là không liên lạc, và anh cũng muốn thử sự nhẫn nại của chính mình, kết quả anh rất nhanh đã hối hận. Lời hứa của chính mình không thể làm trái, anh đành kiên trì suốt một tuần. Thời điểm nhìn thấy em, đột nhiên anh cảm thấy chính mình thật nhàm chán, vì sao lại kiên trì ngu ngốc như vậy? Trong tình yêu, kỳ thật nguyên tắc gì cũng không cần. Anh sai lầm rồi, anh hẳn là mỗi ngày nên gọi thật nhiều cuộc điện thoại cho em, thật nhiều thật nhiều..... Về sau anh không bao giờ... như vậy nữa...”

“Cho tới hôm nay anh mới phát hiện, nguyên lai Phó Thiên Kiệt anh là một người ngu ngốc.” Khi nói những lời này ra, Phó Thiên Kiệt nở nụ cười,

“Em cũng thật ngu ngốc, em vì cái gì lại đưa ra đề nghị như vậy chứ.”

Nhẹ nhàng lắc lắc bả vai Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt nói: “Đến, vì anh phải liều mạng tăng ca làm việc để rút ngắn thời gian công tác, em thưởng cho anh đi.”

“Cái gì?”

Phó Thiên Kiệt không trả lời, trực tiếp ôm lấy Lam Sơ Hạ đi vào phòng ngủ.

Ánh sáng từ đèn ngủ mờ mờ ảo ảo, Lam Sơ Hạ nằm sấp trên chiếc giường tơ lụa màu đen, cảm thấy có chút ngượng ngùng, nên cậu đưa tay qua tắt đèn, Phó Thiên Kiệt cũng không ngăn cản.

Nhìn làn da khỏe mạnh của thiếu niên, Phó Thiên Kiệt muốn lập tức xơi tái, hảo hảo thưởng thức hương vị thân thể ngon lành mềm mại kia, nhưng hắn cố gắng kiềm chế dục vọng, hắn sợ làm Tiểu Hạ bị thương.

Ngồi bên giường, Phó Thiên Kiệt cầm lấy bàn tay Lam Sơ Hạ, từ từ kéo cậu lại gần, để cho cậu ngồi trên đùi, sau đó ôm lấy thắt lưng, không cho cậu có cơ hội nhúc nhích.

“Tiểu Hạ, em thật đáng yêu.....”

Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve toàn thân Lam Sơ Hạ, làm cho Lam Sơ Hạ chậm rãi thả lỏng thân thể. Trải qua một khoảng thời gian được Phó Thiên Kiệt cẩn thận dạy dỗ, Lam Sơ Hạ càng ngày càng tiếp nhận hành vi thân mật của hắn. Lần đầu tiên khi tiếp nhận Phó Thiên Kiệt, cậu khóc rất lợi hại, chỉ cảm thấy đau đớn chứ không hề thoải mái, dần dần, thân thể tiếp xúc thân mật với nhau đã trở thành thói quen, cũng hiểu rằng lúc đầu sẽ có chút đau đớn, sau đó sẽ có được tư vị phi thường khoái hoạt.

Không nhớ rõ trong một đêm này, đây là lần thứ mấy hai người triền miên, trên người Lam Sơ Hạ tất cả đều bị cởi ra, chỉ còn mỗi cái áo sơ mi, theo bờ vai trượt xuống, nửa vắt ở khuỷu tay, bộ vị dính chặt với Phó Thiên Kiệt đã nóng đến nỗi như muốn hòa tan.

Phó Thiên Kiệt ôm lấy thắt lưng của Lam Sơ Hạ, đôi mắt hơi khép lại, vẻ mặt say mê, thì thào gọi nhỏ, “Tiểu Hạ, Tiểu Hạ.....”

Khi đến cao trào, trong đầu Lam Sơ Hạ trống rỗng, khoái cảm ngọt ngào tạo cho người ta cảm giác mê mẩn, đây là do thân thể và tâm hồn cùng kết hợp mới có. Sau khi tỉnh táo lại, Lam Sơ Hạ phát hiện cậu đã ngồi trong bồn tắm, bên cạnh Phó Thiên Kiệt, cùng hắn ngâm nước ấm.

Mỗi lần thân thiết với nhau xong, Phó Thiên Kiệt nhất định sẽ giúp Lam Sơ Hạ tắm rửa, sau đó mang biểu tình thỏa mãn ôm Lam Sơ Hạ quay về giường ngủ. Phó Thiên Kiệt đặt Lam Sơ Hạ nằm bên cạnh, nhìn Lam Sơ Hạ nằm nghiêng, tư thế giống như con mèo nhỏ, trong lòng Phó Thiên Kiệt nhói lên, đứa nhỏ này phải chịu cô đơn rất nhiều năm, không có chỗ để dựa vào, hiện tại, hắn phải có trách nhiệm chăm sóc cậu thật tốt.

Bàn tay Phó Thiên Kiệt nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Lam Sơ Hạ, sau đó đưa lên mũi, chớp mũi ngửi được mùi hương quýn quện thuộc làm cho hắn nháy mắt trở nên ôn nhu, “Tiểu Hạ, ngủ ngon.”

Kỳ thi đại học đã xong, Lam Sơ Hạ đậu vào trường Đài Bắc, cậu cảm thấy rất mỹ mãn, lấy trình độ của cậu mà nói thì cần phải học bổ túc thêm một năm, nhưng nhờ sự hỗ trợ của Phó Thiên Kiệt nên cậu mới có thể thuận lợi đậu vào được trường Đài Bắc.

Biết Lam Sơ Hạ phải tiếp tục ở lại Đài Bắc, Phó Thiên Dao liền gọi điện thoại cho cậu, “Tiểu Hạ, lúc ở ký túc xá trong trường nhất định phải biết tự chăm sóc chính mình, trước khai giảng chị hai sẽ đến thăm em, chỗ em đi coi qua trường học.”

Lam Sơ Hạ kinh ngạc, “Ở ký túc xá? Không, không cần đâu.”

“Hiện tại em vẫn đang ở chỗ Thiên Kiệt phải không? Nó có nói gì với em không?”

Liếc mắt nhìn Phó Thiên Kiệt đang vểnh tai nghe lén, Lam Sơ Hạ trả lời, “Em tạm thời vẫn chưa tính đến chuyện đó.”

Nhìn bộ dáng mắc cỡ đến đỏ mặt của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt đi tới tiếp nhận ông nghe, “Bà chị già, chị không cần tới đây. Tôi sẽ chăm sóc em ấy. Em ấy không cần ở ký túc xá, vẫn ở nơi này.” Nói xong Phó Thiên Kiệt liền treo điện thoại, sau đó nói với Lam Sơ Hạ, “Ai mà muốn cái bóng đèn điện quang đó đến đây chứ.”

Tùy tiện biện một cái lý do để Lam Sơ Hạ nghỉ hè không cần phải trở về Cao Hùng, đối với tài ăn nói của Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ đã quá hiểu. Nhìn thấy biểu tình chế nhạo của người yêu, Phó Thiên Kiệt nhin không được cho cậu một tia xem thường.

Thời gian nghỉ hè, Phó Thiên Kiệt lấy chiếc xe Phó Thiên Nghiêu đã tặng đưa cho Lam Sơ Hạ, sau đó lại giúp cậu học lái xe. Chỉ học được một nửa, Lam Sơ Hạ đã kiên trì không nổi nữa, muốn chạy trở về.

Phó Thiên Kiệt khuyên bảo Lam Sơ Hạ tiếp tục học, Lam Sơ Hạ không chịu. Thấy người yêu khó có được những lúc làm nũng như vậy, Phó Thiên Kiệt đành phải tạm thời buông tha, “Được rồi, anh sẽ làm tài xế cho em.”

“Cả đời này cũng phải như vậy.”

“Đương nhiên, là cả đời.”

Sau khi bước vào đại học, Lam Sơ Hạ rất nhanh thích ứng với môi trường mới, cũng quen được với rất nhiều bạn. Lại một lần nữa cùng Phó Thiên Kiệt thảo luận về vấn đề làm thêm, nhận được sự chấp thuận của hắn, nên vì vậy mà cậu cũng bắt đầu đi làm.

Hiện tại đối với yêu cầu của Lam Sơ Hạ, Phó Thiên Kiệt không ngăn cản nữa, mà còn tận tình cung cấp một số quan điểm cùng kinh nghiệm cho cậu. Hy vọng người yêu có thể làm được những chuyện mình thích, đó chính là mong muốn của Phó Thiên Kiệt.

Lại sắp đến tết âm lịch, hai người đang chuẩn bị hành lý quay trở về nhà. Lam Sơ Hạ có chút lo lắng hỏi han, “Trở về nhà lúc này..... em nên gọi anh là cái gì?”

“Honey, darling, sweet, boy friend, husband, em cảm thấy từ nào thích hợp?”

“Em đang nghiêm túc đó.” Lam Sơ Hạ bắt đầu kêu lên.

“Cứ gọi tên của anh – Thiên Kiệt, anh thích nghe em gọi như vậy.”

“Có thể chứ?”

“Có cái gì là không thể, không phải chỉ dùng để gọi thôi sao.”

Nghe Phó Thiên Kiệt nói như vậy, Lam Sơ Hạ nhìn hắn, nhũn mảy.

Phó Thiên Kiệt không để ý đến tâm tình người yêu, tiếp tục nói, “Như thế nào, thời điểm kia kêu ngọt lịm như vậy mà bây giờ không kêu được sao?”

Nhìn thấy Lam Sơ Hạ co chân chạy trốn, Phó Thiên Kiệt ngồi ở trên giường cười thầm.

Thấy hai đứa con chung sống hòa hợp, ba mẹ Phó rất yên tâm. Phó Thiên Dao ở một bên nhìn thấy cảnh này, trong lòng có chút buồn bực, lặng lẽ hỏi han Lam Sơ Hạ, “Em và Thiên Kiệt xảy ra chuyện gì? Sao lại có thể sống chung hòa thuận như vậy? Lúc trở về hai đứa đã nói cái gì? Ở lại nhà của Thiên Kiệt có được không? Nó có khi dễ em nữa không?”

Lam Sơ Hạ không biết phải trả lời như thế nào, đành phải cúi đầu không hé răng, Phó Thiên Kiệt từ xa đi đến, cánh tay khoát lên bờ vai Lam Sơ Hạ, “Bà chị già, chị thực kỳ quái. Đừng có hỏi nhiều như vậy chứ.”

“Phó Thiên Kiệt mày nói cái gì!”

“Tôi cùng Tiểu Hạ tương thân tương ái làm chị không vừa mắt sao? Chẳng lẽ lại muốn chúng tôi cãi nhau?”

“Nhảm nhí, chị nói cho chú mày biết, Phó Thiên Kiệt, tết năm nay không được phép về sớm, thành thật mà lẫn vào bếp nấu cơm đi!”

Phó Thiên Kiệt cùng Lam Sơ Hạ nhìn nhau cười, “Công việc trong nhà bếp không phải chuyên môn của tôi.”

Cuộc sống hạnh phúc của hai người cứ như thế mà trôi qua.

Mùa hè sau đó, Lam Sơ Hạ kết thúc năm học đầu tiên, đồng thời, Phó Thiên Kiệt cũng vừa tốt nghiệp chuyên ngành bác sĩ, cả nhà ở Cao Hùng gấp gáp chạy lên tham gia lễ tốt nghiệp của hắn.

Sau khi chính thức bước chân ra khỏi trường, chuyện thứ nhất Phó Thiên Kiệt làm chính là cho mình một kỳ nghỉ dài hạn. Biết hẳn phải vừa học tập vất vả, vừa phải xử lý công việc trong suốt ba năm, cho nên nhóm đồng nghiệp đều tán thành việc hẳn nghỉ ngơi.

Lam Sơ Hạ đang nghỉ hè, Phó Thiên Kiệt tính dẫn cậu đi du lịch.

Nhìn thấy tư liệu trong tay Phó Thiên Kiệt, Lam Sơ Hạ hỏi, “Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Anh muốn đi đâu xa một chút.”

Biết Phó Thiên Kiệt nhất định đã có kế hoạch sẵn, Lam Sơ Hạ tiếp tục truy vấn, “Ở đâu vậy?”

“Bora Bora, là một hòn đảo nhỏ thuộc quần đảo Leeward của Pháp.”

“Sao có tên kỳ quái như vậy? Làm gì có nơi này?”

“Đương nhiên là có. Nó ở phía Đông của Thái Bình Dương, là hòn đảo xinh đẹp nhất giữa các quần đảo, mọi người đều khen đó là thiên đường của biển cả. Ở bất kỳ nơi nào, vô luận nhìn dưới góc độ nào, cảnh sắc đều cực kỳ xinh đẹp.”

“Muốn tắm biển cũng có thể đi ở gần đây, làm gì lại đi xa như vậy.”

Phó Thiên Kiệt ôm lấy Lam Sơ Hạ, để cho cậu tựa trước ngực mình, “Kỳ nghỉ tiếp theo vẫn chưa biết bao giờ, cứ đi với anh đi.”

Lam Sơ Hạ gật đầu, “Có cần phải chuẩn bị gì không? Hiện tại thời tiết bên kia như thế nào? Đang là mùa nào?”

Phó Thiên Kiệt không có trả lời, bàn tay vuốt ve cái cổ Lam Sơ Hạ, làn da nơi đầu ngón tay thật mềm mịn, “Tiểu Hạ, hình như em không còn cao hơn được nữa.”

Lam Sơ Hạ bất mãn vì Phó Thiên Kiệt chuyển đề tài, cậu nhìn hẳn, “Anh so với em cũng đâu có cao hơn bao nhiêu, em đã 1m78 rồi.”

“Chiều cao bây giờ thật vừa vặn, lúc hôn thật thuận lợi, chỉ cần cúi đầu là chạm đến nơi.”

“Ừ, không nói chuyện này nữa, anh này, chúng ta cần phải đem theo cái gì?”

Khuôn mặt anh tuấn của Phó Thiên Kiệt lộ ra nụ cười, khoe miệng nhếch lên, “Nếu không cao hơn được thì..... đồng phục trung học hẳn còn có thể mặc vừa.”

Lam Sơ Hạ liếc Phó Thiên Kiệt một cái, sau đó nhảy dựng lên tính chạy, Phó Thiên Kiệt một phen giữ chặt lại, cản vào cái lỗ tai đang ửng đỏ của Lam Sơ Hạ, hẳn cười nói: “Cứ đem theo đồng phục trung học của em là đủ rồi.”

Thời điểm kiểm tra lại hành lý, Lam Sơ Hạ vội vàng xem lại giấy tờ, Phó Thiên Kiệt cầm lấy một cái chai nhìn kỹ, “Không phải dầu gội mà em thường hay dùng.”

“Àn, em vẫn dùng loại đó.”

Mở nắp chai ra ngửi ngửi, Phó Thiên Kiệt khẽ nhún mày, “Không giống lắm, mùi hương so với mùi tóc em không giống.”

“Sau khi gội đầu, dùng nước rửa qua thì mùi liền phai nhạt.”

Phó Thiên Kiệt tiến đến bên người Lam Sơ Hạ, ngửi ngửi mái tóc cậu nhận xét, “Àn, anh thích mùi hương trên người em hơn.”

Lam Sơ Hạ đỏ mặt, vội vàng né tránh. Thừa dịp người yêu đang bị phân tâm, Phó Thiên Kiệt nhanh tay lấy một bộ quần áo mà mình đã chuẩn bị sẵn, giấu sâu dưới tầng cuối cùng của hành lý – bộ đồng phục trung học của nam sinh.

Hoàn chính văn

*Bora Bora

Đã hoàn thêm một bộ rồi >_<>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-ai-ninh-tinh-lo-chi-quat-khi-nguoi-yeu-huong-quyt>